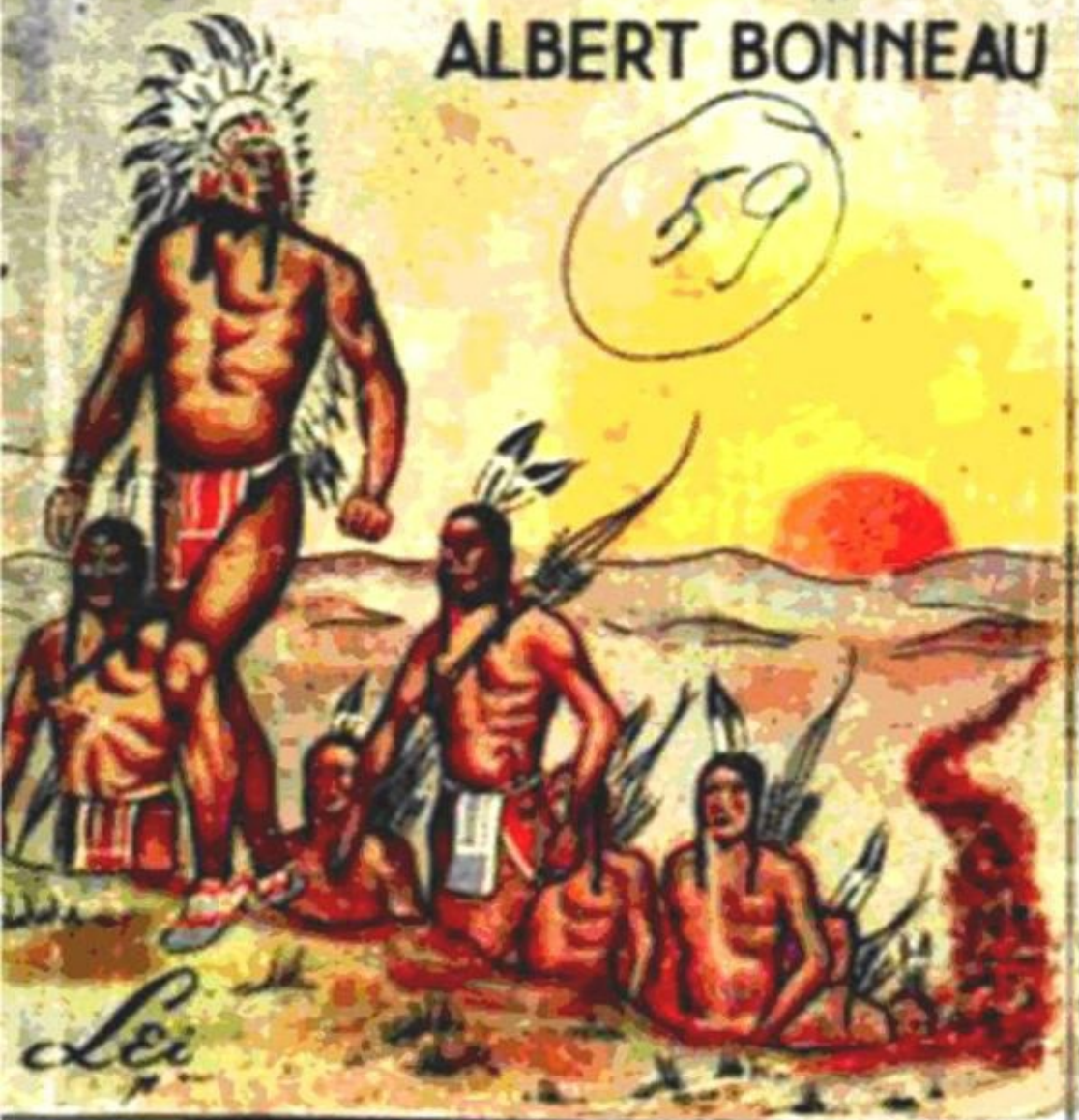

MASCATUL

ALBERT BONNEAU

59

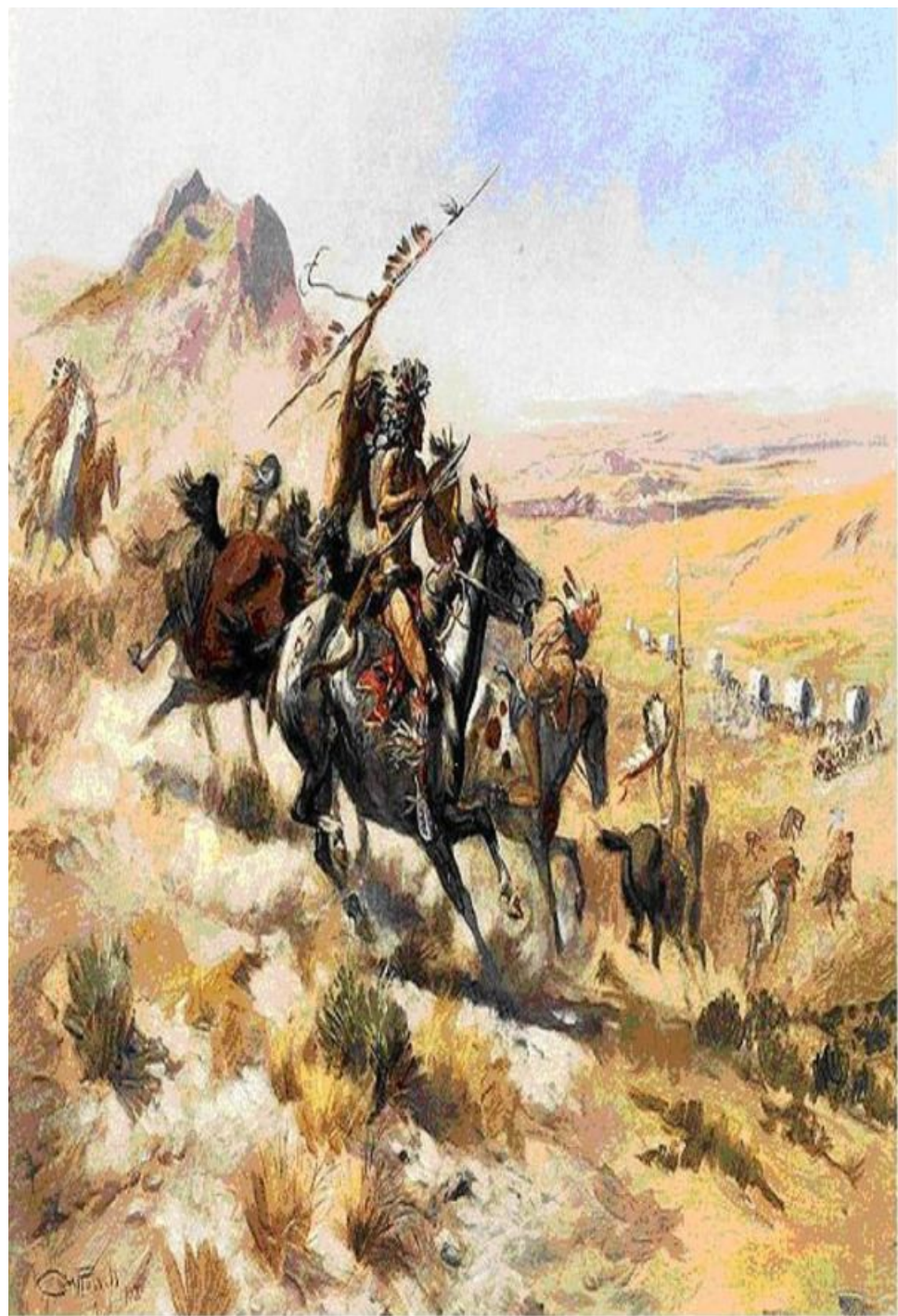
Lei

ALBERT BONNEAU

MASCATUL

V.1.0
V.1.0

Editura DANUBIU

PARTEA I

CĂPITANUL DYNAMITE

CAP. I

DILIGENȚA FORTULUI BIG HORN

— Pe Jupiter! Este de necrezut! Toți conducătorii Societății, vor dispărea dacă nu vom interveni cu energie, în cel mai scurt timp posibil, zise Lean Ribbed Jack, Cavalerul Preriilor și se înfipse în fața lui Bob Doyle, Șeriful din Deadwood, care așezat pe colțul unei mese, își răsucea cu furie o țigară...

— Lovitura asta a dat-o tot blestematul Căpitan Dinamite! relua Cavalerul Preriilor. De mai bine de o luna, acest mizerabil outlaw supranumit pe drept Demonul Pământurilor Blestemate, a jefuit șapte diligențe și a masacrat fără milă pe toți ocupanții lor. Leafa minerilor, solda garnizoanei de la Fort Powder se află acum în mâinile sale, în așteptarea altor prăzi mai bogate...

Bob Doyle nu răspunse. Situația devenise, într-adevăr din ce în ce mai critica.

Serviciul de diligențe care fuseseră stabilite între Black Hills și Colorado și principalele orașe din Dakota, Nebraska și Colorado, fuseseră întrerupte în urma acestor atacuri. O adevărata groaza domnea printre coloniști.

Încurajați de acesta atitudine, indienii Siouxii își reluaseră și incursiunile lor. Bandele lor atacaseră și jefuiseră un mare număr de ferme și de concesiuni.

Albii apelară atunci la ajutorul garnizoanelor din Fort Powder. Totuși, în ciuda numeroaselor raiduri pe care le efectuaseră prin regiune, soldații nu izbutiseră să puna mâna pe Demonul Pământurilor Blestemate și pe complicii săi albi și roșii. Cine era la drept vorbind acest Căpitan Dynamite? Unii spuneau că nu

demult fusese artist la un teatru din New York, alții susțineau fără să aducă dovezi în sprijinul afirmațiilor lor, ca era un asasin căutat cu ardoare de Poliția Californiană...

Incapabili pentru moment, de a ghici identitatea mizerabilului, coloniștii din Black Hill continuau să fie victimele tentativelor sale repetate. Aceasta era situația care, în luna iunie 1855, preocupa pe drept cuvânt pe Lean Ribbed Jack și Bob Doyle. Cei doi bărbați erau cufundați în gândurile lor, când un zgomot de zurgălăi le atrase brusc atenția. Afară, în mijlocul străzii principale din Deadwood, mărginită de barăci de lemn și de „Saloons”, își făcuse apariția un vizitiu care conducea vesel niște catâri viguroși.

Peste câteva minute echipajul, înconjurat de grupuri de mineri și de coloniști, se opri în mijlocul unui nor de praf, în fața casei lui Bob Doyle.

— Pe Jupiter! exclama Lean Ribbed Jack, iată un cetățean căruia prea puțin îi pasă de Căpitanul Dynamite!... Noi care tocmai căutam un conducător, iată-ne pe deplin satisfăcuți!

— Cu atât mai mult cu cât acest conducător nu este altul decât Cactus Den! exclamă Șeriful...

— Nu l-am mai văzut pe Cactus Den de mai bine de un an... Cum se face că îl regăsim pe acest vânător de bizoni pe scaunul unei diligențe?

— Ah! *By God!*... Voinicul nu prea știe ce-i aceea frică... Prin ce minune dușmanii noștri Siouxi și Căpitanul Dynamite, l-au lăsat să treacă?

Lean Ribbed Jack nu-și mai pierdu timpul să răspundă Șerifului, el trecu pragul și se furișa printre grupurile care înconjurau diligența. Sub privirile mirate ale locuitorilor din Deadwood portiere se deschise... și o tânără încântătoare își făcu apariția.

— Drăguță fata! exclama Bob Doyle, care se apropiase de prietenul sau. Dar Lean Ribbed Jack avea ceva mai bun de făcut decât să-i răspundă. În deschizătura portierei, apăruse un tânăr cu fața energetică, care sărind lângă tânăra fata, o apuca de mână.

Însoțit de ea, se îndrepta spre biroul poștei.

— Trebuie să fii nebun pentru a întreprinde o călătorie în momentul de față, exclama Șeriful. De unde vin acești misterioși vizitatori și prin ce miracol au putut scăpa din mâinile bandiților și a indienilor?

Uimirea bravului Bob Doyle fu și mai mare, când toți călătorii, adunați în sala cea mare a poștei, îi aduseră la cunoștința proiectele lor.

Pentru ei, oprirea de la Deadwood nu constituia decât o simplă etapă.

Tânărul bărbat și fata, nu erau alții decât Dick și Molly, cei doi copii ai comandantului O'Sullivan, șeful garnizoanei din Fort Big Horn.

— Așadar, miss, sunteți absolut hotărâtă să vă continuați călătoria prin Bad Land (Pământurile Blestemate)? Întrebă Lean Ribbed Jack.

— Da, Domnule! Eu și fratele meu Dick așteptăm cu nerăbdare ca să-l revedem pe tata... Mătușa noastră a murit acum o lună la Saint Louis. Nu-l mai avem decât pe el, pe lumea aceasta.

— Înțeleg nerăbdarea dumneavoastră de a ajunge cât mai curând lângă comandantul O'Sullivan pe care-l cunosc foarte bine miss, spuse Lean Ribbed Jack, dar ignorați desigur tragicele evenimente care au avut loc în regiunea Pământurilor Blestemate... Căpitanul Dynamite stăpânește ținutul și mă îndoiesc că veți reuși ca să ajungeți la țință.

— Uitați domnule, ca avem o escorta de patru soldați înarmați până-n dinți, spuse Dick O'Sullivan...

— Fiți liniștit, Căpitanul Dynamite nu va îndrăzni să se atingă de noi. Cactus Den ne-a asigurat în această privință.

— Ma mira, relua Cavalerul Preriilor, că tocmai Cactus Den, care este cel mai îndemânatic dintre aventurierii pe care îi cunosc, să vă fi făcut o astfel de afirmație. Mă surprinde de asemenea că la lăsat, pentru a vă însoți, pe tovarășul sau nedespărțit, mutul Nebraska Joe. Este posibil, ca cei doi să se fi certat de când nu am mai avut plăcerea să-l vad.

Pronunțând aceasta ultima fraza, Lean Ribbed Jack arunca o privire în direcția conducătorului. Acesta din urma, după ce își aprinse pipa se opri să examineze afișul care era fixat pe un stâlp lângă posta și pe care se putea citi:

„Un premiu de o mie de dolari și o concesiune vor fi acordate oricărui individ care va putea să captureze pe Căpitanul Dynamite și pe locotenentul sau Gomez renegatul”

Cactus Den descifră încetișor anunțul, apoi întorcându-se, se îndreptă spre catări pentru ai înhăma, pentru ași relua călătoria.

Manevra conductorului, nu scăpase Șerifului și prietenului sau.

Atitudinea vânătorului de bizoni, îl intrigă mult. Dorind să aibe

inima ușoară Cavalerul Preriilor se îndrepta spre conductor, care ducea o căldare cu apa să adape catârrii.

— *Hello! Cactus Den, old boy...* nu-ți mai recunoști prietenii?

Cel interpelat se întoarse brusc... La vederea lui Lean Ribbed Jack, el schița un surâs larg, apoi desfăcând brațele, îl strânse pe Cavalerul Preriilor, la piept.

— Pe Jupiter! Îți recunoști cam greu prietenii! exclama Cavalerul Preriilor, puțin surprins de aceasta manifestare neașteptată.

— Nu te-am recunoscut, prietene răspunse vânătorul de bizoni, oarecum încurcat. Drumul pe care l-am făcut ma cam oboist.

— Am străbătut împreună, sute și mii de km, prin ținuturile indienilor, spuse Lean.

— Îmbătrânesc, Lean Ribbed, îmbătrânesc! Și apoi timpurile acelea sunt atât de îndepărtate!

Câteva secunde cei doi bărbați, tăcură...

— *Hello! Old fellow*, mi-a venit o idee! spuse Lean, rupând deodată tăcerea...

— Ce fel de idee, prietene? întreba Cactus Den, așezând căldarea cu apă jos.

— Am mare poftă să te însoțesc până la Fort Big Horn, spuse Lean.

— Ești nebun, prietene?

Atitudinea conductorului, nu scăpase interlocutorului său.

— S-ar spune ca asta te deranjează, spuse Lean.

— Mă jenează? Nu prea vad cum. Dar ce vrei să faci la Fort Big Horn?

— As avea mare plăcere să-l revăd pe vechiul meu prieten, Comandantul O'Sullivan și apoi, ard de nerăbdare să-mi reiau viața de altădată. S-a hotărât, mă vrei ca tovarăș de drum, nu-i așa?

— Dar voi fi încântat... se bâlbâi Cetus Den. Dacă veți fi atacați, Lean Ribbed Jack nu va fi cel din urmă, care vă va apăra, fii sigur! Și după ce strânse cu putere mâna vânătorului de bizoni, Cavalerul Preriilor îl părăsi, pentru al preveni pe Bob Doyle de hotărârea sa. Bietul Șerif nu-și putea crede urechilor când Lean îi anunța plecarea sa...

— Ai înnebunit! striga el... Pentru ce te duci să te expui, în mod inutil, în Bad Lands, tocmai acum când prezența ta la Deadwood îmi este mai necesară ca oricând?

— Să nu crezi prietene ca este vorba de un simplu capriciu, îl întrerupse aventurierul. Am motivele mele... Poate ca voi izbuti să aflu ceva în privința faimosului Capitan Dynamite!

Două ore mai târziu, diligența pornea în direcția lui Fort Big Horn.

Molly O'Sullivan, fratele ei și doi soldați își ocupară din nou locurile.

Cactus Den, drept pe scaunul său, îndemna catârri cu puternice lovituri de bici. În sfârșit, Cavalerul Preriilor, cu pușca sa în banduliera calarea în urma escortei, nu fără a adresa un ultim salut celor din Deadwood, stupefiați de hotărârea sa neprevăzută...

Micul grup dispăruse de mai bine de două ore în direcția Pamatorilor Blestemate, când doi călăreți se opriră în fața casei lui Bob Doyle.

Nori veniți descălecară și se îndreptară veseli spre ușa de intrare.

Cei câțiva locuitori, care asistaseră la sosirea lor, nu-și putură opri strigătele de stupefacție zărind pe cei doi bărbații...

Șeriful crezu că visează, când îi recunoscuse.

— Așa dar! făcu el, adresându-se primului din cei doi necunoscuți. V-ați reîntors?

— Reîntors, *pard!* Ce vrei să spui?

O înjurătură formidabilă îi răspunse. Bob Doyle își mușcă buzele pana la sânge, crezându-se jocul unei halucinații.

Cei doi noi veniți nu erau alții decât Cactus Den și nedespărțitul său Nebraska.

CAP. II

CACTUS DEN INTRĂ ÎN ACȚIUNE

Buimăcit, șeriful examina pe cei doi aventurieri cu cea mai scrupuloasă atenție, într-adevăr, chiar vânătorul de bizoni se afla în fața lui.

Îmbrăcat ca orice cavaler al preriilor, având în cap un fel de căciulă din piele de castor și purtând pușca în bandulieră, Cactus Den avea o siluetă care aducea mult cu acela a lui Don Quichotte.

Înalt și slab, încălțat cu niște mocasini, el reprezenta mai mult ca oricare altul tipul aventurierilor obișnuiți cu viața indienilor și pentru care preria nu mai poseda nici un secret. Fără îndoială, că atitudinea lui Bob Boyle îl intrigase în gradul cel mai înalt posibil, căci îl fixa pe șerif cu niște ochi pătrunzători ca și cum ar fi vrut să-i străpungă gândurile cele mai ascunse. Tovarășul său, un adevărat uriaș, era îmbrăcat în același fel. Nu știai, văzându-l, dacă te găseai în fața unui bandit sau unui om cinstit, atât de fioroasă îi era înfățișarea. Când Bob Doyle fu sigur că nu visează și că are într-adevăr în față pe Cactus Den și pe inseparabilul său, mutul Nebraska Joe. Se repezi spre el și îi puse din nou întrebarea sa:

— Te-ai înapoiat, Den? Ocupanții diligenței n-au mai avut nevoie de serviciile tale și Lean Ribbed Jack te-a înlocuit. Traversarea Pământurilor Blestemate te a înspăimântat și pe tine?

— Hotărât, vorbești în enigme, *old fellow!* strigă vânătorul de bizoni izbucnind în râs, în timp ce tovarășul său scotea o serie întreagă de mârâituri. N-am mai pus piciorul în Pământurile Blestemate de peste cincisprezece luni. Vin, împreună cu Nebraska Joe, direct de la Fortul Pierre.

— Pe Jupiter! mormăi șeriful. Ce înseamnă această glumă? N-ai fost chiar azi la Deadwood în carne și oase și nu te-ai angajat să conduci o diligență de la Denver la Fort Big Horn, în ciuda repetatelor atacuri ale căpitanului Dynamite?

— Îmi pare rău, *pard*, că trebuia să te contrazic, reluă Cactus Den, dar n-am mai fost pe la Deadwood de nu mai știu când, iar azi dimineață am cantonat lângă Black Big Horn. Omul care

conducea diligența nu poate avea deci cu mine decât un raport foarte îndepărtat, nu-i așa Joe?

Mutul proferă un mârâit în timp ce Bob Doyle dezorientat luă ca martori pe cei câțiva mâneri care se aflau în odaie și care confirmară veridicitatea spuselor sale.

Fu rândul lui Cactus Den să rămână surprins.

— Mii și milioane de coyoti! strigă el deodată, întrerupând tumultul care domnea în odaie. Nu mă veți face totuși să cred că fost azi dimineață aici și că am devenit, fără știrea mea conductorul diligenței...

Tonul vânătorului de bizoni era atât de sincer, încât șeriful și minerii se priviră buimăciți. Adevăratul Cactus Den se afla în fața lor, nu exista în această privință nici o îndoială posibilă.

— Hotărât, afacerea devine din ce în ce mai gravă, zise Bob Doyle așezându-se pe un colț al mesei. Diligență este în primejdie... Individul care s-a însărcinat s-o conducă până la destinație este un trădător...

— Dar Lean Ribbed Jack se află acolo! vorbiră câțiva. Trăiască Lean Ribbed Jack!

— Bănuiți desigur cine este individul care a avut curajul să se substituie lui Cactus Don...

— Moarte căpitanului Dynamite! strigară mai multe voci... Legea lui Lynch!

— Ați ghicit, *old boys*, continuă Bob Doyle. El este ticălosul care ne-a dus astfel de nas.

— Mii și milioane de coyoti! urlă Cactus Don, trebuie neapărat să-l pedepsesc pe mizerabilul care s-a servit de numele meu. Bob, indică-mi direcția pe care a luat-o diligența. Mă duc să lungesc urechile șarlatanului și să-l vindec de meteahna de a mai face astfel de glume.

Râsete izbucniră din toate părțile, în timp ce un muncitor canadian răspunde lui Cactus Don:

— Se vede bine că n-ai mai fost pe aici de mult, Den, tu nu-l cunoști pe căpitanul. Dynamite și n-ai auzit încă de fărădelegile acestui blestemat! El nu este un om ca oricare altul, ci un adevărat demon. Întoarce-te la bizonii tăi și lasă Teroarea Pământuri Blestemate în grija domnilor de la poliție, care vor reuși, odată și odată, să pună mâna pe el!

— Asta-i bună! exclamă Cactus Den, indignat. Mă crezi atât de laș pentru a da înapoi din fața unui outlaw! Am oricând timpul să mă întorc la bizonii mei. Pentru moment, tot atât de adevărat pe

cât mă numesc Cactus Den, nu mă voi opri până când nu-l voi vedea pe ticălos împodobit cu o frumoasă cravată de cânepă la gât.

Și, fluierând o arie veche, vânătorul de bizoni ieși din cameră, însoțit de credinciosul Nebraska Joe

Când se găsi în stradă și după ce ajunsese la locul unde se aflau legați caii, Cactus Den se întoarse spre uriaș:

— Mii și milioane de coyoti! Acești oameni credeau că vom da îndărăt din fața celui hoț! Dumnezeu să mă blesteme dacă nu voi pune mâna pe acel ticălos de outlaw. Haide, *pard*, locuitorii din Deadwood ne-an contemplat suficient. În ciuda frumoaselor cuvinte ale amicului Doyle, cred că este mai prudent să pornim imediat pe urmele diligenței

Și sărind repede în șea, cei doi bărbați se îndreptară hotărâți spre regiunea Pământurilor Blestemate.

Soarele tocmai apunea la orizont, când, trecând printr-un fel de strâmtoare săpată în stâncă, cei doi bărbați se pregătiră să pătrundă pe teritoriul Pământurilor Blestemate. Până atunci, urmele diligenței și a cailor din escortă se succedaseră din ce în ce mai vizibile. Oprindu-și caii pentru a-i lăsa să răsuflă câteva minute, cei doi bărbați priviră împrejur. În afară de doi vulturi uriași care planau deasupra capetelor lor nu zăriră nici o altă ființă vie.

— *By God!* exclamă atunci Cactus Den, dacă l-am fi așteptat pe acest excelent Bob Doyle și pe oamenii săi, pușlamaua aceea care-mi seamănă, ar fi avut timpul să dispară în toată liniștea... Nimic nu mă mai miră acum și înțeleg pentru ce ei nu reușesc să-i petreacă ștreangul pe după gât!

În timp ce vânătorul de bizoni își continua astfel monologul său, mutul descălecăse. Tovarășul său îl văzu îngenunchind și examinând pământul cu cea mai mare atenție. Deodată se ridică și scoțând o serie de strigăte nearticulate, îi făcu semn să se apropie.

— Mii și milioane de coyoti! Ce mai e nou? mârâi Cactus Den descălecând la rândul lui. Oare, din întâmplare, ai înnebunit?

Drept orice răspuns colosul se mulțumi multiplice gesticulările, arătând cu degetul spre sol și părând în prada celei mai vii agitații.

Vânătorul de bizoni se apropie de tovarășul lui și examinează cu atenție urmele pe care i le arată Nebraska Joe. Nu-și putu reprimă o înjurătură formidabilă.

În acest loc, diligenta pășise pe un drum săpat în stâncă și orice urmă devenea de acum înainte imposibil de urmărit.

Fără a se descuraja de această descoperire, Cactus Den și tovarășul său porniră înainte. Trebuiau să se grăbească dacă voiau să ajungă convoiul înainte de apusul soarelui.

Minutele trecură, lungi ca niște secole. Numeroase poteci și drumuri naturale săpate în stâncă, se deschideau de-a lungul parcursului lor. Care era calea cea bună pe care o apucase diligență?

Cactus Den și Nebraska Joe își continuară cercetările lor fără de nici un rezultat. Noaptea se lăsase de mult și fură obligați să cantoneze printre stânci pentru a se odihni.

Numai urletele coyotilor mai tulburau din când în când liniștea nopții.

Deodată, vânătorul de bizoni se ridică, brusc și apucându-și tovarășul adormit de braț:

— Auzi? îl întreabă el.

CAP. III

BARUL AMBULANT AL LUI ABRAHAM

Nebraska Joe se ridicase, încă pe jumătate amețit. Vânătorul de bizoni, cu pușca în mână, stătea lângă el, nemișcat ca o statuie și trăgea cu urechea.

Se auziră niște împușcături spre partea stângă a cantonamentului lor.

— Mii și milioane de coyoti! Dynamite atacă diligența! strigă Cactus Den.

Și, fără a mai aștepta vreun răspuns, se repezi hotărât spre o potecă care cobora de-a lungul unei coline în jos. Colosul de abia se putu ține după el.

Împușcăturile se auzeau din când în când, turburând liniștea nopții.

„Bizar, își zise Cactus Den, îmi face impresia că nu aud decât detunăturile unei singure arme. Și totuși erau nouă, înarmați până în dinții. Oare outlawii să fi masacrat po toți ceilalți?”

Un urlet îngrozitor se auzi și Cactus Den fu pe dată lămurit.

— *Go ahead*, Joe! Strigătul de războiu al siouxilor.

Un mârâit ieși din gâtlejul mutului în timp ce mâna i se crispa pe patul armei sale.

— Tu nu îi iubești pe Siouxi, pard... ei sunt acei care ți-au tăiat limba. Ți-ai fi pierdut șt viața dacă, veșnicul rătăcitor, Cactus Den n-ar fi intervenit la timp! Haide, mulțumește cerului. Ai o nouă ocazie să-fi plătești o veche datorie.

Un mârâit surd fu singurul răspuns al colosului...

Coborând repede poteca, cei doi bărbați auzeau focurile din ce în ce mai distanțate însoțite de strigăte puternice de război... Însfârșit, reușiră să descopere locul atacului. Cam a cinci sute de pași, în fața lor, zăcea răsturnată o căruță, înconjurată de un grup de vreo douăzeci de indieni.

Urcați pe mustangi lor, siouxii executau un cerc larg în jurul vehiculului și se învârteau într-un galop nebun. Câteodată, o împușcătură pornea din dosul unui adăpost și unul dintre ei, neînsuflețit, se rostogolea la pământ. Dar se vedea că apărarea devenea din ce în ce mai slabă. Doar câteva minute și scalpurile apărătorilor vor împodobi de sigur centurile adversarilor lor

dezlănțuiți...

Exact în clipa aceasta, Cactus Den și Nebraska Joe intervin. Patru detunături răsunară, semănând panica și moarte printre călăreți. Crezându-se surprinși de un grup numeros de Fețe Palide, atacatorii făcură cale întoarsă și în mai puțin de câteva minute, dispărură la orizont...

— Putem să ne lăudăm, *pard*, că ne-am atins scopul, strigă vânătorul de bizoni. Totuși, mi-e teamă că nu este vorba de diligența pe care o căutam. Această baricadă improvizată seamănă foarte mult cu o căruță... Cine poate să fie proprietarul?

— Onorabili gentlemen, fiți binecuvântații. M-ați salvat! făcu o voce, întrerupând reflecțiile lui Cactus Den.

Din câteva sărituri, cei doi ajunseră lângă căruță... La razele slabe ale lunii ei recunoscură un fel de baraca ambulantă. Căruța zăcea răsturnată pe o coastă, lipsită de caii ei, în timp ce la o fereastră mică apăru un cap mare bărbos.

— Mizericordie! strigă apărătorul căruței. Marfa mea este pierdută!... Dumnezeule!... Întreg câștigul meu este distrus. Cincisprezece butoiașe cu whisky, gentlemen... cincisprezece butoiașe!...

Un hohot de ras formidabil răspunse acestor lamentări.. În posesorul barăcii ambulante, Cactus Den tocmai îl recunoscuse pe Abraham Ismael, un biet evreu din Alsacia care, de dor ani, parcurgea preria în toate sensurile. Vânzând minerilor și coloniștilor whisky și aprovizionând deasemenea cu apă de foc triburile indiene oare trăiau în pace cu albi.

— Fi binecuvântat, gentleman., bâlbâi nenorocitul... mi-ai salvat viața... dar, vai! Nu mai am nimic... acești diavoli roși mi-au sfărâmat douăzeci de butoiașe.

Mutul, apucându-l pe barman de subțiori, reuși însfârșit să-l scoată afară din adăpostul său...

— Haide, reluă vânătorul de bizoni, după ce nenorocitul Abraham își mai veni în fire, pentru un traficant cu apă de foc, ai scăpat destul de ușor.

— Mizericordie! Mi-au distrus biata mea căruță, ce mă voi face acum? reluă israelitul arătând cu mâna spre baraca răsturnată.

— *Hello, boy!* Consolează-te!. Prietenul Joe te va ajuta să-ți poți continua drumul cu hodoroaga ta... Ești gata, *pard*? Îți voi da și eu o mâna de ajutor...

Cei doi prieteni, după o jumătate de ora de eforturi, reușea însfârșit să redreseze barul ambulant.

— S-a făcut!... Vai mie!... Sunt ruinat!... nici odată nu voi mai fi...

— Vei avea mâine tot timpul să-ți plângi soarta. Care ar fi putut fi și mai rea, dragă Abraham, îl întrerupse Cactus Den. Providența te-a protejat destul de bine, crede-mă... Dar, unde îți sunt caii?

— Bieții mei cai s-au speriat, reluă plângând israelitul... S-au împrăștiat în toate direcțiile...

— *By God!* Doar nu conduceai o herghelia întreagă?

Barmanul se pregătea să răspundă, când un zgomot de pași îi atrase atenția... În timp ce vânătorul de bizoni discuta cu Abraham Ismail, Nebraska Joe reușise să captureze cu lassou, doi cai piperniciți care rătăceau nu departe de acolo...

— Iată ce va despăgubi pe amicul Abraham! exclamă Den, după ce capturase fără greutate încă patru animale... Acum, să vorbim despre ceea ce ne preocupă mai mult: ai întâlnit vreo diligență îndreptându-se spre Bad Lands?

— Nu știu ce vrei să zici. Gentleman, răspunse Abraham, pe care tonul energic al vânătorului de bizoni îl impresionase puțin. În afară de câteva grupuri de indieni, din care ultimul era să-mi răpească viața, n-am întâlnit nici o ființă vie prin aceste regiuni.

— Curios, mormăi Cactus Den... Din locul unde ai cantonat înainte de apusul soarelui, era imposibil să nu fi văzut diligența care se îndrepta spre Pământurile Blestemate.

— Mi-ar fi fost imposibil, într-adevăr, gentleman, totuși jur că n-am văzut nici măcar o pisică.

— Ești sincer, Abraham? întrebă Cactus Den cu îndoială..

— Dacă sunt sincer! exclamă bătrânul... Să mi se taie capul dacă nu spun adevărul!... De altfel ce interes aș avea să te înșel? ... Nu mi-ai făcut cel mai neprețuit serviciu smulgându-mă din ghearele acelor diavoli roșii?

Neputând rezolva problema, vânătorul de bizoni se resemna și se întinse lângă israelit pentru a se odihni puțin în timp ce Nebraska Joe ramase sa vegheze.

Restul nopții trecu fură de nici un incident. La primele raze ale soarelui, Cactus Den fu în picioare. După ce își umplu plosca la barul ambulant al lui Abraham, el întrebă care erau intențiile bătrânului. Acesta spuse că ardea de dorința de a ajunge cât mai curând posibil la Deadwood.

— Deoarece te înapoiezi la punctul de plecare, zise atunci vânătorul de bizoni, ne vei face un mare serviciu ducându-te să-l

anunți pe Bob Doyle, șeful, despre insuccesul cercetărilor noastre... Spune-i că suntem hotărâți să ne continuăm investigațiile până în inima Pământurilor Blestemate. Amintește-i, că Den nu-și uită promisiunea pe care a făcut-o de a aplica o corecție exemplară Căpitanului Dynamite!

— Nu vom uita, gentleman, nu voi uita, răspunse nefericitul negustor. Ce nenorocire... Ce nenorocire... sunt ruinat!

Abraham mulțumi din nou și pocnind din bici și din limbă porni la drum spre Deadwood.

Nu trecuse nici o oră de când barmanul dispăruse în depărtare, când Nebraska Joe scoase un mârâit surd și se ridică drept în șea

— Ce mai e nou, *pard?* întrebă vânătorul de bizoni.

Mutul duse un deget la buze pentru a impune tăcere; apoi, întinzând brațul spre Est, spre un nor de praf care se apropia din ce în ce mai mult de ridicătura în dosul căreia cei doi prieteni se refugiaseră.

— Iată niște cetățeni caii nu-mi prevestesc nimic bun, mormăi Den. Sunt indieni... desigur Siouxi. Să ne pregătim de luptă, dragă Joe. Retragerea spre Deadwood ne este tăiată de coloana aceea pe care o vedem la dreapta. Nu mai avem nici o posibilitate de scăpare. Rămâne să ne vindem cât mai scump pielea înainte de a le face cadou scalpurile noastre.

CAP. IV

FIUL TUNETULUI

Siouxii se apropiau din ce în ce mai mult, descriind un semicerc având ca centru colina în dosul căreia îşi găsiseră adăpost cei doi nedespărţiţi prietenii. Tactica lor era uşor de înţeles: căutau mai întâi să le taie retragerea spre Deadwood, apoi, printr-o manevră îndemânatecă, se pregăteau, să-i înconjoare şi să-i masacreze pentru a răzbuna pe cei care căzuseră în timpul atacului asupra barului ambulant al lui Abraham Ismael.

— *By Cod!* Se îngroaşe gluma, mormăi Cactus Den. Tipii sunt zugrăviţi oribil. Desigur ca au dezgropat securea războiului!

Strigăte sălbatece subliniară aceste ultime cuvinte.

— Bagă de seamă să nu faci risipă de muniţii, Joe, zise Cactus Den sprijinind cu atenţie arma de stâncă.

Războinicii Siouxii se ascuseră cu prudenţă în dosul stâncilor care se aflau la poalele colinei.

— Deschide bine ochii, Joe. Sunt sigur ca sălbateci aşteaptă să se înnopteze înainte de a porni la atac.

Mutul răspunse printr-un mârâit surd şi începu să inspecteze împrejurimile.

Ziua se scurse încetişor. Cactus Den şi Nebraska Joe, mereu cu ochii la pândă, luară în grabă un dejun frugal care se compunea din carne rece şi câteva înghiţituri de apă.

Soarele apuse fără ca Pieile Roşii să fi luat vreo hotărâre. Câteva gloanţe fură schimbate fără succes.

Deodată, se auzi un zgomot... Sărint din bezna aproape completă, o umbră căzu alături de Cactus Den... Un indian, cu tomahawkul în mână şi cu cuţitul de vânătoare între dinţi, apăruse pe neaşteptate în mijlocul lor.

Intrusul nu avu timpul să lovească cu arma. Repede ca fulgerul, Nebraska Joe, îl imobilizase înlănţuindu-l cu braţele puternice... Cu pieptul strivit ca într-un cleşte, pierzându-şi respiraţia, noul venit se zbătea în zadar. Cactus Den, apucându-şi arma de țeavă, se pregăti să-i zdrobească țeasta, când îl auzi murmurând:

— Oah!... Fratele meu Inima Cinstită!..

Inimă Cinstită? Astfel fusese supranumit Cactus Den de triburile indiene amice.. La lumina slabă a focului, aventurierul îl recunoscuse cu ușurință pe misteriosul intrus.

— Fiul Tunetului! exclamă el. *By God...* nu mă așteptam la aceasta!... Astfel își tratează marele sachem al Siouxilor prietenii și pe acei cu care a schimbat legământul sângelui?

Cu un gest, Cactus Den ordonă mutului să dea drumul indianului... Colosul se supuse cu mult regret. Liberat din strânsoarea sa, indianul respiră de câteva ori cu putere: apoi aruncă pe jos cuțitul și tomahawkul său.

— Oah! strigă el, căile Marelui Spirit sunt necunoscute... Fiul Tunetului nu știa că va ridica mâna în contra fratelui sau. Fiul Tunetului își merită moartea, căci a călcat legământul sângelui!

...

Înaintând spre vânătorul de bizoni și desfăcând brațele, indianul îi prezintă pieptul.. Cactus Den se mulțumi să ridice mâna în semn de pace.

La un semn al lui Cactus Den, sachemul se ghemui lângă foc, în timp ce Nebraska Joe, cu arma în mână, continua să examineze împrejurimile.

Cactus Den rupse cel dintâi liniștea care domnea.

— Lipsesc de prin aceste regiuni de mai multe luni. În orice caz, niciodată nu aș fi crezut că ne vom regăsi față în față ca dușmani?

— Inima Cinstită este un brav, reluă siouxul. Nici un cuvânt mincinos nu iese din gura sa... nici o piele nu-i acoperă inima.. Fiul Tunetului n-a uitat de datoria care-l leagă de el!

— Dacă Fiul Tunetului n-a uitat de datoria care-l leagă de Inima Cinstită, reluă Cactus Den, de ce îl combate astfel? Pentru ce nu trăiește în armonie cu frații săi, Fețele-Palide? Marele tată alb de la Washington nu și-a ținut toate promisiunile pe care le-a făcut fața de nobilul popor al Siouxilor? Ce înseamnă aceste zугrăveli de război care acoperă fața Fiului Tunetului? Bravii săi războinici au dezgropat oare securea războiului?

Fără să răspundă, sachemul clătină capul afirmativ, în timp ce o sclipire de ură i se aprinse în ochi... La lumina focului, vânătorul de bizoni, surprinse această expresie.

— Oare Fețele-Palide l-au atacat pe Fiul Tunetului, pentru ca să-l determine la o hotărâre atât de gravă?

— Fețele-Palide sunt niște câini! replică șeful Siouxilor, scrâșnind din dinți și războinica noastră își vor împodobi

wigwamurile lor cu scalpurile lor sângerânde!.. Fețele-Palide sunt niște ticăloși. Nefiind mulțumiți să distribuie bravilor noștri numai „apă de foc” care va cauza distrugerea fatală a rasei noastre, ne mai încalcă și teritoriile noastre care ne-au fost recunoscute de marele tată alb de la Washington... Turmele de bizoni, care, altădată străbăteau regiunea noastră devin din ce în ce mai rare și aceasta nu împiedică pe acești câini blestemați să vie să-i vâneze pe pământurile noastre sortind astfel triburile noastre foametei și morții. Răbdarea noastră a ajuns la limită. În cursul acestei luni, am descoperit foarte multe Fețe-Palide care vâneau bizoni pe teritoriile noastre... Sub protecția Marelui Spirit, Oamenii Roșii au dezgropat securea războiului! Nenorocire Fețelor-Palide. Am zis!

Și, încrucișându-și brațele, sachemul se fixă într-o imobilitate absolută.

O tăcere impresionantă domnea în jurul refugiului. Așteptând un semnal din partea șefului lor, Siouxii nu mișcau. În depărtare, se auzeau urletele lupilor preriei.

Cactus Den nu răspunse. Își dădea seama ea indienii erau în dreptul lor când își reclamau, în mod imperios, dreptul la viață.

— Fiul Tunetului este un șef mare, strigă deodată vânătorul de bizoni, hotărându-se însfârșit să rupă tăcerea, dar se lasă condus de o mânie prea oarbă. Desigur, Inima Cinstită înțelege motivele sale, dar el vine din regiunile Fețelor-Palide și a putut să constate că toți doresc să trăiască în termeni excelenți cu Oamenii Roșii, a căror bravură o recunosc...

— Dacă Fețele-Palide admiră curajul Oamenilor Roșii și Fiului Tunetului, pentru ce vin să ucidă bizonii pe teritoriile lor? Pentru ce îi jignește continuu?

— Fiul Tunetului îmi va permite să-i cer o favoare?

— Fiul Tunetului nu va putea refuza nimic Inimei Cinstite, cu care a schimbat legământul sângelui.

— Atunci, Fiul Tunetului să mai aștepte încă până la luna viitoare. Inima Cinstită este sigur că nelegiuirile de care el se plânge nu sunt săvârșite de Fetele Palide din Blak Hills, ci de outlawii fără credință și lege al căror șef este căpitanul Dynamite.

— Oah! Limba fratelui meu nu este ascuțită, fața sa exprimă cinste, dar Fiul Tunetului nu știe ce vrea să spună. Bineînțeles că el va accepta să rămână cu războinicii săi liniștiți, dar el va pune Inimii Cinstite o singură condiție...

— Care condiție, sachem? Întrebă vânătorul de bizoni.

— Fiul Tunetului cere ca Inima Cinstită să-i aducă dovada că nu este vorba de Fețele-Palide din Black Hills, ci de bandiții din Pământurile Blestemate.

— Inima Cinstită promite să furnizeze aceste dovezi fratelui său Fiul Tunetului!

Sachemul se ridică satisfăcut de întrevvedereea sa, în timp ce Cactus Den se felicita că izbutise, pentru câteva zile, să evite un contact sângeros între Siouxii și coloniștii din Deadwood. El bănuia că căpitanul Dynamite și banda sa jefuiau Pieile Roșii cu singurul scop de a-i învrăjbi cu albi pentru a putea profita de această situație spre a ataca nestingherit ranchurile izolate.

— Inima Cinstită este fratele meu, strigă indianul. Mă duc să ordon războinicilor mei să fie lăsat în pace împreună cu tovarășul său. În schimb sper că va binevoi să-l însoțească pe Fiul Tunetului până la cortul său și să asiste Dansul Soarelui.

Aventurierul acceptă invitația sadismului.

Deși ardea de dorința de a limpezi misterul diligenței dispărute, nu putea să-l refuze pe șeful Siouxilor, care cu timpul putea să-i devină un aliat prețios în lupta pe care o pornise împotriva căpitanului Dynamite. În timp ce indianul dispărea înghițit de întunericul nopții, Cactus Den se întoarse spre Nebraska.

— Vom întoarce spatele Pământurilor Blestemate, *pard!* exclamă el. Dar sunt sigur că vom mai reveni pe aici, nu peste mult timp... până atunci ticălosul de căpitan Dynamite să mai aștepte... pentru moment, trebuie să-i câștigăm pe Siouxii de partea noastră și să le dovedim că el este acela care le masacrează fără de rușine bizonii.

Nebraska Joe părea foarte contrariat. Îi stătea pe inimă ca va trebui să se împrietenească cu indienii, pe care-i ura de moarte.

Întoarcerea Fiului Tunetului întrerupsese aceasta curioasă discuție. La un semn al indianului, cei doi albi încălecară și, câteva secunde mai târziu, se aflau în mijlocul războinicilor siouxii, pe care un discurs al sachemului reușise să-i potolească.

Întunericul era complet, dar Siouxii care cunoșteau cele mai mici colțuri ale Black Hillsului călăreau ca în plină zi, dornici să ajungă cât mai curând posibil în satul lor, ca să ia parte la Dansul Soarelui, serbare care avea loc odată pe an, în tribul lor.

După două ore de călărie îndrăcită, ajunseră la destinație. Fără a-și mai pierde timpul să pună pe oameni tribului săi în

curent cu evenimentele care avuseră loc Fiul Tunetului se grăbi să introducă pe cei doi oaspeți într-un wigwam unde, ei nu întârziară să adoarmă adânc, pe niște piei de bivol.

CAP. V

DANSUL SOARELUI

Ultimile ore ale nopții trecură într-o liniște perfectă și cei doi tovarăși putură să uite puțin extraordinarele aventuri ale căror eroi fuseseră. Un mare zgomot îi trezi în zorii zilei: erau tobele de război care răsunau cu furie prin sat Nebraska Joe puse mâna pe armă și se pregăti să iasă afară din cort Cactus Den îl opri cu un gest. Vânătorul de bizoni, la curent cu moravurile și obiceiurile indienilor, nu ignora că aceasta forma un preludiv la serbările Dansului Soarelui, care aveau loc, în luna lunie și la care asistase adesea, fie la Comanși, fie la Kiovași. Știind ce dovadă de stimă îi acordase Fiul Tunetului invitându-l la ceremoniile Siouxilor, el se forța să potolească ardoarea combativă a colosului.

Deci, în dispozițiile cele mai pacifice posibile, Nebraska Joe ieși din wigwam însoțit de Cactus Den. Un spectacol pitoresc se oferi unei privirilor celor doi aventurieri. Corturile erau dispuse în forma unui cerc uriaș pe diametru de mai bine de o leghe. În mijloc, se ridica o colibă din ramuri de copaci, destul de largă pentru a cuprinde cel puțin o mie de persoane. Războinicii, squawale, copiii se înghesuiau împrejur, în timp ce vrăjitorul și acoliții săi grupați în centrul adăpostului, izbeau cu putere în uriașa tobă a Dansului Soarelui... Urletele răsunau frenetice.. Peste capetele Siouxilor, cei doi albi putură să-l vadă pe vrăjitor care țopăia, cu corpul acoperit de sudoare. Scoțând urlete feroase, individul sărea, izbea cu putere în pielea întinsă a tobei, implorând din când în când binecuvântarea Marelui Spirit asupra tribului... Asistenții îl răspundeau prin țipete asurzitoare. Fiul Tunetului însuși, așezat în rândul din față, amenința cu tomahawkul și profera o serie de cuvinte neînțelese.

Cactus Den și prietenul său Nebraska Joe obosiți de acest spectacol, își reluată plimbarea prin mijlocul cantonamentului. În ciuda importanței ceremoniei care avea loc în coliba consiliului, un mare număr de războinici își vedeau de ocupațiile lor obișnuite... Unii duceau mustangii la adăpat la râul vecin; alții își pictau fața. Toții însă, priveau cu neîncredere spre cei doi albi.

— Mii și milioane de coyoți! zise vânătorul de bizoni tovarășului său, dacă ochi acestor gentlemen ar fi fost pistoale,

de mult ne-am fi plimbat prin fericitele ținuturi ale vânătorilor eterne!

Nebraska Joc nu răspunse prin mârâitul său obișnuit; cu o lovitură de picior, îndepărtă un câine cu părul roșu care se aventurase printre picioarele sale.

Fără să-i pese de atitudinea ostila a Siouxilor, Cactus Den își continuă plimbarea, admirând desenele naive care împodobeau pânzele corturilor și care reprezentau fie o vânătoare de bizoni, fie faptele extraordinare ale bravilor pe care îi adăpostea.

Din nou, răsunară tobele, de data aceasta, în afara colibei consiliului. Un războinic sioux se apropie grăbit de Cactus Den și îi anunță că Fiul Tunetului și principalii șefi ai tribului îl așteptau pentru festin. Fără să mai întârzie, însoțit de mut, el se duse să-l întâlnească pe aliatul său sachem.

Fiul Tunetului își îmbrăcase costumele de mare războinic. De centura sa atârnau, numeroase scalpuri... Lângă el, se aflau cei mai mari războinici ai tribului. Cactus Den recunoscuse printre ei pe Vulturul Roșu, care dăduse mult timp de furcă garnizoanei din Fort Denver și coloniștilor din Black Hills; Lăudărosul, care avea specialitatea să fure caii și vitele Fețelor-Palide, provocând panică; Oposumul Sălbatec, spaima Comanșilor și a Picioarelor Negre; Cerbul Agil, centaurul Siouxilor, renumit pentru atacurile sale îndrăznețe pe care le dădea pe ici pe colo; Însfârșit, Elanul Negru, vrăjitorul tribului, cu corpul acoperit de amulete...

Vânătorul de bizoni înțelegea că va trebui să joace strâns cu o astfel de adunare. În afară de Fiul Tunetului, căruia îi salvase viața, și de Cerbul Agil, pentru care avea o adevărată simpatie, știa că nu se poate aștepta la nimic bun din partea celorlalți șefi.

— Fratele meu Inima Cinstită este bine-venit printre frații săi roșii, strigă Fiul Tunetului, rupând tăcerea jenantă care domnea în grupul sachemilor. Persoana sa onorează pe Siouxi, care iubesc pe cei bravi... Primirea ce i se va face îi va dovedi cât de pașnice sunt intențiile Fiului Tunetului și ale războinicilor săi... Rămâne în sarcina lui să ne dovedească ca Fețele-Palide din Black Hills sunt animate de aceleași sentimente. Pentru moment, el este fratele nostru, face parte din tribul nostru, sângele roșu curge în vinele sale... Să fie binevenit în coliba sfatului nostru!...

Aventurierul mulțumi în câteva cuvinte gazdei sale; el știa că putea să aibe încredere în ospitalitatea indiană și că Siouxii nu vor încerca nimic împotriva lui atâta timp cât va fi oaspetele lor. Deci, fără teamă pătrunse în adăpostul imens, urmat de

Nebraska Joe.

Toți războinicii tribului și tinerii care luaseră parte la recenta vânătoare a bizonilor pătrunseră însfârșit în colibă. Așezați pe cranii de bizoni, oaspeții se grupară repede, în timp ce femeile se grăbiră să le aducă vase enorme de mâncare... Căinii dădeau târcoale pe ici colo, încercând să fure câte ceva din rămășițele banchetului...

După ce festinul luă sfârșit, Fiul Tunetului porunci Elanului Negru să aducă „calumetul” din care se fuma în fiecare an, în circumstanțe asemănătoare. După ce îl îndopă cu tutun, îl aprinse, trase câteva fumuri, apoi îl întinse vecinilor săi. De abia terminară acest ceremonial și o tânără indiană de o frumusețe impunătoare făcu irupție în colibă și lovi de trei ori la rând în toba sfânta.

„Însfârșit, își zise vânătorul de bizoni, ceremonia Dansului Soarelui este pe cale de a începe”.

O liniște impresionantă domnea acum în colibă. Toți războinicii priveau nemișcați spre noua venită. Această din urmă strigă:

— Dacă în această adunare se află vreun bărbat care poate să facă ceva mai mult, sa înainteze și să vorbească!

Era semnalul care indica sfârșitul banchetului. Simultan, sachemii și războinicii se ridicară și se îndreptară în cea mai mare ordine spre ușa colibei.

Cactus Den și Nebraska Joe își însoțiră gazdele. Masa copioasă risipise într-o câțva neîncrederea reciprocă care persista între Albii și Roșii. Lungul șirag al sachemilor și al războinicilor ajunse în curând în fața unui arbore uriaș cu extremitatea bifurcată, în care vrăjitorul se grăbi să izbească cu tomahawkul său.

Deodată un mustang ud de sudoare și alb de spumă își făcu apariția în lagărul Siouxilor. El era călărit de un războinic în pradă unei vii surescitări.

— Fețele Palide. Masacrează bizonii... Frații noștri...

Războinicul nu-și putu termina fraza... Neînsuflețit, căzu în brațele lui Oposum Sălbatec și al Elanului Negru. Sachemul și vrăjitorul remarcară că un glonte îi perforase inima.

CAP. VI

UCIGAȘII BIZONILOR

Strigăte de moarte se ridicară din toate părțile. Toți îl înconjurară pe noul venit, care nu era altul decât Lupul Solitar, unul dintre războinicii cei mai valoroși al tribului. Vrajitorul, cu toate descântecele sale, nu izbuti să-l însuflețească pe nenorocit... Lupul Solitar fusese ucis de un glonte tras de către Fețele-Palide care, odată în plus, călcându-și în picioare angajamentele, vânau bizonii rezervați Indienilor.

Exclamații de indignare răsunau din toate părțile. Deodată, se auzi vocea energică și persuasivă a Lăudărosului care stigmatiza perfidia Albilor.

— Vom tolera încă mult timp ea Fețele-Palide să ne masacreze astfel, bravii noștri? exclamă sachemul. Vom mai trăgăna încă și le vom permite să se furișeze din ce în ce mai adânc pe pământurile noastre? Oare Siouxi, sunt niște femei cărora femeile noastre vor trebui să le brodeze fustele.

Protestări indignate răspunseră acestor cuvinte. Siouxii, conștienți de dreptatea care era de partea lor și de duplicitatea agresorilor lor, erau pata să se lase uciși până la unul pentru apărarea drepturilor lor.

— Inima Cinstită a venit printre noi pronunțând cuvinte mincinoase, continuă Lăudărosul, care nici odată nu reușise să ascundă ura pe care o nutrea împotriva lui Cactus Den... Inima Cinstită are limba unei viespe... A abuzat, în mod laș, de ospitalitatea pe care Oamenii Roșii i-au oferii-o... În timp ce noi dam crezare cuvintelor sale, frații săi ne masacrau bizonii și ne asasinau războinicii... Inima Cinstită și-a călcat cuvântul; numai merită să facă parte din neamul siouxilor care l-a adoptat printre copii săi... A abuzat de bunătatea Fiului Tunetului: deci merită moartea! Am vorbit bine, războinici ai tribului sioux?

Aclamațiuni izbucniră din toate părțile. Învârtind tomahawkurile, ei se grupară, din ce în ce mai numeroși, în jurul Lăudărosului, lângă care trecură și Vulturul Roșu, Elanul Negru și Oposum Sălbatec.

— Mii și milioane de coyoti! mârâi Cactus Den. Iată ce complică în mod serios situația noastră... Aș paria pe orice ca aici

s-a amestecat mâna căpitanului Dynamite!... Curaj Joe și, în special, calmează-ți nervii... Cea mai mică imprudentă ne poate costa viața!...

Un cerc amenințător înconjură pe Cactus Den și pe Nebraska Joe, care așezați spate în spate, țineau la respect cu armele întinse mulțimea care urla. Cu tomahawkurile și cuțitele de vânatoare în mâini. Siouxii nu îndrăzneau să înainteze... Știau că Inima Cinstită și tovarășul lui nu-și greșeau nici odată ținta

— Frații mei roșii sunt preveniți, strigă vânătorul de bizoni, am venit în lagărul lor prieten și aliat. Dacă Fețele-Palide au pătruns pe teritoriul vostru, sunt primul care-i blamez... Vă propun chiar să-i urmărim și să-i pedepsim dacă aceasta vă este dorința. Totuși, vă previn: dacă unul din voi face un singur pas numai, voi zbura creierii Lăudărosului care este un orator excelent, dar care are ghinionul să se găsească în dreptul armei mele.

— Oah! Fratele meu Inima Cinstită a vorbit bine, făcu o voce energetică. El a salvat viața Fiului Tunetului și a schimbat cu el legământul sângelui. Fiul Tunetului îi va dovedi că n-a obligat pe un ingrat...

Și, dând la o parte pe indienii stupefiați, sachemul veni să se așeze lângă Cactus Den și Nebraska Joe, hotărât să-i apere până la moarte dacă va fi nevoie. Cerbul Agil nu întârzie să-i urmeze exemplul. În fața atitudinii celor doi șefi, Siouxii rămaseră nehotărâți. În zadar vrăjitorul și acoliții săi ațâțau să atace pe cei doi albi.

— Fiul Tunetului uita oare că Fețele-Palide sunt pe cale de a ne masaca războinicii și bizonii noștrii? vorbi Lăudărosul. O astfel de situație cere o acțiune imediată... Am tăragănat destul. Securea războiului a fost dezgropată, este timpul să ne răzbunăm pe opresorii noștrii,

— Fratele meu, Lăudărosul, pronunță cuvinte nesocotite, răspunse sachemul.. Sunt de părere să pornim imediat în urmărirea mizerabililor care au îndrăznit să ne jefuiască rezervele. El a auzit doar afirmațiile Inimii Cinstite.. Fratele nostru alb a promis să ne însoțească în această expediție și să ne dovedească buna sa credință..

— Da, am spus și o repet, îl întrerupse Cactus Den. Șnapanii care v-au jefuit apartin, pot să pun și mâna în foc, unei bande de outlawii pe care am jurat s-o distrug... Frații mei roșii pot avea toată încrederea în mine, nici o pată nu acopere inima mea și cuvintele nu sunt mincinoase!

Afirmațiile lui Cactus Den sfârșiră prin a convinge pe războinici. Se hotărî să se pornească imediat în direcția râului Cheyenne, de unde venise Lupul Solitar și unde misterioși răufăcători continuau să masacreze bizoni.

În timp ce răsunau tobele de războiu, Siouxii se precipitară spre țărcul unde se aflau priponiți mustangii lor. Cinci minute mai târziu, o trupă de cinci sute de oameni în frunte cu Fiul Tunetului zbură spre Nord. Cactus Den și Nebraska Joe călăreau alături de sachem. Vânătorul de bizoni era hotărât să demaște pe mizerabilii care cauzau un prejudiciu imens coloniștilor din Black Hills și indienilor.

Călăreții galopau de mai bine de o jumătate de oră, când Fiul Tunetului dădu ordinul de oprire. În același timp, Cerbul Agil descăleca de pe mustangul său și, îngenunchind își lipi urechea de pământ și ascultă. Tovarășii îl văzură apoi sărind în șea și făcându-le semn să și continue marșul în direcția râului; un zgomot surd îi indicase apropierea unei turme de bizoni.

Scoțând strigăte teribile de război, indienii accelerară alura cailor. În curând, Cactus Den și Cerbul Agil distinseră un uriaș nor de praf. O pată largă întunecoasă se zărea pe câmpie, care se întindea în fața lor până la panglica argintată a râului Cheyenne. În același timp, dominând zgomotul făcut de copitele mustangilor, răsunară numeroase detunături.

— *Hello boys*, bizonii! urlă Cactus Den.

Pe flancuri și în spatele turmei, cei doi albi și Siouxii. Zăriră un oarecare număr de călăreți care trăgeau în mijlocul masei enorme. Speriate, hărțuite de groaznicii lor adversari, bieteile rumegătoare încercau în zadar să scape. La fiecare împușcătură, cădea o victimă nouă și numeroase cadavre se găseau pe câmpie.

— Mizerabilii! urlă Cactus Den. Vor face cunoștința cu pușca mea!

Un strigăt teribil de război se auzi. Învârtind armele, Siouxii năvăliră drept înainte, hotărâți să taie drumul turmei și să pedepsească pe misterioșii vânători. Aceștia, dându-și seama de primejdie care-i păștea, încercară să bată în retragere, dar o sută de călăreți, sub comanda Cerbului Agil, îi împiedicării să-și pună planul în aplicare. Despărțindu-se de grosul trupei, ei se repeziră în triplu galop spre partea dinapoi a hoardei. Încercând să împingă pe misterioșii vânători în spre râu. Care nu avea nici un vad în acel loc și reprezenta un obstacol greu de trecut.

Cactus Den își continuă goana infernală alături de Fiul Tunetului și de războinicii săi. O vie indignare pusese stăpânire pe vânătorul de bizoni: nu putea să înțeleagă de ce se distrugă fără de nici un motiv o turmă atât de splendidă. În curând, izbuti să distingă pe agresori și proferă o formidabilă înjurătură.

— Mii și milioane de coyoti! urlă el.. Acești demoni blestemați s-au deghizat în soldați ai cavaleriei americane.. Ca și cum garnizoanele din Big Horn și Fort Powder n-ar avea ceva mai bun de făcut decât să sfideze pe Roșii distrugându-le rezervele lor!

Cactus Den nu se înșela: un mare număr de călăreți care trăgeau asupra bizonilor erau îmbrăcați în uniforma cavaleriei americane... Ei erau însoțiți de un număr de indieni din tribul Picioarelor Negre.

Înspăimântați de apariția bruscă a celor patru sute de călăreți Siouxi, bizonii făcură cale întoarsă. Se produse în mijlocul hoardei, o învălmășeală groaznică... Bătrânii masculi, care conduceau turma, voră să năvălească peste noii veniți, dar indienii prevăzuseră atacul. Evitând cu îndemânare șocul, ei se împrăștiară de-a lungul aripelor, lăsând să treacă vârtejul animalelor și încercând să-i ajungă pe vânătorii care galopau pe delături.

Albii și Picioarele Negre nu se așteptau la acest atac fulgerător din partea Siouxilor.. Profitând de învălmășeala pricinuită de turmă îngrozită, încercară să scape de teribilia lor adversari.. Făcuseră însă socoteala fără de Cerbul Agil și războinicii săi, care, reușind în manevra lor, le tăiară orice posibilitate de retragere.

Se angajă atunci o luptă furioasă, în cursul căreia Cactus Den fu despărțit de Nebraska Joe și de Fiul Tunetului. Călărețul înainta în direcția unui grup de vânători, care cuprinși de panică, încercau zadarnic să ție piept indienilor.

Trei dintre ei purtau uniforma armatei americane; un al patrulea, oare părea să fie șeful era îmbrăcat într-un elegant costum mexican. Necunoscutul purta niște inele splendide la degete și cercei de aur în urechi...

Acest misterios călăreț nu era altul decât Gomez, locotenentul căpitanului Dynamite. Bizoni, îngroziți de urletele Siouxilor, năvăliră în direcția celor patru bandiți silindu-i să caute scăpare în iuțea cailor lor.

— *Per la muerte!* mârâia Gomez... Trageți, *amigos...* trageți!...

În aceiaș clipă, Cactus Den se repezi asupra lui și mai înainte

ca acesta să fi avut timpul să-i descarce pistolul în fața, îi aplică o formidabilă lovitură în bărbie... Outlawul scoase un urlet de furie; mâinele sale puternice se înfipseră în gâtul vânătorului de bizoni. Acesta din urmă, ridicându-se în scări, scăpă din strânsoarea mizerabilului; apoi, cu o a doua lovitură bine aplicată, îl răsturnă jos de pe cal. Mexicanul scoase o înjurătură teribilă. Înțelegând ca-nu va putea să-și învinsă dușmanul, se ridică dintr-o săritură și fugind până la țărmul râului, se aruncă în apă.

Vânătorul de bizoni se aruncă și el cu hotărâre în apele repezi ale râului. Timp de câteva secunde, rezultatul bătăliei păru nedecis. Însfârșit, izbutind să-și desfacă o ghioagă de la centură, mexicanul aplică o lovitură puternică în capul vânătorului de bizoni. Nenorocitul slăbi strânsoarea și dispăru înghițit de apele repezi ale râului în timp ce outlawul se grăbi să ajungă pe malul opus al fluviului.

CAP. VII

LA STÂLPUL DE TORTURĂ

Un singur om asistase la lupta care avusese loc între Cactus Den și Gomez: Lăudărosul. În loc

să vină în ajutorul vânătorului de bizon, indianul rămase nemișcat în șea...

În acest timp, în ciuda eforturilor repetate ale Cerbului Agil, outlawii și aliații lor Picioarele Negre, reușiseră să atingă un mic vad al râului. O întoarcere neașteptată a turmei înspăimântată, despărțindu-i de adversarii lor și ridicând în fața lor o barieră vie, imposibilă de trecut, permise ucigașilor de bizoni să treacă râul. Nu fără a avea câteva pierderi, este drept, dar toți albi deghizați în soldați scăpară de răzbunarea Fiului Tunetului.

Strigăte de furie izbucniră din toate părțile. În zadar, Siouxii traseră un nou val de săgeți: nici un bandit nu fu atins, ci dispărură din fața lor, agitând în mod ironic sombrerourile lor în semn de adio.

Nebraska Joe, cu privirea răătăcită, se lăsă dus de instinctul calului. Zguduit, îmbrâncit din toate părțile, călărind în mijlocul unui nor gros de praf, colosul nu știa ce i se întâmplase lui Cactus Den. Neputând să strige, în zadar se ridică în scăări încercând să zărească silueta familiară a Vânătorului Preriilor.

La capătul puterilor, Nebraska Joe ajunse la flancul drept al turmei.. Nenorocitul scoase un suspin de ușurare când se văzu țărmașul râului Cheyenne. Leoarcă de sudoare, se hotărî să aștepte dispariția hoardei ca să se unească cu Pieile Roșii.

Aventurierul se opri de câteva minute, când se auzi un șuierat și în același timp un glonte se înfipse în gâtul calului său. Nobilul animal se cambra și nu lipsi mult ca omul să fie trântit jos din șea. Scoțând un mârâit fioros, Nebraska Joe se întoarse și se găsi față în față cu Lăudărosul care ținea în mână arma care mai fumega încă.

Profitând de învălmășeală, șeful sioux luase hotărârea să se debaraseze de tovarășul lui Inimă Cinstită. Prin asasinarea mutului spera să aibe mâinile libere pe lângă frații săi roșii. Dar mizerabilul nu ținuse seama de puterea și agilitatea colosului înainte ca indianul să fi avut timp să fugă, mutul fu peste el...

Strâns înlănțuiți, cei doi bărbați se rostogoliră pe jos. Surprins de atacul neașteptat sachemul pe jumătate gătit, încercă să apuce cuțitul de scalpat. Nu avu însă timp: cu o formidabilă lovitură de pumn aplicată în plină față aventurierul îl ucise. Pardul lui Cactus Den îi plătise trădarea trimițându-l să se plimbe prin fericitele ținuturi ale vânătorilor eterne.

Puțin obosit colosul se pregătea să urce în sea, sărind ca un tigr, un indian a cărui prezență nu o remarcase, dar care asistase la luptă, îl apuca mișelește pe la spate. Surprins, Nebraska Joe încercă să se degajeze de strânsoarea noului adversar, care nu era altul decât Oposum Sălbatic. Cu o puternică lovitură de picior în pânțele îl aruncă la o distanță de trei pași, unde rămase întins, nemișcat.. Dar vreo douăzeci de războinici soseau în goană. Unindu-și eforturile lor, ei reușiră, în ciuda rezistenței sale înverșunate, să-l reducă la neputință.

Mare fu mirarea șefului Siouxilor, când văzu sosind pe Oposum Sălbatec și pe mai mulți din războinici săi. Împingând cu brutalitate în fața lor pe Nebraska Joe. Doi războinici încheiau grupul, ducând pe o litiera improvizată corpul Lăudărosului.

Oposum Sălbatec nu se simțea nici el prea bine: magistrala lovitură pe oare i-o administrase colosul, îl silea să meargă sprijinindu-se într-un baston. El se apropie de Fiul Tunsului și arătând cu degetul spre aventurier, zise tremurând de furie:

— Fratele meu, Fiul Tunetului, să afle despre trădarea Feței-Palide. În cursul învălmășelii, l-a asasinat mișelește pe Lăudărosul. Nația siouxilor este în doliu; ea pierde pe unul din cei mai valoroși sachemi ai ei. O astfel de crimă merită moartea în cele mai groaznice chinuri!...

Nebraska Joe, oare înțelese falsa acuzare ce se formula împotriva lui, încerca în van să se disculpe; sunete nearticulate ieșiră din gâtulejul său. Se silea să facă pe indieni, să înțeleagă ce se întâmplase. Singurul răspuns ce-l căpătă fu strigătele de moarte ce răsunau din toate părțile...

Fiul Tunetului nu contractase cu mutul aceiaș alianță care-l lega de vânătorul de bizoni. De aceea, nici nu se gândi să-l protejeze pe aventurier, a cărui atitudine fusese din totdeauna dușmănoasă față de tribul său. Timp de câteva minute el șovăi, așteptând înapoierea Inimii Cinstite. Dar cum acest; nu apărea, șeful Siouxilor trase concluzia că fusese doborât în timpul încăierării, de vreun glonte rătăcit. Ordonă oamenilor săi să-l urce pe Nebraska Joe pe un mustang și să fie condus în lagăr.

Întoarcerea călăreților indieni se efectua în mijlocul celei mai mari tristețe.

Nebraska Joe nu-și făcea nici o iluzie, îi privința sorții care-l aștepta.. Teribila mutilație la care fusese odată supus îl făcea să creadă că inamicii săi nu-l vor cruța.

Odată cu apusul soarelui, ajunseră în lagăr unde femeile și bătrânii așteptau cu ceea mai mare nerăbdare rezultatul bătăliei.

Aflând de moartea Lăudărosului, izbucniră blesteme din toate părțile. Femeile se apropiară de prizonier, scuiându-l în față și zgâriindu-l. Tovarășul lui Cactus Den îndură cu stoicism toate aceste cruzimi. Însfârșit strâns legat, prizonierul fu condus în wigwamul care în ajun îl adăpostise pe el și pe Cactus Den. Oposum Sălbatec pusese stăpânire pe pușca și armele sale, iar doi răzibunici nemișcați ca niște statui, rămaseră de gardă în fața ușii. Obosit de moarte, tovarășul lui Cactus Den adormi imediat adânc. În revărsatul zorilor fu trezit de zgomote de voci. Prin ușa wigwamului, Nebraska Joe putu să vadă cum i se pregătea stâlpul supliciului. După ce copacul fu adânc înfipt în pământ, Elanul Negru îl înconjură de câteva ori, pronunțând cuvinte misterioase cu scopul de a îndepărta spiritul cel rău.

După ce toate preparativele fură terminate, Fiul Tunetului porunci să fie adus prizonierul. Împins cu brutalitate afară din închisoarea sa, Nebraska Joe își făcu apariția... Mândru, cu capul sus, aventurierul se apropie de stâlpul supliciului, fără să opună cea mai mică rezistentă. În mai puțin de un minut, fu legat fedeleș.

Atunci, părăsind grupul sachemilor prezidat de Fiul Tunetului, Oposum Sălbatec se îndreptă spre condamnat.

— Fața-Palidă să nu facă pe fanfaronul, zise el rânjind către aventurier. Să-și întoneze cântecul său de moarte... Peste câteva clipe, gemetele sale vor umple luminișul și vor înveseli inimile femeilor și a bătrânilor. Fața-Palidă este un câine laș... Oposum Sălbatec a obținut favoarea să-ți tae scalpul de îndată ce vei muri în chinurile cele mai groaznice

Marele sachem, purtând o prăjină în vârful căreia era atârnat un scalp și o coțofană împăiată. Împodobită cu pene de vultur și cu o piele de lynx, dădu ordinul să înceapă dansul scalpului. Chiar Fiul Tunetului trecu în fruntea lungului șir de Siouxi care începură să schițeze o sarabandă infernală în jurul stâlpului supliciului. Dansatorii puneau, la intervale regulate, patul puștilor și mânerul lăncilor lor pe pământ

O jumătate de oră, Siouxii se învârtiră dansând în jurul condamnatului, scoțând urlete îngrozitoare; nici squawale nu se lăsară mai prejos; tot dansând, ele băteau cadența cu mâinile.

În fine, marele șef îl atinse ușor cu vârful bastonului său. Pe Nebraska. Aclamații entuziaste răsunară din toate părțile. Supliciul urma să înceapă.

Femeile, copiii și bătrânii se ghemuiră în semicerc în jurul rugului. Atunci, învârtind tomahawkurile lor, bravii care se distinseră cei mai mulți dintre Siouxi, luară loc în fața stâlpului. Oposum Sălbatec se găsea în fruntea lor. O lumină sinistă ardea în ochii șefului; nervos, strângea mânerul armei sale, așteptând clipa când îi va fi permis s-o arunce în direcția captivului.

Nemișcat Nebraska Joe contempla fără să tremure grupul călăilor săi.

Oposum Sălbatec înainta pronunțând cuvinte insultătoare la adresa victimei; apoi învârtind tomahawkul, îl repezi din toate puterile sale... Stoic, tovarășul lui Cactus Den așteptă moartea...

CAP VIII

CAVALERUL NEGRU

— Hello! camarade. Avem aerul că ne mai revenim puțin în fire!...

Cactus Den deschise ochii, întrebându-se dacă visa... Un om străin era ingenuncheat lângă el. Înalt slab, înarmat din cap până-n picioare, necunoscutul era complet îmbrăcat în negru. Un fel de gluga îi acoperea fața. Doi ochi, de un albastru de oțel se fixau asupra vânătorului, care zăcea printre ierburile înalte, ud până la piele...

— Unde sunt? bâlbâi Vânătorul Preriilor. Unde este Nebraska, Joe?... Vreau să-l văd pe Fiul Tunetului!...

O durere sfâșietoare la umăr puse capăt întrebărilor sale.

Omul negru nu răspunse la întrebările lui Cactus Den, ei se mulțumi să scoată plosca și să-l silească pe rănit să înghită câteva picături de whisky... Efectul se arată imediat; vânătorul, reconfortat puțin, se ridică încet.

— Cine ești? întrebă el intrigat... Prieten sau dușman?

— Dacă as fi fost un dușman, camarade, replică enigmaticul personaj, nu te aş fi scos din râul Cheyenne. Pe Jupiter! Dacă nu te aş fi salvat, cred că la această oră ai fi stat alături de Tatăl Ceresc. Dar consolează-te: peste câteva ore îți vei fii revenit complet în fire. Rana este superficială și nu-ți pune deloc viața în primejdie. După cum vezi, totul este cum nu se poate mai bine!

...

— Dar cine ești? întrebă vânătorul de bizoni. Îmi face impresia că-ți recunosc vocea.

— Cine sunt? N-are importanță! Esențialul pentru tine este să fi în afară de orice pericol... Nu trebuie să ne ajutăm reciproc în prerie?...

— Nu vrei deci să-mi spui numele tău, deși mi-ai salvat viața? reluă Cactus Den...

— Îl vei afla într-una din zile, camarade și o doresc din toată inima... În ziua când îmi voi descoperi fata și-ți voi dezvălui identitatea mea, scopul pe care-l urmăresc va fi atins.

Stupefiat, Vânătorul Preriilor se întreba cine putea fi straniul său protector... Cine era oare acest om mascat a cărei voce o

mai auzise cândva, de aceasta era sigur?... Totuși lui Cactus Den îi fu imposibil să-l identifice pe necunoscut.

— Numește-mă pur și simplu Cavalerul Negru, îi zise acesta din urmă, când își dăte seama de încurcătura tovarășului său... Pentru moment, este mai important, să te reconfortezi, puțin și să-ți recuperezi forțele pe care le-ai pierdut în cursul recente lupte; vei avea în curând mare nevoie de ele...

Cactus Den consimți din ochii; în ciuda puternicului șoc pe care-l simțise și cărei cauzase leșinul său prelungit, îi era o foame de lup și se înfruptă cu lăcomiei din merindele pe care salvatorul său i le oferă.

În timp ce mânca, el examină locul pe care necunoscutul îl alesese pentru cantonamentul său. Murmurul râului Cheyenne, care își rostogolea apele la câțiva pași de acolo, se auzea neîncetat. Doi mustangi magnifici pășteau la oarecare distanță.

Mai bine de un sfert de oră, cei doi tovarăși continuă să mănânce, fără să pronunțe nici un cuvânt. Însfârșit, omul cu gluga rupse primul tăcerea.

— Am să-ți dau un sfat, camarade, zise el lui Cactus Den, încăleacă cât mai repede și grăbește-te să ajungi în lagărul Fiului Tunetului cât mai curând!

— Ce vrei să spui? Întreba Vânătorul Preriilor. S-a întâmplat vre-o nenorocire?

— Am asistat fără să fiu văzut, la tot ce s-a petrecut, de-a lungul râului. Tovarășul tău a fost luat de Siouxii. Cred, că l-a ucis pe unul din sachemii lor... Am văzut cum a fost dus legat strâns, de diavolii roșii...

— Mii și milioane de coyoti! exclamă Cactus Den. Pușlamaua aceasta de Nebraska Joe, nu și-a putut înfrâna ura pe care o nutrea față de indienii!... Ce imprudență. Voi pleca imediat.. Dar n-am cal!...

— În privința aceasta nu trebuie să te alarmezi, camarade! Ia-l pe Stampede... și-l fac cadou. El te va conduce fără nici o piedică la destinație!...

Și fără să mai aștepte mulțumirile vânătorului de bizoni, Cavalerul Negru se duse să caute pe cei doi cursieri și reveni în curând lângă tovarășul său. Stampede era un cal magnific și Vânătorul Preriilor trebui să recunoască că darul omului cu gluga, era într-adevăr princiar. O pușcă și o sacoșă se aflau agățate de șea; vânătorul de bizoni, se găsea din nou înarmat și echipat. Fără prea mare dificultate, reuși să încălece pe mustang..

— Mai așteaptă puțin, îi zise atunci enigmaticul său salvator, vreau să-ți încredințez un pachet pe care-l vei înmâna din partea mea Fiului Tunetului și bravilor săi. Te va ajuta foarte mult ca să-ți salvezi prietenul și să reușești în viitoarele tale întreprinderi.

Cavalerul Negru lipsi timp de câteva minute... Când se înapoie, ducea pe umerii săi; corpul unui om strâns legat. Vânătorul de bizoni nu-și putu reține un strigăt de surpriză: recunoscuse pe unul din outlawii căpitanului Dynamite, deghizați în soldați pentru a masacra bizonii indienilor!

Mizerabilul se zvârcolea în legăturile sale, dar aceasta nu-l împiedecă pe straniul personaj să-l ducă cu aceiaș ușurință cu care ar fi dus o pană. În zadar, banditul încerca să strige după ajutor... Călușul pe care-l avea în gură îl împiedeca să scoată cel mai mic sunet.

— Iată omul! reluă Cavalerul Negru. Te voi însoți câteva leghe. Cu ajutorul lui, nu-ți va fi greu să dovedești indienilor că atacul împotriva bizonilor a fost dat de bandiții căpitanului Dynamite.

Și, înainte ca Den să fi avut timpul să răspundă un singur cuvânt, omul cu gluga încăleca, după ce își așeză prizonierul de-a curmezișul șei.

Bietul Cactus Den nu-și mai revenea din uimire. Niciodată până acum, nu mai auzise vorbindu-se de acest ciudat personaj... Cine putea fi și în ce scop îi furniza aceste informații atât de prețioase?

— Îl privești pe Cyclone, camarade? îl întrerupse brusc din gândurile sale, Cavaleri Negru. Este un animal splendid, nu-i așa? Te asigur că nu există un altul asemănător în toată Dakota!

Împingând pintenii în coastele mustangului, misteriosul personaj se îndreptă cu toată viteza spre teritoriile indienilor. Cactus Den, în ciuda rănii sale, îl ajunsese aproape îndată și cei doi bărbați continuă să călărească, unul lângă altul.

Soarele apusese de câțva timp și întunecul se lăsa din ce în ce mai mult asupra preriei. Cei doi călăreți parcurseră mai mult de trei leghe fără a pronunța nici un cuvânt; omul cu glugă se hotăra în sfârșit să rupă tăcerea.

— Înainte de a te părăsi, camarade, se adresă el lui Cactus Den, trebuie să-ți fac câteva recomandări. Cunoscut scopul pe care-l urmărești; știu că împreună cu *pardul* tău, mutul, ai pornit în urmărirea diligenței pierdute... Mai știu deasemenea că ai promis să-l capturezi pe căpitanul Dynamite și să-l aduci mort sau viu la Deadwood... Află că toate cercetările lui Bob Doyle au

eșuat și că nu a fost mai norocos decât voi... Este inutil să mai adaug ca-diligenta nu a ajuns la Big Horn. Nu-i așa?... Și pe bună dreptate... Căpitanul Dynamite a știut s-o oprească la momentul oportun.

— Nu știu cu cine vorbesc, *old fellow*, replică vânătorul; în orice caz, cred că nu-l numeri pe căpitanul Dynamite printre prietenii tăi... Ceea ce mă miră în special, este că te afli la curent cu toate aceste întâmplări...

— Te vei mira și mai mult camarade, când îți voi spune că, fără atacul asupra barului ambulant al acelui imbecil de Abraham Ismael, erai gata, gata să-ți atingi scopul!

— Cum! Știi și asta?... strigă Cactus Den, din ce în ce mai stupefiat...

— Când te vei întoarce la Black Hills, continuă Cavalerul Negru, nu uita să te abați pe drumul care duce spre coliba lui Grizzly... Aceasta colină domină Pământurile Blestemate... Odată ajuns acolo, nu-ți va fi greu să te descurci. Cunosc talentul tău în a descoperi urmele și știu că nu există un copoi mai dibaci ca tine pe o întindere de cinci sute de mii de leghe împrejur. Dar în special nu uita, că atunci când ve întreprinde expediția, s-o faci cu un efectiv cât mai impozant posibil. Sunt sigur că vei izbuti să pui mâna pe blestematul acela de căpitan Dynamite. Sau în cazul cel mai rău, pe o parte din banda sa... În orice caz, vei afla pentru ce diligențele care plecau din Deadwood nu ajungeau niciodată la destinația lor!...

Mirat de revelațiile pe care i le făcea tovarășul său, vânătorul de bizoni se pregătea să-l interogheze din nou. Dar necunoscutul nu-i lăsă timp:

— Iată-ne ajunși, îi zise el, la locul unde trebuie să ne despărțim... Îți încredințez prizonierul. Sunt sigur că va face niște destăinuiri care vor influența în mod favorabil raporturile dintre Siouxii și Albi... Până atunci, *good bye*, camarade. Sunt fericit că te-am putut salva... În orice caz, nu uita de colina lui Grizzly și poate vei trece pe acolo...

Cactus Den strânse cu putere mâna aliatului său necunoscut; apoi luă în primire pe outlawul prizonier pe care-l așeză de-a curmezișul șei sale. Înălțându-se în scări, Cavalerul Negru îi adresă un salut amical; apoi, dând piteni mustangului, dispăru înghițit de întunericul nopții, în direcția lui Black Hills.

Oarecum obosit, vânătorul de bizoni se opri o clipă. Rana îi producea din când în când dureri sfâșietoare; o pauză era

necesară înainte de a continua călătoria spre lagărul indienilor. Mai era încă întunec, când Vânătorul Preriilor se trezi... Această scurtă haltă fu salutară lui Cactus Den; se simțea cu mult mai puternic. Rana devenea din ce în ce mai puțin dureroasă... Punându-si prizonierul de-a curmeziș pe cal, încăleca și el la rândul lui. Spera să ajungă în lagărul Fiului Tunetului, înainte de a răsări soarele. Călărea astfel de o jumătate de oră, când auzi vuietul tobelor de război ale Siouxilor.

„Straniu” murmură Vânătorul Preriilor. „De obicei Siouxii nu sa dedau la manifestări atât de matinale... Să-l fi legat pe bravul meu Nebraska Joe de stâlpul supliciului? Era timpul să sosesc pentru a reaminti Fiului Tunetului că am schimbat între noi legământul sângelui!”

Grăbindu-și mustangul, vânătorul de bizoni năvăli în cantonamentul indienilor. Satul părea pustiu... Numai câinii cu părul roșu vagabondau pe ici pe colo, scotocind printre gunoaie. Întregul trib al Siouxilor părea că și-a dat întâlnire în centrul luminii.

Stampede, la o smucitură brusca a călărețului său, se opri net. Vânătorul Preriilor zărise pe războinicii sioux și squawale care înconjurau stâlpul de tortură... Imobil, mutul înfrunța eu privirea pe călăi săi, nepăsător la chinurile care-l așteptau.

Vânătorul Preriilor nu ezită de loc... Pieile Roșii ocupați cu pregătirile lor, nu-l zăriseră încă... Apucând pușca, el se ridică drept în șea, ochind în direcția sachemului. În ciuda distanței care-l despărțea de călău, vânătorul de bizoni se pregăti să săvârșească încă o lovitură de măiestru. Nu era dealtfel recunoscut drept cel mai îndemânatic ochitor din, Dakota?

Oposum Sălbatec zvârli arma... O detunătură răsună în aceiaș clipă... Atins în timpul traiectoriei sale, tomahawkul recăzu greoi la pământ. Strigăte de furie și de mirare răsunară din toate părțile... Cactus Den, călărind mereu pe Stampede, cu pușca încă fumegând în mână și cu prizonierul de-a curmezișul șelei, se opri brusc la dreapta stâlpului de care er) legat tovarășul său!

CAP. IX

MUH-WOHWA

— Prima mișcare a Siouxilor fusese să se precipite spre noul venit, dar acesta, ghicindu-le gândul, ridică arma ochindu-l pe Oposum Sălbatec.

— Un singur pas înainte sau un gest ostil – strigă vânătorul de bizoni – și zbor creierii sachemului.

Tonul lui Cactus Den era atât de imperativ, apariția sa atât de neașteptată încât indienii rămaseră nemișcați.

Un singur om, cu mâna ridicată în semn de pace, înaintă în direcția călărețului: era Fiul Tunetului.

— Pacea, să fie cu Inima Cinstită. Fie binevenit printre frații săi Siouxi. Cea mai mare bucurie domnește în inima Fiului Tunetului, care nu se aștepta la plăcerea de a-l revedea pe Inimă Cinstită... Fiul Tunetului îl credea plecat spre fericitele ținuturi ale vânătorilor eterne...

Fără a înceta o clipă de a-l amenința pe Oposum Sălbatec, care stătea nemișcat, Cactus Den răspunse șefului:

— Fiul Tunetului este un mare șef. Dacă vrea sa-i dovedească Inimii Cinstite că prietenia sa a rămas neștirbită, va pune imediat în libertate pe Fața-Palidă.

— Fața-Palidă l-a asasinat pe Lăudărosul, el trebuie să moară, întrerupse cu bruschete, Oposum Sălbatec, ținut mereu la respect de pușca Vânătorului Preriilor.. El trebuie să îndure legea Siouxilor...

— Legea Siouxilor pedepsește fără milă pe lașii și pe trădătorii, replică pe neașteptate Cactus Den. Oposum Sălbatec are limba ascuțită, cuvintele sale sunt ocolite și atitudinea sa suspectă... Pentru a dovedi fratelui meu Fiul Tunetului și, bravilor războinici roșii că Inima Cinstită nu se teme de moarte și că ține sa-l justifice pe *pardul* său care nu este vinovat de crima ce i se impută, Inima Cinstită cere sachemilor să binevoiască a aproba un Muh-Wohwa între el și Oposum Sălbatec.,.

Un freamăt parcursе întreaga mulțime. Pentru a-l justifica pe prietenul său, vânătorul de bizoni nu ezitase să-l provoace într-o luptă curioasă pe cel mai puternic și mal îndemânat șef al tribului.

În curând bubuitul tobelor de război anunțară că Muh-Wohwa urma să înceapă. Războinicii și șefii se grupară imediat în jurul stâlpului de supliciu... Cei doi adversari fură puși față-n față... Amândoi erau dezbrăcați până la brâu și înarmați fiecare cu câte un tomahawk, aceasta fiind arma aleasă pentru rezolvarea diferendului lor... Elanul Negru înaintă și fixă solid, cu un lassou, pumnii celor doi combatanți; după ce îndeplini această formalitate, vrăjitorul se duse să-și ocupe un loc lângă sachemi. O tăcere impresionantă se făcu în luminiș.

Oposum Sălbatec și Cactus Den se măsurau cu privirea, în timp ce Fiul Tunetului înaintând, dădu semnalul pentru începerea luptei. Un groaznic duel avu loc atunci între cei doi bărbați... Siouxul dorind să se debaraseze de la început de adversarul său. Îi aplică o lovitură teribilă; dar vânătorul de bizoni, mânuind tomahawkul cu o ușurință care uimi pe asistenți, evită atacul... Înfuriat, indianul reînnoi tentativa sa, dar obținu acelaș rezultat. Cu o uimitoare repeziciune, Inima Cinstită para atacurile adversarului său... Această atitudine defensivă, avu drept efect să-l scoată pe Oposum Sălbatec din sărite...

Secundele se scurgeau una după alta. Sub ochii Siouxilor, Muh-Wohwa se desfășura, necruțator; indianul reușise să-l rănească pe Cactus Den în două rânduri; dar, în momentul când se pregătea să dea o lovitură de grație Feței-Palide, brațul vânătorului de bizoni se destinse brusc... Asistenta scoase un strigăt de uimire: cu craniul sfărâmat de tomahawkul Inimii Cinstite, Oposum Sălbatec se prăbuși înroșind pământul cu sângele său. Nemișcat, în picioare, în ciuda celor două răni căpătate, Vânătorul Preriilor aștepta.

Neliniștiți, Siouxi sperau să-l mai vadă pe șeful lor ridicându-se dar lovitura aplicată de acesta din urmă fusese mortală. Oposum Sălbatec plecase să vâneze prin ținuturile fericite. Victoria rămăsese de partea Vânătorului Preriilor.

Ca buni jucători, Siouxi acceptară decizia Marelui Spirit; triumful lui Cactus Den fu sărbătorit de tribul întreg. Chiar Vulturul Roșu și Elanul Negru părăsiră atitudinea lor ostilă față de Cactus Den.

Cât, privește pe Nebraska Joe, bucuria sa nu mai cunoștea nici o margine. Executând niște salturi caraghioase. El salută victoria prietenului său scoțând urlete asurzitoare sub privirile amuzate ale războinicilor și a squawelor care cu o ora mai înainte, se pregăteau să-l tortureze.

Susținut de *pardul* său, vânătorul de bizoni, fu condus spre wigwamul care-i fusese rezervat de Fiul Tunetului și unde vrăjitorul se grăbi să vină ca să-l panseze. Leacurile pe care aceștia i le aplică peste răni îi aduseră o ușurare instantanee și nu mult după aceea; Cactus Den insista pe lângă Fiul Tunetului să fie chemat în fața lor prizonierul ce îi fusese încredințat spre pază.

Outlawul fu deci introdus în cortul în care se afla Vânătorul Preriilor. Marele sachem, Elanul Negru, Cerbul Agil, Vulturul Roșu și mutul se găseau de față așezați pe niște cranii de bizoni, în timp ce Inima Cinstită continua să rămână întins. La vederea indienilor, mizerabilul fu cuprins de un tremur nervos, știa ce tortură îl așteaptă și pentru salva viața, spuse că va răspunde la toate întrebările ce i se vor pune.

— Vă voi spune totul, bâlbâi, captivul. Promiteți-mi mai întâi că îmi voi salva viața!...

— Îți voi cruța viața, replică vânătorul de bizoni, dacă informațiile pe care mi le vei da, vor fi sincere: în caz contrar, stâlpul de tortură te așteaptă!

— Voi vorbi... voi vorbi., răspunsă outlawul.

— Te ascultăm, dar îți atrag atenția: nu avem nici un minut de pierdut... Pentru ce ai masacrat turma de pe malul râului Cheyenne? Nu ești soldat, nu-i așa? Pentru ce tu, cu adunătura aceea de ticăloși ai încercat să faci viața amară locuitorilor din Deadwood? Nu ești soldat, nu-i așa?... strigă Cactus Den.

— Nu, nu sunt soldat, mărturisi prizonierul... Fac parte din banda căpitanului Dynamite...

— Ugh! Întrerupse Fiul Tunetului, fratele meu Inima Cinstită a văzut exact; înțelepciunea sa este tot atât de mare ca și curajul său.

— Căpitanul Dynamite dorea că învrăjbească pe coloniștii din Black Hills cu Siouxii din ținuturile Dakotei. Scopul lui era, ea să profite de starea de război care s-ar fi creat între Albii și Roșii, ca să jefuiască liniștit întreaga regiune, aruncând vina atrocităților; sau a furturilor în seama indienilor și viceversa...

— Cunoști pe omul care te-a făcut prizonier? Întrebă Cactus Den.

— Nu l-am mai văzut nici odată până acum, jur! spuse banditul.

— Și cu diligența din Fort Big Horn, ce s-a întâmplat? Întrebă mai departe vânătorul de bizoni.

— Diligența a fost atacată între Bad Lands și Black Hills. Afacerea a fost destul de grea, dar cum căpitanul era acela care conducea...

— Nu mă îndoiam! Întrerupse Cactus Den furios? Ticălosul ș-a amuzat să mă imite pe mine! Mii și milioane de coyoti! Voi pune eu odată mâna pe el! Dar cum se face, că, deși am pornit imediat cu *pardul* meu, în urmărirea diligenței nu-am reușit să descoperim nici o urmă?

— Au fost uciși cu toți, reluă prizonierul. Numai tânăra fata și cu fratele ei sunt în puterea căpitanului.

— Ce s-a întâmplat cu Lean Ribbed Jack?

— Nu-l cunosc; dar, dacă făcea parte din escorta, trebuie să fi avut soarta tovarășilor săi... Toți au căzut sub gloanțele tovarășilor mei și a Picioarelor Negre...

— Ah! Picioarele Negre făceau parte din expediție. *All right!* Le voi da știri din partea mea... Și... unde se găsește refugiul actual al căpitanului Dynamite?... Unde își ține prizonierii?

Banditul se pregătea să răspundă. Când, deodată, o mână înarmată cu un revolver apărură la intrarea cortului... Înainte ca toți cei de față să fi avut timp să se dezmeticească, se auzi o detunătură. Lovit în mijlocul frunții, omul în uniformă se prăbuși, mort, pe loc!

— Alarmă!... Alarmă!... Să fie prins imediat... strigă Cactus Den, în timp ce sachemii și Nebraska Joe năvăleau afară din wigwam.

O învălmășeală de nedescris domnea în lagăr; războinicii alergară la arme... În zadar, șefii și cei doi albi își multiplică cercetările: misteriosul necunoscut părea că s-a volatilizat... Destăinuirile victimei fuseseră incomplete.

Totuși, bizuindu-se pe scurtele informații pe care i le făcuse omul cu gluga, Vânătorul Preriilor ceru Fiului Tunetului să reunească marele consiliu, spre a discuta eventualitatea unei expediții spre Pământurile Blestemate.

A doua zi vânătorul de bizoni și credinciosul său Nebraska Joe, însoțiți de Fiul Tunetului, de Vulturul Roșu, de Cerbul Agil și de cinci sute de războinici siouxi, porneau în direcția Pământurilor Blestemate pentru a angaja o bătălie decisivă cu căpitanul Dynamite și pentru a-l pedepsi pentru nenumăratele sale nelegiuiri.

CAP. X

CAPTIVA

Când Molly O'Sullivan își reveni în fire, crezu că visează. Se găsea întinsă pe o piele de bizon, în mijlocul unei grote luminată slab de un feștil fumegând. Un miros puternic de piele plutea în încăperea și tânăra fată zări, aproape îndată, un mare număr de șei înșirate pe jos, lângă un perete... O masă rudimentară și trei scaune din lemn de stejar constituiau întregul mobilier al acestui domiciliu, neprevăzut.

„Unde mă aflu?” se întrebă fiica comandantului, ducându-și mâna la frunte...

Încetul cu încetul memoria îi reveni... își aminti de groaznicele evenimente care îi provocaseră leșinul ei...

Cei doi soldați care trebuiau să transporte solda garnizoanei din Fort Big Horn, adormiseră adânc în interiorul trăsurii. Dick O'Sullivan. Ea să-și trecea timpul, fuma țigară după țigară.

Deodată răsună un strigăt:

— *Hands up!* Mâinile sus!

Și mai înainte ca pasagerii să-și fi revenit din surpriza lor, un grup de treizeci de outlawii și de indieni din tribul Picioarelor Negre îi înconjuraseră din toate părțile, tăindu-le orice posibilitate de retragere. Bandiții erau însoțiți de o mulțime de indieni care erau zugrăviți îngrozitor ca de război.

Singurul, Lean Ribbed Jack nu se lăsă luat prin surprindere. Fără să se sinchisească de amenințările bandiților, duse arma la umăr și văduvi doi cai de călăreți lor... De abia își descărcase arma. Când cu o teribilă lovitură cu patul revolverului în cap, misteriosul conducător, îl trânti la pământ în nesimțire... Soldați Hin escortă nu avură timpul să urmeze pilda Cavalerului Preriilor; în mai puțin de un minut fură masacrați până la unul.

În clipa când Dick O'Sullivan apăru în portiera diligenței, pseudo Cactus Den se repezi în fața lui și făcând un scut din corpul lui, strigă:

— Cruțați-l pe acest tânăr și pe această tânără fată... ne vor servi ca ostateci prețioși!

Și, dezarmându-l, falșul conductor îl sili să reintre în diligență. Apoi, porunci să se îngămădească cadavrele soldaților în

trăsura. În zadar, outlawii căutară corpul lui Lean Ribbed Jack: acesta dispăruse.

Pseudo Cactus Den, care părea să fie șeful lor și căruia toți i se supuneau orbește, constată, nu fără satisfacții că agresiunea: avuse loc pe o porțiune a drumului săpat în stâncă. Nu se vedea deci nici o urmă a măcelului pus la cale de el. Tânăra fata își rememora deci toate aceste tragice evenimente care duseseră la capturarea ei și a fratelui ei. Dick O'Sullivan. O singură speranță îi mai rămânea, poate că Lean Ribbed Jack reușise să scape.

Frământată de gânduri negre, Molly O'Sullivan se ridică. Zărise o oglindă agățată pe un perete lângă ea. De abia făcuse câțiva pași și portiera, care ascundea intrarea închisoare ei se deschise și o tânără indiană apărură. Noua venită plăcu de la început fiicei comandantului.

— Unde mă aflu?... Ce-au făcut cu fratele meu?... Pentru ce mă rețin prizonieră?

Drept orice răspuns, indiană duse un deget la gură, silind-o pe Molly să tacă.

— Sora mea Floarea Albă să nu-și dezlege prea mult limba, șopti ea înșfârșit într-o englezească stricată, Aroona veghează asupra ei. Nu i se va întâmpla nimic atâta timp cât Aroona va fi lângă ea! Să evite orice imprudență și să aibe răbdare!

După ce aruncă o privire afară, indiană se înapoie cu o tăviță plină cu carne rece, fructe și o ploscă ci apă proaspătă.

Tânăra fată mănca cu poftă și apoi, se întoarse spre indiană.

— Vrei să-mi spui acum, o întrebă ea, unde mă aflu și pentru ce sunt ținută prizonieră? Vrei să-mi spui de asemenea ce-au făcut cu fratele meu?

— Sora mea Floarea Albă, să se liniștească, reluă Aroona cu o voce dulce, fratele ei nu se afla aici, e prizonier ca și ea și se află în perfectă sănătate.

— Dar ce semnificație are această agresiune? În puterea cui am căzut?...

— Sora mea și fratele ei sunt prizonierii aceluia căruia Fețele-Palide îi zic căpitanul Dynamite, Demonul Pământurilor Blestemate!...

— Căpitanul Dynamite! exclamă Molly îngrozită.

Cunoștea, din auzite, cruzimile pe care le săvârșise acest faimos bandit. Ce avantaj spera să obțină mizerabilul din această captură?!

Tăcută, indiană o contempla pe prizonieră, neîndrăznind s-o

tulbure din gândurile ei. Fără zgomot, strânse resturile prânzului și se pregătea să iasă, când Molly o opri cu un gest?

— Rămâi, Aroona, zise ea, sunt singură!! Prezența ta mă întărește... Când îmi vor permite sa-l văd pe scumpul meu Dick?

Servitoarea ridică din umeri: cunoștea tot atât de puțin ca și fiica comandatului intențiile Demonului Pământurilor Blestemate.

— O altă întrebare, Aroona, continua Molly. Ne aflăm în lagărul căpitanului Dynamite?

— Sora mea nu se află în lagărul propriu-zis al căpitanului ci într-un post stabilit pe interiorul Black Hills, de unde Fețele-Palide atacă și distrug diligențele. Sora mea poate să fie sigură că nu va rămâne mult timp în acest loc.

— Și unde vrea să mă ducă mizerabilul? întrebă din nou tânăra fată.

— Există un loc pierdut în Pământurile Blestemate pe care Fețele-Palide îl numesc Catedrala Deșertului...

Aroona nu-și termină fraza, o siluetă apăruse în cadrul ușii. Indiana scoase un strigăt de groază. În zadar încercă Molly să-l recunoască pe noul venit, fața îi era ascunsă sub o mască... În mână avea un bici lung californian.

— Căpitanul... bâlbâi servitoarea. Căpitanul...

— Da, viperă blestemată, căpitanul! replică omul cu voce tunătoare.

Misteriosul personaj învârti biciul și lovi cu putere umerii biete Aroona... Scoțând un strigăt de durere, indiana se prăvăli pe jos... Un nou pocnet se auzi: lovită în mijlocul frunții de biciul căpitanului Dynamite, victima începu să urle. Nesimțitor, mizerabilul continua s-o lovească... Deodată, sărind ca o pisică, Molly se repezi în direcția călăului... Înainte ca acesta să-și fi revenit din surprinderea sa, tânăra fată îl smulse biciul... Uimit, șeful se întoarse, gata să ție piept dușmanului neprevăzut... Biciul sfichiui prin aer și-l izbi cu putere peste gât, imprimându-i o dungă sângerândă... Protejându-și fața cu mâinile banditul încercă să scape de loviturile care plouau cu nemiluita... Aroona, profită de aceasta întorsătură, se furișă afară... Nu sa mai auzeau acum decât formidabilele înjurături ale Căpitanului Dynamite ținut la respect de prizonieră sa.

— Viperă blestemată, te voi învăța minte să te amesteci în afacerile căpitanului, Dynamite!

Aplecându-se pe neașteptate, banditul reuși să-i smulgă arma d-n mână... Pierdută, văzu cum brațul adversarului ei se ridica,

gata să lovească.

Gestul brusc al căpitanului Dynamite făcu să-i cadă masca. Zărind fața banditului, tânăra fată scoase un strigăt de groază.

— Ralph Thunder! exclamă ea.

CAP. XI

CĂPITANUL DYNAMITE

Molly se dete câțiva pași înapoi și se sprijini de peretele grotei...

Șeful outlawilor o privi schițând un zâmbet batjocoritor.

— *By God!* Miss Molly, nu te așteptai să mă revezi! strigă el.

— Nu ești decât un mizerabil! replicii tânăra fată...

— To, rog sa lași cuvintele mari la o parte, miss... Pentru moment, te afli în puterea mea și nimeni din lume nu te va putea salva. Căpitanul Dynamite îți dovedi ca nu se lasă înfruntat fără a pedepsi...

— Există o dreptate în lumea aceasta! răspunse fiica comandantului, cu o voce vibrantă. Și mai devreme sau mai târziu îți vei primi pedeapsa pentru nelegiuirile tale.

— Strigă, strigă, frumoasa mea, rânji Demonul Pământurilor Blestemate. Până atunci mă voi răzbuna în voie pe tatăl tău care mi-a distrus cariera și m-a silit să devin ceea ce sunt. Deoarece, până acum, mi-a fost imposibil să mă revanșez direct asupra lui, îmi voi atinge scopul lovindu-l prin copii săi...

— Nu întrebuița vorbe mari, îl întrerupse Molly; știi prea bine că prin purtarea ta necinstită îți merita pedeapsa pe care ți-a aplicat-o. Nu căuta să-ți micșorezi greșeala, ești un trișor ticălos și te disprețuiesc...

— Tatăl tău va afla, în timpul cel mai scurt posibil, că i-am executat fiul și că fiica sa mi-a devenit soție.

— Banditule! exclamă tânăra fată... L-au ucis pe Dick. Ești un mizerabil!

Așezându-se pe un scaun, căpitanul Dynamite, fără să se sinchisească de invectivele prizonierei, aprinse liniștit o țigară.

— Să pălăvrăgim puțin, frumoasa mea, strigă el întorcându-se spre captiva sa. Nici prin gând nu-ți trecea, ca așa zisul Cactus Den care conducea diligența nu era altul decât Ralph Thunder, care pe vremuri, își câștigase o oarecare popularitate la Saint-Louis; devenise artistul la modă al teatrului municipal; toată lungăa îl aplauda în Hamlet sau în Romeo și Julieta... Nu se vorbea decât de el... Și, acest Ralph Thunder se îndrăgosti nebunește de o spectatoare încântătoare, de Molly O'Sullivan, a

cărei mână nu întârzie s-o ceară... Fu însă refuzat, căci tânăra fată îl iubea pe un oarecare locotenent Jackson...

— Locotenentul Jackson este logodnicul meu, îl întrerupse Molly ridicându-se; îl iubesc și ne vom casatori de îndată ce vom ajunge la Fort Big Horn... Este inutil să insiști... La Saint Louis te-am apreciat numai ca artist și nici prin gând nu mi-a trecut să-ți devin soție. Dealtfel tatăl meu a dovedit tuturor locuitorilor că idolul lor, nu era decât un trișor, un escroc și un ticălos...

— Mai încet, mai încet, frumoasa mea... reluă căpitanul Dynamite. N-am uitat că din cauza tatălui tău am fost dat afară din toata casele bune din Saint-Louis... Directorul a reziliat imediat angajamentul pe care-l contractase cu mine... Fui silit să dispar pentru totdeauna, mulțumită stigmatizării cu care m-a înfierat tatăl tău. Și iată că de mai bine de un an căpitanul Dynamite se răzbună pe societatea care l-a hulit și l-a gonit. Ralph Thunder, dandy-ul, a murit, pentru a face loc banditului necruțător. Însuflețit de o singură dorință numai: răzbunare.

Prizoniera nu răspunse. Știa că se afla în puterea unui dușman diabolic din mâinile căruia nimeni nu putea s-o mai scape.

— După cum văd, reluă șeful bandiților, mica istorioară pe care ți-am povestit-o, a avut asupra ta un efect dintre cele mai salutare... Dealtfel nu vei câștiga nimic dacă îmi vei rezista... Atât la Fort Horn cât și la Black Hills, nimeni nu știe unde te afli, la fel ca și cu fratele tău căruia i-am rezervat o frumoasă cravată de cânepă...

— Nu vei face aceasta!... îl întrerupse tânăra fată îngrozită. Fratele meu nu ți-ă făcut nimic... Lean Ribbed Jack nu-i mort și ne va răzbuna!

Un formidabil hohot de râs o întrerupse pe tânăra fată. Fără să-i răspundă, banditul deschise ușa și îi făcu semn să-l urmeze... Buimăcită, neștiind ce să facă, prizoniera se decise să-și urmeze călăul. După ce străbătură un coridor lung săpat în stâncă, ajunseră într-un fel de peșteră. Felurite obiecte se aflau îngrămădite în acest nou refugiu; dar ceea ce o impresionă pe fiica comandantului, fură opt diligențe înșirate una lângă alta. În fața lor se aflau mai multe movile de pământ în care se găseau înfipse câte o cruce...

Intrigată, Molly O'Sullivan numără douăzeci și trei de cruci. Ea se întreba ce putea să însemne acest mic cimitir subteran, când căpitanul Dynamite, ghicindu-î gândul, îi zise:

— Aici se odihnesc conductorii și călătorii celor opt diligențe

dispărute. Îți poți da singură seama, citind inscripția de pe ultima cruce, că nu mai ai ce spera din partea Cavalerului Preriilor!

Într-adevăr, tânăra fată apropiindu-se putu să citească pe ultima cruce: Lean Ribbed Jack.

— Bietul Lean Ribbed Jack!... își bătu joc șeful outlawilor... Cine ar fi bănuiră că va avea un sfârșit atât de tragic! Astfel pier toți acei care se pun în calea căpitanului Dynamite!...

Un hohot de răs sălbatec sublinie acest discurs funebru la adresa lui Lean Ribbed Jack... Ocupați să joace, care poker, care zaruri, în locul rămas liber în spatele diligențelor, o duzină de outlawii din solda Demonului Pământurilor Blestemate, se apropiaseră în tăcere.

— Înapoi ticăloșilor! strigă șeful învârtind biciul său...

Înspăimântați, bandiți se îngrămădiră unul în altul. Toți știau că șeful nu glumește cu disciplina și că trebuiau să se supună atunci când el comandă.

— Suntem la ordinele tale, caballero. N-aveți decât să ne comandați!

— *All right!* replică Demonul Pământurilor Blestemate. Duceți-vă și aduceți-mi-l pe prizonier...

La aceste ultime cuvinte, o lumină vesela i se aprinse în ochii fetei... În sfârșit își va revedea fratele!

Nu trecu mult și Dick, strâns legat și escortat de șase bandiți, își făcu apariția în peșteră. În zadar voi Molly să se repeadă la el să-l cuprindă în brațe: șeful outlawilor se opuse. Tânărul bărbat văzându-și sora, nu se putu împiedica să-și manifeste bucuria; el o crezuse moartă și prezenta ei îi dădea oarecare speranțe.

Ralph Thunder ridicând capul spre Dick, zise:

— Răzbunarea aceluia care a fost dezonorat se apropie. Dick O'Sullivan!... Încredințează-ti sufletul lui Dumnezeu... vei muri

Un strigăt sfâșietor răsună în cavernă. Scăpând din mâinile celor doi paznici, tânăra fată veni să îngenunchie în fața căpitanului Dynamite.

— Milă! Mister Ralph! Milă!... strigă ea... Nu vei împinge lașitatea până acolo încât să-l asasinezi pe fratele meu!...

— Tatăl tău a ezitat, când a fost vorba să-mi refuze mâna ta? A fost îndurător cu mine, când mi-a distrus pentru totdeauna cariera?

Ridicându-se deodată, căpitanul Dynamite se duse să așeze sub o frânghie lădița pe care șezuse un bandit până atunci. În timp ce doi outlawii, o împiedecau pe Molly să sară în ajutorul

fratelui ei, acesta fu silit să se uree pe pedestalul improvizat. Un bandit se grăbi să-i petreacă lațul în jurul gâtului.

— Aș fi dat cu plăcere o mie de dolari, Dick O'Sullivan, rânji șeful outlawilor, pentru ca tatăl tău să fi putut asista la frumosul salt pe care îl vei face în eternitate... Până atunci află, că sora ta care a refuzat să fie d-na Thunder. Va deveni pur și simplu femeia căpitanului Dynamite.

Molly nu mai putu suporta acest spectacol, la capătul puterilor, ea se prăbuși inertă în brațele paznicilor ei. În timp ce șeful outlawilor se pregătea să îndepărteze cu o lovitură de picior lădița, pentru a prăvăli în vid corpul nenorocitului condamnat...

CAP. XII

CAVALERUL NEGRU REAPARE

Exact în această clipă o voce de tunet răsună în peșteră:

— *Hands up!* (Mâinile sus).

Surprinși, outlawii și șeful lor se întoarseră, în timp ce Dick O'Sullivan se întreba neliniștit cine putea să fie aliatul care sosea în ajutor la un moment atât de potrivit.

— *Hands up!* tună din nou vocea... Trag asupra primului care va refuza să mă asculte!

Scoțând o înjurătură sălbatecă, căpitanul Dynamite ridică brațele, imitat fiind imediat de ceilalți oameni ai săi... Plimbând privirile împrejur, zări o siluetă mare întunecoasă, cocoțată sus pe acoperișul unei diligențe...

Încins într-un costum negru, cu capul acoperit cu o glugă, noul venit, cu câte un revolver în fiecare mână, ținea la respect pe bandiți. Zărind pe straniul personaj, Molly scoase un strigăt de bucurie.

— Aproiați-vă de mine, miss, zise necunoscutul continuând să țină în șah pe adversarii săi... Nu vă fie teamă, sunt un prieten în care puteți avea toată încrederea

În timp ce noul venit pronunța aceste din urmă cuvinte, căpitanul Dynamite, sperând să profite de o clipă de neatenție, încercă să se furișeze spre coridorul care comunica cu peștera unde Molly se trezise din primul ei leșin... O detunătură răsună... și un glonte găuri sombreroul outlawului...

— Ești prevenit, *old boy*, exclamă omul cu gluga, ținând revolverul încă fumegând în mână... La a doua tentativă, oricât de Demon ai fi, îți voi trimite un glonte drept în mijlocul frunții. Pentru moment grăbește-te să redai libertatea tânărului de colo...

Căpitanul Dynamite voi să protesteze, dar un gest elocvent din partea necunoscutului, îl sili să nu mai stea pe gânduri. Un minut după aceea, fiul comandantului O'Sullivan se furișă lângă protectorul său, sus pe acoperișul diligenței.

Șeful outlawilor spumega de furie. Cine putea fi acest enigmatic adversar care venea să contracareze toate planurile sale?

— Căpitane Dynamite, reluă omul mascat, te somez să te predai, cu toți oamenii tăi autorităților din Deadwood. Dacă nu cedezi acestor condiții, îți declar război pe viață și pe moarte și poți fi sigur, că nu vei fi cel învingător!...

— Și ești atât de naiv încât să crezi că voi accepta un astfel de ultimatum?! răspunse banditul. Hotărât, nu prea îl cunoști pe căpitanul Dynamite! Oricine ai fi, te voi zdrobi ca pe un câine ce ești...

— Pe Jupiter! Iată niște fraze prea pompoase pentru un cetățean pe care îl țin sub amenințarea revolverului meu și pe care aș putea, oricând, să-l trimit pe lumea cealaltă.

Șeful bandiților îngălbeni... Situația, într-adevăr, nu era în avantajul său... Tonul hotărât al adversarului său, dovedea îndeajuns că nu va ezita să apese pe trăgaci. Outlawul hotăra deci să tempereze; el știa că cea mai mare parte din oamenii săi, pe care îi trimisese în expediție spre țărmurile râului Cheyenne, trebuiau să se întoarcă dintr-un moment într-altul și atunci Cavalerul Negru va fi acela care se va găsi într-o postură dezavantajoasă,

— Refuz condițiile pe care mi le propui - vorbi banditul agale - și sunt decis să mă apăr fără milă împotriva oricărui dușman! Căpitanul Dynamite va dovedi tuturor, că, poate să reziste împotriva oricărei alianțe. Păzește-te să cazi în puterea mea... Ori cine ai fi, om negru sau demon, nu-ți urez să mă întâlnești din nou...

De abia pronunțase Demonul Pământurilor Blestemate aceste cuvinte, și un zgomot se auzi la intrarea peșterii... Era restul bandei care se întorcea din expediția întreprinsă pe țărmurile râului Cheyenne. Surprins, Cavalerul Negru privi în direcția lor. Nu-i trebui mai mult căpitanului Dynamite ca să pună mâna pe revolverul său. Ținând în respect pe enigmaticul personagiu redus acum la defensivă, el scoase un strigăt de triumf și porunci oamenilor săi din ce în ce mai numeroși să pună mâna pe necunoscut... Atunci, se angajă în refugiu o formidabilă luptă corp la corp. De abia încercase Lopez Carillo să pună mâna pe Cavalerul Negru, când cu o formidabilă lovitură de picior, acesta îl sili să dea drumul diligentei și să se rostogolească pe jos rămânând în nesimțire... Complicele imediat următor avu aceeași soartă. Dick O'Sullivan, care pusese mâna pe unul din revolverele salvatorului său, opunea la rândul său o rezistență viguroasă.

Outlawii care făcuseră erupție în cavernă, se întrebau care putea fi motivul acestei lupte neprevăzute. Avertizați, ei se precipitară în ajutorul tovarășilor lor și în curând lupta căpătă aspectul unei bătălii înverșunate.

Cavalerul Negru se apăra ca un leu. Cu tot marele număr al adversarilor săi, continua să păstreze avantajul. Alături de el, Dick O'Sullivan făcea uz de revolverul său fără întrerupere... Numai Molly fusese târâtă de bandiți și se găsea din nou în puterea lor.

Furișându-se pe acoperișurile celorlalte diligențe, bandiții încercară să atace din flanc pe cei doi dușmani, dar și această manevră fu dejucată. S-ar fi spus că omul negru se afla sub protecția unui farmec, gloanțele şuierau în jurul său fără să-l atingă. Căpitanul Dynamite se avântă și el în învălmășeală și, încurând outlawii putură asista la o impresionantă lupta corp la corp; șeful lor reușise să ajungă lângă misteriosul personaj. Înlănțuindu-se cu sălbăticie, cei doi bărbați se rostogoliră pe acoperișul diligenței, în timp Dick O'Sullivan, cu revolverul în mână, ținea la respect pe ceilalți agresori. Intrigați, bandiții încetară pentru moment lupta.

Cei doi dușmani se strângeau cu o furie de necrezut; Cavalerul Negru apucase cu o mână pe șeful outlawilor de gât, iar cu cealaltă încerca să pareze atacurile celuilalt. Înnebunit de furie, Demonul Pământurilor Blestemate se pregătea să-și lovească adversarul cu un pumnal, când o bruscă torsiune a pumnului îl obligă să deie drumul armei. Scoțând o înjurătură groaznică, căpitanul Dynamite trase cu putere de gluga adversarului său pentru a-l demasca. Sub eforturile lui Ralph Thunder, stofa se rupse descoperind fața necunoscutului... Bandiții se aplecară înainte, gâfâind, încercând să vadă trăsăturile misteriosului lor dușman. Mare le fu dezamăgirea când își deteră seama că enigmaticul personaj prevăzuse această eventualitate: o masca neagră, bine prinsă, continua să-l protejeze contra curiozității agresorilor săi. Cu o lovitură bine ținută, Cavalerul Negru își aruncă adversarul jos de pe trăsură.

— Ticăloșilor! mugi căpitanul Dynamite... Înainte vreau să-l am de viu pe acest om în mână!...

Un hohot de râs batjocoritor răspunse acestui ordin. Repede ca fulgerul, straniul personaj desfăcu lassoul care-i atârna la centură, în mai puțin de o secundă, reuși să înfășoare extremitatea sa de o ieșitură a stânței care ridica deasupra

intrării în peșteră. În zadar, vioră bandei să se opună manevrei sale, revolverul lui Dick mai doborî doi din ei și îi sili să dea înapoi.

— *All right!* strigă atunci omul negru, ești gata, *old fellow...* Prinde-te bine de umerii mei și pregătește-te să execuți o acrobație care ne va permite să scăpăm de acești coyoti!

Fiul comandantului își vâra cu regret revolverul în centură. Îi venea foarte greu să se despartă de Molly, care se află în mâinile bandiților... Totuși nu avea nici un minut de pierdut; pentru moment trebuia să scape din mâinile outlawilor împreună cu misteriosul său aliat...

Mai multe împușcături răsunară, dar din fericire nici nu glonte nu atinse pe îndrăzneții aventurieri... înainte ca bandiții să-și fi revenit din surpriza lor, se găsiră pe o platformă de unde, printr-un coridor strâmt, nu întârziară să dispară... Strigăte de furie răsunară în cavernă.

— Nu-l lăsați să scape! urlă șeful outlawilor: suntem pierduți dacă va reuși să ajungă la Black Hills... Repede!... Prin drumul subteran.

Îmbrâncindu-se bandiți se repeziră spre pasajul pe care i-l indicase șeful lor... Ajunseră tocmai la timp pentru a vedea cum dușmanul lor, dispăreau la o cotitură a drumului.

— Pe cai! urlă căpitanul Dynamite oamenilor săi. O mie de dolari aceuia care va izbuti să mi-i aducă morți sau vii!

La această ofertă, cinci bandiți se precipitară spre țarcul unde se aflau priponiți caii și se lansară pe urmele celor doi fugari. Abia dispăruseră într-un nour de praf și se încrucișară cu un alt călăreț care zbura cu toată viteza în direcția lagărului lor. Șeful outlawilor recunoscă cu multă ușurință silueta locotenentului său Gomez! Dar în ce stare se află mexicanul! Acoperit cu noroi și cu praf, cu hainele sfâșiate și o mânecă pătată de sânge, părea că luase parte la o bătălie înverșunată. Ajuns lângă Demonul Pământurilor Blestemate, își opri calul și alunecă zdrobit de oboseală jos de pe șea...

— Ei bine, ce s-a întâmplat? întrebă șeful bandiților, fixându-l neliniștit pe mexican.

— Planurile noastre au fost dejucate, bâlbâi mexicanul... Cactus Den și Nebraska Joe au reușit să convingă pe Siouxii de nevinovăția coloniștilor... Totul este pierdut.

— Blestem! întrerupse Demonul Pământurilor Blestemate; n-ai executat întocmai ordinele mele?

— Le-am executat, continuă Gomez, dar am fost siliți să batem în retragere prin sosirea neașteptată a Fiului Tunetului și a războinicilor săi. Eu însumi nu-am putut scăpa decât cu mare greutate... Am crezut că m-am debarasat pentru totdeauna de Cactus Den, dar am constatat în urmă, că a fost salvat în mod miraculos de un oarecare Cavalerul Negru!

— Cavalerul Negru! exclamă căpitanul Dynamite. Din nou el... Cine poate să fie?

— Nu știu, senor... În orice caz, nu numai că a salvat viața dușmanului nostru cel mai înverșunat, dar a mai reușit să pună mâna și pe Jimmy Witkins, unul din oamenii noștri care se deghizase soldat...

— Mizerabilul!... Îl cunosc pe Witkins, urlă șeful... Este un fricos, va destăinui totul...

— Ar fi relevat într-adevăr totul, senor, reluă mexicanul, dacă nu m-aș fi gândit să urmăresc pe cei doi paznici ai săi... Ajuns la o oarecare distanță de lagărul indian, Cavalerul Negru se despărți de vânătorul de bizoni și se îndreptă spre Black Hills...

— *All right!* A venit să-mi facă o vizită!... Continuă!...

— Mizerabilul ne-ar fi trădat fără ezitare dacă nu aș fi reușit să-l amuțesc pentru vecie... N-a fost chiar atât de ușor... Blestemați de Siouxi erau cât p-aci să pună mâna pe mine... Din fericire, am reușit să le scap și să ajung până la colina lui Grizzly ca să te avertizez de primejdia care ne amenință...

CAP. XIII

SECUREA RĂZBOIULUI

— Suntem pe calea cea bună, striga Cactus Den. Urcându-se în șea. Ticălosul care la asasinat pe prizonier, în graba sa, nu avut grijă să înfășoare copitele calului său, așa că urmele se văd bine. Nu există nici o îndoială posibilă, refugiul banditului trebuie să se găsească prin preajma colinei lui Grizzly, cum mi-a spus-o și acel enigmatic Cavaler Negru...

Vânătorul dete pînteni calului și se apropie de Fiul Tunetului care examina cu atenție împrejurimile...

— Fratele meu Inimă Cinstită are de zis ceva Fiului Tunetului? Întrebă marele șef, să nu ezite și să împărtășească și fratelui roșu temerile sale; nu știe oare că acesta din urmă este hotărât să lupte alături de el și să împartă aceleași, primejdii?

— Fiul Tunetului este un mare războinic, replică Vânătorul Preriilor și înțelepciunea sa nu este egalată decât prin bravura sa... El a știut să citească în cele mai adânci cute ale inimii fratelui său alb Inima Cinstită. Un lucru îl neliniștește într-adevăr... Fratele meu a avut vreodată ocazia să întâlnească, în cursul expedițiilor sale prin ținuturile Dakotei. Un cavaler îmbrăcat în negru din cap până în picioare și cu fața acoperită de o glugă?

— Inima Cinstită vorbește în enigme, răspunse șeful sioux. De când se știe el, Fiul Tunetului n-a întâlnit niciodată un astfel de cavaler...

Din ce în ce mai intrigat și convins de veracitatea spuselor sachemului, vânătorul de bizoni se cufundă într-un mutism adânc, mulțumindu-se din când în când să examineze urma fugarului care se distingea foarte bine pe pământ.

Deodată, mutul care călărea lângă el, zări un punct negru care se aventura din ce în ce mai mult spre Pământurile Blestemate. Apropiindu-se de tovarășul său, Nebraska Joe îi aduse la cunoștință descoperirea sa prin semne. Călăreți indieni se opriră imediat.

— Nu există nici o îndoială, strigă vânătorul de bizoni, este o trăsură care se îndreaptă spre noi... Drace! Dar cei de la Deadwood sunt absolut incorigibili! Blestematul căpitan

Dynamite înghite la diligențe și animalul acela de Bob Doyle nu ezită să-i trimeată pradă după pradă! Dacă nu l-aș cunoaște pe acest amabil șerif, aș crede ca este înțeleș cu outlawii!

Cactus Den, însoțit de Nebraska, Cerbul Agil și alți patru Siouxi, se rezezi în direcția trăsurii pentru a pune în gardă pe imprudenții călători...

În timp ce sacheul și mica sa armată așteptau rezultatul recunoașterii lui Cactus Den, trăsură care-l intrigase atâta pe acesta din urmă continua să-și vadă liniștită de drum Era barul ambulant al onorabilului Abraham Ismail... Acesta pășea alături de cele două gloabe ale sale.

— Haide, Rebeca! Haide, Sarah! striga el cu o voce fonfăită. Puțin curaj!...

Deodată zgomotul unei galopade îl făcu să tresară.

Câteva secunde după aceea, Cerbul Agil, sărind din viteza calului său, oprea harabaua bietului negustor, care galben ca ceara sa zbătea în zadar pentru a scăpa din strânsoarea adversarilor săi.

Pierdut nenorocitul barman vedea de acum cum scalpul său împodobește centura unui brav, când o voce bine cunoscută îi răsuna plăcut la ureche:

— *Hello, Abraham, old boy!* De ce îți place mereu să te bagi în gura lupului? Oare prima experiență nu ți-a ajuns?

— Sunt salvat! exclamă evreul... Cactus Den!...

La un semn al Vânătorului Preriilor, războinicii îi deteră drumul și se urcară în șea imitați fiind de Cerbul Agil.

— Ai clienți prin regiunile acestea pustii? zise Cactus Den râzând cu poftă, iată ca ne întâlnim pentru a doua oară cam în același loc!

— Sunt urmărit de ghinion, gentleman. Am rămas fără de marfă și trebuie neapărat să ajung la Sheridan.

— Mai bine, întorcete imediat la Deadwood și anunță-l pe Bob Doyle din partea mea ca Siouxii au părăsit pentru totdeauna atitudinea dușmănoasă față de coloniștii din Black Hills. Mai spune-i că mă pregătesc să atac una din vizuinile căpitanului Dynamite... Mai spune-i să-mi trimeată ajutoare, în direcția colinei lui Grizzly.

Abraham acceptă misiunea și câteva minute mai târziu, revenit din emoțiile sale, pornea cu toată viteza, spre Deadwood, hotărât să-l anunțe pe Bob Doyle despre evenimentele care se puneau la cale. La rândul său, Cactus Den se grăbi să-l ajungă pe

Fiul Tunetului, care se oprise lângă o pădurice de brazi și îl informă despre cele făcute. Imediat, coloana se puse din nou în mișcare. După o jumătate de oră de călărie, războinicii, ajunseră la locul unde Cactus Den pierduse în ajun urma diligenței.

Exact în acelaș loc dispăreau brusc și urmele fugarului pe care îl urmăreau. În zadar Siouxii îndemânateci, descoperitori de urme, încercară să ghicească încotro dispăruse ucigașul prizonierului; lor..

După ce cei cinci sute de războinici înconjuraseră colina lui Grizzly, Cactus Den însoțit de Nebraska Joe porni sa cerceteze regiunea...

Războinicii rămași la poalele colinei, îi văzură târându-se un timp oarecare, apoi dispărând prin arborii de brazi

CAP. XIV

MĂCELUL DIN PEȘTERĂ

Timp de un sfert de oră, cei doi „parzi” își continuară investigațiile lor, fără a descoperi nimic.

Deodată, Nebraska Joe scoase un mormăit, de bucurie; prin gesturi, făcu semn tovarășului său să se apropie. Cu degetul, Joe îi a rată o serie de stânci împrăștiate în mijlocul brazilor și care formau o minunată fortăreața naturală.

— După cum mi-a spus Cavalerul Negru, își zise Cactus Den, nu cred să fiu prea departe de cartierul general al căpitanului Dynamite... Vânătorul Preriilor nu-și putu termina gândul... O detunătură puternică se auzi și un glonte veni să se înfingă în trunchiul bradului de care tocmai se sprijinise.

Vânătorul de bizoni se trânti la pământ, imitat imediat de Nebraska Joe...

Timp de câteva minute, reținându-și respirația, cei doi bărbați rămaseră nemișcați. Continuau să zacă în această poziție, când două siluete își făcură apariția din dosul stâncilor și înaintară în direcția lor...

Cei doi bandiți ajunseră lângă ei... Nemișcat, Vânătorul Preriilor aștepta. Unul din ei înghenunchie lângă el:

— Ai tras bine, Larry, exclamă el. Și nici nu este unul din ai noștrii... *By God!*...

Outlawul nu termină: brațul vânătorului de bizoni se destinse ca un resort; atins în mijlocul frunții de un pumn viguros. Se prăbuși neînsuflețit, la pământ sub privirile stupefiate ale tovarășului său: înainte ca acesta din urmă să fi avut timpul să se pună în defensivă, Nebraska Joe, sărind ca un tigru, îl reduse la neputință.

După două în minute, cei doi complici bine legați și cu câte un căluș în gură, rămaseră singuri în păduricea de brazi, în timp ce Vânătorul Preriilor și pardul său se aventurară cu hotărâre printre stânci.

Înaintând cu precauție, cei doi parzi ajunseră în fața unui fel de coridor natural săpat în stâncă, destul de larg: pentru a lăsa să treacă corpul unui om... Pământul din jurul orificiului era răscolit și luându-se după câteva urme întipărite în pământ,

mutul reuși să descopere un fel de coridor natural săpat în stâncă, destul de larg pentru a lăsa să treacă corpul unui om... Pământul din jurul orificiului era răscolit și, luându-se după câteva urme întipărite în pământ mutul reuși să descopere un fel de țarc, unde se aflau priponiți vreo doisprezece mustangi. Locul era însă destul de larg, pentru a putea adăposti cel puțin o sută de cai.

— Nebraska Joe, prietene, du-te și anunță-l pe Fiul Tunetului că poate să intre în acțiune: am descoperit o intrare... Cu sau fără căpitanul lor, vom prinde pe outlawii ca șoarecii într-o cursă.

Silueta puternică a lui Nebraska Joe coborî în goană colina... înainte de a trece o jumătate de ora, va ajunge la șeful Siouxilor. Până atunci, vânătorul de bizoni; începu să examineze împrejurimile intrării din peșteră. Nu întârzie să descopere în apropiere un fel de intrare destul de largă, săpată în stâncă, o trăsură putea să treacă prin acest orificiu.

— *All right!* își zise Cactus Den... Regăsesc acum faimoasa pistă pe care fusesem silit s-o abandonez! Manevra acestor ticăloși îmi apare destul de limpede! Protejați de păduricea de brazi puteau să facă să dispară toate diligențele din lume! Hotărât, Cavalerul Negru este un aliat foarte prețios și bine documentat!

Înapoiindu-se în păduricea de brazi, vânătorul de bizoni se convinge că cei doi prizonieri, nu se mișcaseră din loc; apoi, hotărât se aventurează în coridorul natural pe care-l descoperise. Legat solid de trunchiul unui arbore, un lassou atârna în acel loc în gol, permițând outlawilor să comunice cu lumea exterioară. Fără să ezite, Vânătorul Preriilor, se agăța de frânghie și se lăsa să alunece cu repeziciune în vid. Se opri, în curând pe un fel de platformă și examinează împrejurimile. Imensa peșteră ce servea de refugiu căpitanului Dynamite se deschidea în fața lui... O duzină de outlawi, ținând armele între picioarele încrucișate, jucau pocher sau discutau... Diligențele erau aliniate în mijlocul acestui adăpost, dovedind lui Cactus Den ca nu se înșelase.

Încrezându-se pe deplin în cele două santinele, bandiții nu remarcaseră încă intruziunea vânătorului de bizoni... De aceea fură oarecum surprinși când o voce energică le comandă:

— *Hands up!*

Crezând că au de-a face cu Cavalerul Negru, bandiți se executară imediat; fură însă foarte uimiți când îl zăriră pe Cactus Den. Deoarece șeful lor, cu câteva zile mai înainte, împrumutase

înfățișarea; Vânătorului Preriilor, crezută că au de-a face tot cu el... Câțiva bandiți izbucniră chiar într-un hohot vesel de râs. Ei își închipuiau că primejdia trecuse și că șeful lor revenise din nou în bârlogul lor.

Vânătorul de bizonii nu întârzie să-i trezească la realitate. Cu un glonte culcă la pământ pe unul din bandiți care refuzase se supună ordinului sau. Outlawii înțelesesă atunci că nu era vorba de o gluma, ci că aveau în fața lor pe adevăratul Cactus Den.

Timp de zece minute Vânătorul Preriilor ținu la respect pe mizerabili. Deodată, auzi un zgomot de pași și Nebraska Joe, abil ca o maimuță se furișă lângă el... Prin gesturi mari, mutul aduse la cunoștința *pardului* său că îndeplinisese misiunea.

Strigăte de războiți răsunară din toate părțile. Diavolii roșii, din ce în ce mai numeroși, masacrară pe bandiți până la unul. Cinci minute după aceea, scalpurile lor pline de sânge împodobeau centurile învingătorilor lor.

După ce măcelul termină, Cactus Den se apropie de crucea pe care se afla scris numele lui Lean Ribbed Jack... O lacrimă se prelinse de-a lungul obrazului său ars de soare.

— Fi liniștii, camarade, murmură el. Vei fi răzbunat, o jur! Nu voi avea pace, până când nu voi vedea corpul ucigașului tău bălăbănindu-se la capătul unei frânghii.

Un zgomot de pași îl smulse pe vânătorul de bizoni din gândurile sale. Un tânăr, încadrat între două sentinele indiene, se apropie de el. Într-o clipită, sachemii fură în picioare, gata să-l interogheze pe prizonier. Acesta din urmă, după ce îl privi câțva timp pe Cactus Den, zise:

— D-ta ești Cactus Den?

— Exact, *my boy*...

— Sunt Dick O'Sullivan, fiul comandantului reluă noul venit... Am fost însărcinat să-ți predau cât mai curând posibil acest mesaj

Și tânărul întinse Vânătorului Preriilor un plic pe care acesta se grăbi să-l desfacă. Sub privirile întrebătoare ale Fiului Tunetului și Corbului Agil, vânătorul de bizoni citi:

Îl puteți regăsi pe căpitanul Dynamite prin regiunea Pământurilor Blestemate. S-a refugiat spre Catedrala Deșertului...

CAVALERUL NEGRU

PARTEA II

CATEDRALA DEȘERTULUI

CAP. I

UN MESAJ MISTERIOS

Cincisprezece zile după evenimentele care urmară atacului diligentei din Big Horn, micul orășel Deadwood prezenta un aspect neobișnuit. Vânători, pionieri, indieni, se înghesuiau pe singura strada mărginită de o parte și de alta de casele de lemn și de „saloons”, formând un ansamblu cât se poate de pitoresc. Lângă locuința șerifului, Abraham Ismail își instalase barul său ambulant și un mare număr de albi se îmbrânceau, așteptând să fie serviți. Indieni prudenți stăteau mai la o parte. Șeful lor, Fiul Tunetului, cunoscând efectele funeste ale apei de foc, interzisese bravilor săi să frecventeze barul ambulant al israelitului.

Pentru moment, Siouxii aveau ceva mai bun de făcut decât să bea. Agentul teritoriului indian tocmai sosise din Washington: aducând darurile destinate principalelor triburi din Dakota. Stocuri de pături, de coliere, de perle de toate culorile erau așezate în grămezi sub privirile interesate ale Pieilor Roșii. Elanul Negru număra cu atenție darurile aduse, în timp ce Fiul Tunetului și ceilalți mari sachemi fumau flegmatici din calumetul lor, ieșind din când în când din mutismul lor pentru a pronunța o serie nesfârșită de discursuri. Obișnuit cu acest fel de diplomație, agentul asculta doleanțele lor, promițându-le de fiecare dată că li se va face dreptate de către tatăl alb din Washington care are grijă de fii săi roșii...

În timp ce aceste formalități aveau loc pe strada principală din Deadwood. Un călăreț, acoperit de sudoare și de praf, își făcu apariția... Descălecând, el se îndreptă în goană spre locuința

șerifului.

Noul venit purta uniforma cavaleriei americane... Fața sa tânără, luminată de doi ochi negrii de toată frumusețea, exprima o energie neîmblânzită.

De îndată ce călărețul deschise ușa casei lui Bob Doyle, se găsi într-o odaie mare unde, adunați în jurul unei mese, discutau douăzeci și trei de bărbați. Așezat lângă șerif, Cactus Den vorbea cu însuflețiri, în timp ce credinciosul sau Nebraska Joe sublinia afirmațiile *pardului* său izbînd cu putere cu pumnul în masă... Alături de el, sprijinit cu capul în mâini, ședea Dick O'Sullivan gînditor. Sosirea călărețului îl trezi brusc din toropeală.

— Jackson! Tu ești! exclamă el... ce plăcută surpriza!...

Cei doi prieteni se strînseseră în brațe, apoi, revenind spre șerif și camarazii săi:

— Îmi permiteți, strigă Dick, să vă prezint pe locotenentul Jackson din regimentul șapte de cavalerie, logodnicul surorii mele Molly..

— A-ți regăsit-o pe scumpa mea Molly? îl întrerupse brusc ofițerul fără să acorde vreo atenție exclamațiilor și murmurilor de simpatie cu care fu salutat numele său.

Foarte neliniștit în privința logodnicii sale, locotenentul obținuse de la comandantul fortului Big Horn, autorizația de a se duce la Deadwood pentru continua cercetările.

— Sunteți singur? întrebă Bob Doyle. Ce imprudență!

— Ce voiai să fac, Șerife? Neliniștea mi-a dat aripi și desigur am avut și noroc, căci n-am întîlnit nici o ființă vie prin Pămînturile Blestemate. Dealtfel, serviciul de diligențe nu și-a reluat cursa de câteva zile?

— Aș fi preferat să se întrerupă din nou! mormăi vîntătorul de bizoni. Ar fi fost o dovadă că șnapanul de capitan Dynamite se afla din nou prin apropiere... În zadar am scotocit Pămînturile Blestemate în toate sensurile n-am putut descoperi nici o urmă!

— Și totuși, replică locotenentul Jackson așezându-se în fața Vîntătorului Preriilor, acest bandit și complicii săi nu au putut dispărea dintr-o dată fără a lăsa vreo urmă... Este inadmisibil!

— Investigațiile făcute la Fort Big Horn au fost mai norocoase? întrebă Bob Doyle.

— Din păcate, nu! răspunse ofițerul. Aici s-a obținut totuși un oarecare rezultat, din moment ce Dick se află printre d-voastră.

— Acest rezultat nu este datorit inițiativă noastre. Dick O'Sullivan a fost salvat de un călăreț misterios pe care nu l-am

mai revăzut și a cărui identitate nu o cunoaștem încă.

Locotenentul Jackson se pregătea să răspundă Vânătorului Priiilor, când deodată se auzi un șuierat. O săgeată se înfipse în mijlocul mesei. Intrigați, toți cei de față săriră în sus și se repeziră spre fereastra întredeschisă. Nebraska Joe fu primul care zări o siluetă ce fugea spre țărcul cailor. Atunci, fără a mai cere aprobarea tovarășilor săi, mutul sări peste fereastră și se lansă în urmărirea fugarului. Doyle, Cactus Den și camarazii lor îl văzură dispărând în spatele colibei vecine.

Paznicii din Deadwood sa pregăteau să se repeadă pe urmele celor doi bărbați, când vânătorul de bizoni îi opri. Cu degetul, el arata spre o bucată de hârtie înfășurată cu grijă în jurul vârfului săgeții.

Nerăbdător, vânătorul de bizoni desfășură hârtia de pe săgeata... Bob Doyle luă mesajul și îl citi cu voce tare:

„Căpitanul Dynamite s-a refugiat spre Pământurile Blestemate și anume între Apa care curge și Râul Alb spre locul denumit Catedrala Deșertului. Intrați imediat în acțiune, dar cât mai atent posibil. Captiva se află în primejdie!... Voi ușura investigațiile voastre în măsura posibilităților.

Cavalerul Negru”

— Mii și milioane de coyoti! vociferă Cactus Den. Nu avem nici un minut de pierdut... Trebuie să ne pregătim și să pornim în grabă pe urmele căpitanului Dynamite.

În câteva secunde, casa șerifului se goli. Paznicii se îndreptară grăbiți spre țărcul cailor, în timp ce Cactus Den se duse să-l prevină pe Fiul Tunetului.

În mai puțin de o jumătate de oră un adevărat corp expediționar era gata de plecare.

În acest timp, Nebraska Joe pornise hotărât în urmărirea misteriosului personaj care lansase săgeata... Fiind sigur că era vorba de un dușman, Colosul văzu cum necunoscutul se furișa spre țărcul cailor. Apropriindu-se din ce în ce mai mult, mutul observi că fugarul era îmbrăcat în negru și că avea capul acoperit cu o gluga...

Misteriosul necunoscut se apropie de locul unde își lăsase calul negru. Nimeni din Deadwood nu-i remarcase prezența...

Încrezător în puterea sa, enigmaticul personaj se hotărî să se scape de încăpățânatul său adversar.

La rândul său, colosul scoase un mormăit surd, fiind sigur că va termina repede cu nerușinatul care îndrăznea să-l braveze.

Puterea sa nu era oare cunoscută pe o întindere de o mie de leghe împrejur? Din câteva sărituri, *pardul* lui Cactus Den ajunsese lângă Cavalerul Negru și se precipită asupra lui, hotărât să-i descopere identitatea.

Misteriosul personaj prevăzuse atacul.. Sărind în lături cu o suplețe felină, el eschivă ciocnirea și Nebraska Joe, negăsind în fața lui decât vidul, se întinse cât era de lung în iarbă. Înnebunit de furie, mutul se grăbi să se ridice și să sară din nou în direcția adversarului său. Pumnul său închis se ridică, gata să-l distrugă pe necunoscut, când acesta, apucând cu vioiciune pumnul colosului, îl întoarse brusc. Un geamăt de durere se auzi.

— *Hello*, camarade, strigă omul cu gluga, pentru ce te încăpățânezi să vezi în mine un dușman? Ai tot timpul să afli cine sunt... Haide... abandonează lupta!

Dar Nebraska Joe nu era dispus să se declare învins. El se debarasă de omul negru și încercă să-l zdrobească sub greutatea sa.

Era gata să reușească, când un pumn bine aplicat între ochi, îl întins neînsuflețit la pământ.

— *Hello, old fellow* la ce ți-a servit că te-ai luptat. Ar fi fost mai bine să fi așteptat! conchise Cavalerul Negru.

Dar Nebraska Joe nu mai auzea. Lovitura fusese prea puternică. Omul cu gluga râse încet batjocoritor... Un măgăruș tocmai păștea liniștit la câțiva pași de acolo. Plecându-se peste victima sa, îl urcă călare pe bietul patruped, apoi, scoțând o bucată de hârtie și un creion din buzunar, scrisese câteva rânduri și fixă bilețelul de centura mutului. Cu o puternică lovitură de picior, îndreptă animalul spre strada principală din Deadwood.

Cactus Den și tovarășii săi se pregăteau să pornească în expediție, când locotenentul Jackson le arătă un măgăruș ce sosea ducând în spate corpul neînsuflețit al unui om.

— Mii și milioane de coyoti! strigă vânătorul de bizoni priviți în ce hal mi-l trimite necunoscutul pe Joe al meu!

Vânătorul Preriilor se apropie de Nebraska Joe tocmai în clipa când acesta deschidea ochii, privind buimăcit împrejur... Un bilețel atârna de centura sa. Luându-l, Dick O'Sullivan citi tovarășilor:

„Este inutil sa încercați a-mi descoperi identitatea Nu o voi da în vileag decât în ziua în care căpitanul Dynamite își va primi pedeapsa pentru crimele sale. Pe curând.

Cavalerul Negru”

CAP. II

PRIN PĂMÂNTURILE BLESTEMATE

Şase zile mai târziu, după ce trecuse de Munţii Negri, expediţia cantona în inima Pământurilor Blestemate. Bun descoperitor de urme, cunoscând admirabil regiunea, Cactus Den nu avusese nevoie să recurgă la ajutorul unei călăuze. În timp ce grosul trupei, compus din paznicii din Deadwood şi din Siouxii Fiului Tunetului, înainta pe un soare torid, vânătorul de bizoni plecase în recunoaştere întovăraşit de Dick O'Sullivan, locotenentul Jackson şi Nebraska Joe.

Tot galopând, călăreţii discutau între ei. În jurul lor se întindea peisajul monoton al lui Bad Lands. Fel de fel de oseminte presărau imensa câmpie. Nici un incident nu se produsese de la plecarea din Deadwood. Mica coloană nu întâlnise nici un om, fie alb sau roşu. Proasta reputaţie a Pământurilor Blestemate îndepărta călătorii şi vânătorii de aceste locuri pustii.

— Ce este această Catedrală a Deşertului? întrebă Dick O'Sullivan pe neaşteptate.

— Ai remarcat poate, răspunse Cactus Den, de când am păşit în regiunea Pământurilor Blestemate, configuraţia bizară pe care o ia câteodată în jurul nostru terenul... sculptat de eroziuni; capătă câteodată un aspect extraordinar... Uneori, ciuperci uriaşe săpate în argilă sau în gresie se înalţă în mijlocul câmpiei albe ca zăpada; câteodată natura formează aglomeraţii gigantice al căror ansamblu este o adevărată minune... Catedrala Deşertului se aseamănă cu cel mai măreţ sanctuar al vechiei Europe... Nu este dealtfel singura pe care o întâlnim prin Pământurile Blestemate... Cunosc trei asemenea capodopere prin împrejurimile Black Hills-ului: de aceea, în urmă primului avertisment al Cavalerului Negru, mi-am limitat, investigaţiile prin acele regiuni. Cercetările mi-au demonstrat că o luasem pe un drum greşit şi al doilea mesaj al misteriosului călăreţ a venit tocmai la timp pentru a mă pune pe calea cea bună... Numai există nici o îndoială acum că Dynamite a voit să pună între el şi adversari o distanţă cât mai mare... Spera, desigur, că depărtarea ne va împiedica să pornim pe urmele sale... S-a înşelat amarnic... Noi nu ne vom opri decât în ziua când corpul

acestui șef de bandă va atârna de craca unui copac!

— Totuși, obiectă ofițerul, acest bandit, odată arestat va aparține justiției militare.

— Legea lui Lynch care domnește prin regiunile noastre va avea prioritate asupra justiției militare, replică Vânătorul Preriilor. Fi sigur că în ziua când vom pune mâna pe căpitanul Dynamite nu mă voi lipsi de plăcerea de a face singur dreptatea!

Tonul vânătorului de bizoni era atât de hotărât încât ofițerul renunță să-și mai pledeze cauza.

Câteva minute după aceia, toți patru se apropiară de locul unde cantonase mica armată.

Nici un inoportun nu veni să tulbure somnul albilor și al roșilor care cantonaseră în câmp deschis în inima Pământurilor Blestemate... În revărsatul zorilor, toți fură gata să-și continue drumul în direcția Catedralei Deșertului...

Ajunghând în fața unei ridicături de pământ vânătorul de bizoni descăleca și inspectând întinderea imensă, rupse tăcerea:

— Vezi, zise el ofițerului, panglica aceia îngustă argintată care serpuiește prin nisip?... Este apa care curge, micul râuleț pe care Cavalerul Negru mi l-a semnalat în biletul său... Nu sfătuiesc pe nimeni să bea din apa aceea, căci are efectul celui mai puternic purgativ.

Locotenentul și Dick ascultau cu mult interes explicațiile călăuzei lor.

— Dacă prietenul nostru omul cu gluga nu s-a înșelat, continuă Cactus Den, aici a venit să se refugieze căpitanul Dynamite... Ticălosul a știut să-și aleagă locul. Pentru a dobori pe acest mizerabil, va trebui să evităm pe cât mai mult posibil ca să-i trezim bănuielele...

— Și... mai avem mult până acolo? întrebă Jackson, nerăbdător de a strânge pe dulcea Molly în brațe

— Trebuie să ne gândim, locotenente, că avem datoria să cruțăm viața oamenilor noștri. Un atac în masă asupra, aceluia cuib de vulturi, ar putea permite căpitanului Dynamite să ne reziste cu succes... Mai bine ar fi să studiem cu atenție situația și să profităm de beneficiul surprizei.

Vorbind astfel, Cactus Den coborî și se îndreptă spre grosul coloanei. În câteva cuvinte, expune situația lui Bob Doyle și sachemilor. Toți hotărâră să aștepte noaptea pentru a încerca refugiul Demonului Pământurilor Blestemate... Totuși, vânătorul de bizoni, se decise să plece în recunoaștere cu Jackson și

Nebraska Joe. Cerbul Agil și doi războinici siouxi, Antilopa și Ursul Cenușiu obținură permisiunea să se alipească micei trupe de cercetași în zadar, Dick O'Sullivan se rugă să fie luat și el; Vânătorul Preriilor rămase inflexibil; fiul comandantului trebuia să rămână lângă Bob Doyle care avea nevoie de un ajutor activ și inteligent.

În caz de primejdie, Cactus trebuia să aprindă un foc chiar în locul unde se va afla în pericol, sau să semnaleze cu ajutorul unei oglinzi.

O jumătate de oră mai târziu cei șase bărbați se aventurară pe jos spre straniul produs al naturii: Catedrala Deșertului. Bob Doyle, Fiul Tunetului și mica lor armată așteptau, ascunși în spatele colinei, momentul de a intra în acțiune...

În curând, cercetașii dispărură din fața ochilor lor...

CAP. III

ÎN PUTEREA DEMONULUI

Cactus Den conducea micul pluton. Tovarășii săi îl urmau într-un monom indian, înaintând cu prudență și ascunzându-se pe cât le sta în putință de-a lungul unei mici văi, vechea albie a unui râu care altădată se vărsa în Apa care curge. Această precauție era indispensabilă pentru a putea ajunge în apropierea Catedralei Desertului. Nu era exclus ca șeful outlawilor să fi așezat sentinelei în vârful turnurilor sale. După un marș extenuant, cățărându-se printre stânci, ajunseră la malul râului. Această primă întreprindere nu fu complet lipsită de pericole; reptile de tot felul împânzeau regiunea, încălzindu-se leneșe la soare; un păianjen monstruos care era gata să se urce pe piciorul lui Jackson, fu strivit cu o lovitură de tomahawk de către Cerbul Agil... Însfârșit, după ce înfruntară repetatele atacuri ale musculițelor, cei șase bărbați reușiră să ajungă la primai mare coloană de argilă care se înălța ca o sentinelă înaintată la poalele Catedralei Deșertului.

Căldura era copleșitoare. Doborâți de oboseală. Cactus Den și tovarășii săi se odihniră tâmp de o jumătate de ora. Reconfortându-se eu câteva înghițiri de whisky.

Tot ștergându-și fruntea de sudoare, Vânătorul Preriilor privi în direcția unde îl lăsase pe Bob Doyle și pe Siouxii Fiului Tunetului. Mica armată reușise de minuni să se camufleze înapoia colinei unde se opriese...

Însfârșit, porniră din nou la drum... Șerpi și șopârle deranjate din somnul lor, fugeau la apropierea celor șase bărbați.

Reținându-și respirația, călcând cu precauție, aceștia din urmă înaintau așteptând în fiecare clipă să întâlnească un dușman ascuns în dosul admirabilelor metereze naturale care se eșalona în drumul lor.

Deodată vânătorul de bizoni făcu un semn prietenilor săi să se oprească. Rezemat de o stâncă un războinic din tribul Picioarelor Negre făcea de gardă. Cu fața și corpul pictat ca de război, indianul, ținând o lance în mână, examina cu atenție împrejurimile.

Sentinela nu remarcase apropierea dușmanului, când

locotenentul Jackson, împiedicându-se din nefericire de o piatră, își pierdu echilibrul și se întinse cât era de lung pe jos... Cactus Den, furios, înăbuși o înjurătură, în timp ce indianul se pregătea să vadă cine era autorul zgomotului suspect... Nu avu însă timpul să dea alarma: apucându-și lassoul, Nebraska Joe înainta descoperit spre Pielea Roșie.

Indianul, surprins de apariția colosului, se pregăti să-l străpungă cu arma sa. Repede ca fulgerul, mutul învârti lassoul său și îl zvârli drept înainte...

Î mai puțin de o secundă, lațul se înfășură în jurul gâtului indianului, strângându-l cu o putere irezistibilă... În zadar încercă să strige după ajutor. Nici un sunet nu ieși din gâtulejul său... Mâna viguroasă a pardului lui Cactus Den, îl strangulase net.

Această lovitură fusese executată cu o rapiditate surprinzătoare. Ascunzând cadavrul în scorbura unei stânci, Cerbul Agil se grăbi să posteze în locul indianului ucis pe Ursul Cenușiu, poruncindu-i să imite urletul bufniței la cel mai mic zgomot suspect. Cei cinci aventurieri își continuă apoi marșul.

Cărarea pe care se angajaseră făcea, la un moment dat, o cotitură bruscă. Cactus Den fu primul care observă că drumul se termina printr-o prăpastia bruscă.. Târându-se cu băgare de seamă, vânătorul de bizoni aruncă o privire sub el. Cu mare greutate își înăbuși un strigăt de satisfacție. Din punctul unde se afla, domina lagărul căpitanului Dynamite

În mijlocul unei arene se găseau adunații vreo cincizeci de outlawi, printre care recunosc cu ușurință pe Gomez, locotenentul șefului de bandă.

Într-o dezordine pitorească, bandiții jucau care poker, care zaruri, fără a bănui măcar o clipă că dușmanul cel mai înverșunat, îi spiona..

În zadar, căută aventurierul s-o descopere pe Molly și pe călăul ei. Căpitanul Dynamite desigur că se adăpostise în faimoasa Catedrală a Deșertului, care se înalță la o distanță1 de o sută de metri de locul unde se afla întins Cactus Den. Indienii Picioarele Negre se învârteau într-un du-te vino aferat, dar nici unul din ei nu stătea lângă outlawi... Fără îndoială că Pieile-Roșii își aveau lagărul în alta parte a refugiului. Largi deschizături săpate în peretele amfiteatrului subteranei indicau vânătorului că numeroase galerii subterane legau între ele peșterile.

Cerbul Agil se furișă lângă vânătorul de bizoni.

— Ugh! făcu el. Fețele-Palide nu sunt prea numeroase!

Încetișor, părăsind postul lor de observație, Vânătorul Preriilor și șeful sioux se înapoiază lângă locotenentul Jackson, Antilopa și Nebraska Joe, care așteptau nelineștiri. După ce ținură un sfat, cei cinci oameni se hotărâră să escaladeze blocul enorm de argilă pe care se odihnea Catedrala Deșertului. Folosind cuțitele lor de vânătoare, cei cinci tovarăși, întreprinseră deci o ascensiune mult mai periculoasă încă decât cea precedentă.

— Să ne grăbim, zise Cactus Den. Timpul trece... Soarele va apune peste două ore Trebuie neapărat să ajungem în interiorul Catedralei Deșertului.

Abia își termina Cactus Den fraza și o săgeată șuierând se înfipse adânc în perete la câțiva centimetri de fața sa; fuseseră descoperiți de o sentinelă care se afla așezată pe un fel de platformă. N-avu însă timpul să dea alarmă, căci o săgeată trasă de Antilopă îi străpunse gâtul. Scoțând un horcăit înăbușit, indianul se prăbuși în gol.

— Situația se complică, mârâi vânătorul de bizoni Totuși, trebuie să ajungem cu orice preț! Înainte!

Cu o răbdare îngerească, cei cinci bărbați își continuară ascensiunea. Agățându-se de asperitățile zidului, cei trei Albi și Siouxi se forțau să ajungă în vârful refugiului.

Însfârșit, Cactus Den, printr-un ultim efort, reuși să urce pe creștetul platformei. Cerbul Agil îl ajunse, urmat imediat de Antilopa și ceilalți doi albi

Extenuați, acoperiți de sudoare, cu hainele sfâșiate, cei cinci aventurieri se opriră câteva minute pentru a se odihni. Sachemul se ridică primul și, îndreptându-se spre fațada Catedralei Deșertului, încercă să descopere vreo deschizătură pe unde să poată pătrunde înăuntru. Soarele apusese la orizont. Trebuia să acționeze imediat!

Ofițerul examinează la rândul său, imensa fațadă argilooasă, care, de aproape, nu se aseamăna nici pe de parte cu o catedrală. O mică masă întunecată, rotundă și plată, atrase în special atenția lui Jackson.

— *By God!* exclamă el. Nu mă așteptam deloc să descopăr tocmai în vârful platformei un chelonian

— Așteaptă-te și la alte surprize de acest fel.. Valea Apei care curge, reprezintă un adevărat cimitir de animale antideluviene! replică Vânătorul Preriilor.

Deodată, în liniștea nopții, se auzi urletul unei bufnițe.

— Mii și milioane de coyoti! mormăi vânătorul de bizoni. Ursul

Cenușiu vestește o primejdie!

— Ce-i de făcut? Întrebă Jackson. Doar nu putem să coborâm.

— Nu putem coborî, este drept, dar în schimb putem fi cu băgare de seamă. Primejdia este aproape, mie teamă ca acești ticăloși să nu fi remarcat prezența noastră.

— Sunteți mai fini decât mă închipuiam, gentleman! răspunse o voce batjocoritoare, dar ar fi trebuit să fiți ceva mai politicoși. Când vii la cineva în vizită se obișnuiește ca să-l anunți!

Vânătorul Preriilor îngălbeni. Se întoarse cu repeziciune, gata să facă față unui atac, dar scoase un strigăt de furie: o duzină de outlawi îi ținea în șah cu armele lor. În timp ce căpitanul Dynamite cu o în gură, îi privea batjocoritor. Nici o Rezistență nu era posibilă. În zadar Cactus Den căuta din ochi pe cei doi indieni.

Cerbul Agil și Antilopa dispăruseră

CAP. IV

PRIZONIERII CĂPITANULUI DYNAMITE

În ciuda situației defavorabile în care se găseau, cei trei bărbați nu ezitară. Cel dintâi, Nebraska Joe încercă să tragă pe neașteptate asupra căpitanului Dynamite. Se auzi o detunătură și în acelaș timp, arma smulsă irezistibil din mîna mutului, căzu sfărîmată pe platformă. Unul din bandiți, prevăzând gestul colosului, îl dezarmase.

— *Hello boys!* rânji Ralph Thunder. Așa dar ați crezut că se poate intra în Catedrala Desertului ca la voi acasă. Un minut, *old fellow*, v-ați făcut socotelile fără a ține în seamă pe principalul interesat. Acum este gândul lui să vă facă socotelile și vă atrag atenția că vor fi foarte severe!

— Ajunge cu pălăvrăgeala! mârâi Cactus Den... Deoarece ai toate atuurile în mână, suntem obligați să ne predăm... Dar bagă de seamă, căpitane Dynamite... Ora pedepsei se apropie în curînd vei fi judecat, prin legea lui Lynch!

— Iată niște prizonieri uimitori! își bătu joc șeful bandiților... Vă aflați în puterea mea... cu o simplă îmbrîncitură vă pot prăvăli în prăpastia din spatele vostru... și totuși mă bravați!... Șansa s-a întors *old fellow*... Bunul nostru prieten Bob Doyle cu greu va putea să afle locul unde ați dispărut...

O lucire de speranță trecu prin ochii vîntătorului de bizoni... Așa dar căpitanul Dynamite nu știa că șeriful cu gardienii săi se aflau prin împrejurimile Catedralei Desertului...

Outlawii se repeziră asupra celor trei oameni și-i reduceră, în câteva clipe la neputință.

La un semn al căpitanului Dynamite, prizonieri fură transportați în interiorul Catedralei Desertului... Noaptea se lăsase și fiecare bandit ținea o torță în mână... Fură conduși astfel printr-un dedal de galerii săpate în argilă. Câteodată răbufneli de aer proaspăt veneau să mîngâie fețele prizonierilor.

Bandiții înaintau fără să scoată un cuvînt. După zece minute de mers, cortegiul ajunsese într-un fel de peșteră asemănătoare cu aceea în care fusese închisa Molly O'Sullivan în vizuina din Black Hills.

— Lăsați-i jos pe acești gentlemen! porunci Demonul Pământurilor Blestemate. Vom putea astfel discuta mai comod pentru a cunoaște scopul vizitei lor...

Prizonierii fură aruncați cu brutalitate niște piei de bizoni care se aflau întinse de-a lungul unui zid, apoi, la un ordin al sefului bandiților se retraseră, lăsându-l pe Ralph Thunder cu captivi. Încetșor, căpitanul Dynamite își aprinse o țigară; apoi după ce trase câteva fumuri, zise:

— Amice Cactus Den, sper că nu te va mira dacă îți voi spune că mă așteptam la vizita voastră... După ce mi-ai distrus refugiul meu din Black Hills, am fost singur ca ne vom regăsi odată și odată față-n față... Momentul acesta a venit, dar nu cred să fie condițiile pe care le-ai dorit tu...

— Ești un ticălos! răspunse vânătorul de bizoni.

— Ajunge cu gluma! rânji șeful bandiților. În curând, îți vei da seama ce înseamnă a mă înfrunta pe mine!

— Ești un mizerabil! strigă locotenentul Jackson. Unde-i Molly?

Căpitanul Dynamite se întoarse spre ofițer. După uniforma pe care o purta și după întrebarea pe care i-o puse, banditul recunosc cu ușurință în el pe logodnicul prizonier; sale. Izbindu-l cu piciorul, șeful outlawilor izbucni într-un puternic hohot de ras.

— *By God!* exclama el. Diavolul mă favorizează. Pe legea mea, iată-l pe frumosul locotenent, care a știut să facă impresie asupra fiicei comandantului. Fii liniștii locotenente, miss Molly O'Sullivan este perfect sănătoasă și nutrește mereu speranța că se va mărita cu tine, dar sper că în câteva zile o voi face să-și schimbe gândul...

După ce-l izbi din nou cu piciorul, Ralph Thunder își aprinse o țigară, apoi dispăru pentru câteva minute, lăsând pe cei trei prizonier singuri cu gândurile lor.

— Mii și milioane de coyoti! mârâi vânătorul de bizoni. Am căzut în cursa ca niște copiii. Începând din clipa aceasta, numai dau doi bani pe pielea noastră... ticălosul este fără milă.

— Crezi întrebă ofițerul, că într-adevăr ne va executa?

— Te mai îndoiești, locotenente? răspunse Cactus Den. Noi i-am declarat acestui șnapan un războiu la cuțite. Am fost prinși... deci nu trebuie să ne așteptăm la nici o mila din partea acestui mizerabil.

— Mi-e teamă ca acest outlaw să nu-l atragă în cursă pe Bob Doyle și pe Fiul Tunetului

— Nu trebuie să te neliniștești în privința lor, îl asigură

Vânătorul Preriilor. Obişnuiţi cu vicleniile pustiului ei nu vor porni la atac înainte de a fi zărit semnalul nostru. Şi apoi cine ştie? Poate că Ursul Cenuşiu a reuşit să scape şi-a ajuns la prietenii, noştri. În acest caz, sunt sigur că nu vor ezita să facă orice pentru a ne scapă din ghearele acestui demon şi pentru a-l pedepsi pentru fărădelegile sale.

De abia termină Cactus Den aceste cuvinte îşi căpitanul Dynamite reapăru... Lângă el mergea Molly O'Sullivan. Zărindu-l pe locotenent întins pe o piele de bizon, tânăra fată îngălbeni. Înainte ca şeful outlawilor s-o fi putut împiedeca, ea se repezi spre logodnicul ei şi îngenunchie lângă el.

— Vai, Ted! exclamă ea. Tu aici!... Cum ai putut?

— Ce nu eşti în stare să faci, îşi bătu joc Demonul Pământurilor Blestemate, când este vorba să regăseşti o logodnică atât de încântătoare! Locotenentul a ținut să-şi ia rămas bun de la d-ta înainte de a pleca într-o foarte lungă călătorie!

— Ce? exclamă fata comandantului încercând în zadar să desfacă legăturile lui Jackson... Var, Ted!

— Află, miss Molly, vorbi banditul, că locotenentul Jackson va muri şi astfel singurul obstacol care se opunea uniri noastre va cădea... Cu sau fără Voia Ta, vei deveni soţia mea!

— Niciodată! Mai bine mor! răspunse cu mândrie fiica comandantului în timp ce se repezea spre cuţitul de vânătoare al lui Nebraska Joe cat-o se afla pe o masă în apropiere. Dar Demonul Pământurilor prevăzuse acest gest... Apucând cu brutalitatea mâna captivei, cu o bruscă torsiune, o sili să dea drumul armei.

— Ajunge! strigă el. Am vrut să-ţi dovedesc, miss Molly, că nu vei mai avea ocazia să-ţi mai revezi logodnicul... Revanşa lui Ralph Thunder se apropie!

— Laşule! îi aruncă ea în faţă.

Apucând biciul californian care atârna la centura sa, mizerabilul se pregăti s-o lovească, când o puternică lovitură de picior, atingându-l la glezna, îl făcu să-şi piardă echilibrul. Înjurând groaznic, banditul se întinse cât era de lung pe jos... Molly profită de acest fapt pentru a ieşi din peşteră, în timp ce Nebraska Joe, care reuşise să-şi desfacă legăturile de la picioare, izbucni într-un râs mulţumit, constatând rezultatul atacului sau neprevăzut.

— Ticălosule! strigă seful outlawilor, îmi ve plăti scump

această intervenție!

Înnebunit de furie, banditul se ridică și, ca mâna ridicată se repezi spre mut. De douăzeci de ori, biciul californian brăzdă fața și pieptul lui Nebraska Joe. Dar acesta; nici nu se clinti măcar.

După ce șeful bandiților își mai potoli furia, aruncă biciul și chemă câțiva din oamenii săi. O duzină de bandiți, cu Lopez Carillo în frunte, intrară în peșteră.

— Luați-i pe acești mizerabili! porunci Demonul Pământurilor Blestemate. Măine în zori zilei, vor fi împușcați cu toții!

Cactus Den, Jackson și Nebraska Joe fură târâți de paznicii lor prin niște coridoare strâmte și închiși într-o altă peșteră cu mult mai mică, prevăzută cu o ușă de fier fixată solid în pereții stâncii.

Rămași singuri cei trei prieteni se apropiară unul de altul. Situația în care se găseau nu prea era plăcută. Dacă nu reușeau să evadeze în cel mult câteva ore, urmau să fie executați.

Gândurile pe care și le făceau cei trei bărbați erau foarte pesimiste.

Deodată, vânătorul de bizoni tresări.

— Ați auzit? Întrebă el.

Surprinși, locotenentul și mutul traseră cu urechea. Lovituri violente se auzeau din cealaltă parte a zidului.... Câteva minute mai târziu, un bloc smuls cu violență, căzu lângă Nebraska Joe, demascând o deschizătură. Un bust apăru în gaura astfel formată și Cactus Den nu-și putu împiedeca o exclamație de uimire...

CAP. V

CIMITIRUL MONȘTRILOR

— Pe Jupiter! exclamă noul venit, iată că ne întâlnim din nou!
Și Cavalerul Negru sări ușor în mijlocul închisorii.

— *Hello boy*, din nou d-ta! zise vânătorul de bizoni. Cum ai putut...

Straniul personaj nu răspunse... Se mulțumi să ducă un deget la gură, recomandând celor trei să tacă, apoi, scoțând un cuțit din centură tăie legăturile care imobilizau pe prizonieri. Impasibil, locotenentul Jackson examina la lumina slabă a torței pe acest faimos Cavaler Negru, despre care se vorbea atâta. La rândul său, Nebraska Joe uitase și el de răzbunarea pe care i-o hărăzise omului cu gluga. Serviciul pe care-l făcea fostul său adversar era prea mare ca să-i mai poarte sâmbete.

În câteva clipe, cei trei prizonierii fură eliberați.

Unul după altul, cercetașii și salvatorul lor se pregăteau să pătrundă prin deschizătura făcută de misteriosul personaj într-un coridor, când se auzi un scârțâit... Cineva se pregătea să deschidă ușa. Repede ca fulgerul, cei patru bărbați se lipiră de perete, reținându-și răsuflarea. Mutul, care se afla lângă ușă, ridică pumnul.

Ușa se întredeschise încetișor și fața rânjită a lui Gomez, locotenentul mexican al Demonului Pământurilor Blestemate, apăru. Nu avu timpul să și dea seama că prizonierii erau liberi: o lovitura de pumn, aplicată cu măiestrie drept în mijlocul cefei, îl trânti neînsuflețit la pământ...

— Iată un om care vine tocmai la timp pentru a-mi favoriza planurile! șopti Cavalerul Negru.. În timp ce toți trei vă veți continua drumul prin această galerie, eu voi îmbrăca sombrero-ul acestui bandit și voi încerca s-o salvez și pe miss Molly.

— N-aș putea să vă însoțesc? întrebă locotenentul Jackson cu o voce rugătoare.

— Spre marele meu regret, răspunse necunoscutul, îmi este imposibil să vă iau cu mine. Ar fi mai bine să plecați imediat pentru a nu trezi bănuiala outlawilor...

— Ce avem de făcut? întrebă Cactus Den;

— Să ajungeți cât mai curând posibil la prietenii voștri care vă

așteaptă cu nerăbdare și care au înconjurat pe nesimțite Catedrala Deșertului. Restul îl veți afla de la doi din prietenii noștri care vă așteaptă prin apropiere...

Și, înainte ca cei trei să fi avut timpul să replice ceva, Cavalerul Negru dispăru închizând ușa în urma lui...

Vânătorul Preriilor se sfătui repede cu cei doi tovarăși ai săi. Și pătrunseră pe rând în misterioasa galerie săpată sub pământ. Două siluete așteptau nemișcate: una din ele avea o torță și locotenentul recunoscu pe Cerbul Agil și pe Antilopa...

— Prin ce miracol, striga Cactus Den, frații mei se găsesc sănătoși tun? Cum au reușit să scape împreună?

— Hotărârile Marelui Spirit sunt de nepătruns, răspunse Cerbul Agil; el veghează în mod constant asupra copiilor săi siouxi.. Cerbul Agil și Antilopa erau gata să lupte sus pe platformă când Fața Întunecată le ieși în cale și i-a convins să-l urmeze pentru a salva pe frații săi palizi.

Cactus Den trecu în frunte. Câteodată se auzea un fâlfăit urmat de niște strigăte ascuțite... Liliiecii, deranjați de trecerea micei trupe, fugeau zburând în zig-zag... Un coyot, îl făcu pe locotenentul Jackson, mai puțin obișnuit ca tovarășii săi cu misterele pustiei, să tresară...

Pereții se lărgeau din ce în ce mai mult. Ploile torențiale, care timp de secole, nu încetaseră o clipă să se abată asupra acelei regiuni, sculptaseră în stâncile dimprejur forme fantastice... Siluetele se detașau, formidabile și îngrozitoare, sub razele palide ale lunii... Cocoțate printre crăpături, bufnițele scoteau niște urlete sinistre, măbind astfel și mai mult groaza pe care o inspira un astfel de decor.

Însfârșit, cei cinci tovarăși pătrunseră într-un fel de cerc înconjurat de stânci de toata formele și dimensiunile... Cel doi Siouxi se opriră brusc și vânătorul de bizoni cu multă greutate îi împiedecă să nu strige...

Amfiteatrul era aproape în întregime acoperit cu schelete de animale preistorice... Locul unde ajunseră cei cinci aventurieri constituia un adevărat cimitir de fosile...

Specii de diferite feluri păreau că s-au adunat în acest loc pentru a muri.

Încetul cu încetul, cei cinci bărbați se obișnuiră cu impresionantul decor care îi înconjura. Locotenentul Jackson, care se interesa foarte mult de istorie naturală, nu se putu împiedica de a examina câteva din fosilele care zăceau la

picioarele sale sub privirile îngrozite ale celor doi indigeni...

— Astfel de oase se sădesc foarte des prin Pământurile Blestemate, declară Cactus Den. Totuși niciodată n-am văzut un cimitir mai impresionant ca acesta!

— Savanții din cele două lumi ar putea culege un izvor de informații asupra lumii preistorice, replică ofițerul. Ce viață intensă trebuie să fi colcăit acum câteva mii de ani prin aceste regiuni pustii!

Luând torța din mâna Antilopei, locotenentul îngenunchie cu vânătorul de bizoni lângă un craniu enorm, pe care tocmai îl descoperise, în timp ce Nebraska Joe și Siouxii se întrebau ce plăcere pot avea cei doi bărbați să examineze aceste vestigii macabre.

— Acest craniu, zise logodnicul lui Molly, trebuie să fi aparținut unui reprezentant din familia proboscidiienilor, al cărui descendent actual pe glob este tapirul... Privește această falcă care măsoară cel puțin cinci picioare în lungime, dispoziția specială a caninilor și a incisivilor... Ce talie trebuia să posedă și ce groaznic dușman trebuia să fi fost pentru bietul om care se aventura prin inima acestor regiuni teribile!...

Reluându-și marșul, Vânătorul Preriilor și Jackson își continuau și investigațiile lor. La fiecare pas sfărâmau niște oase și scrâșnetele sinistre tulburau tăcerea impresionantă, care domnea în această necropolă a monștrilor.

— O astfel de vecinătate îl proteja pe căpitanul Dynamite, mai bine de cât o armată! strigă deodată Cactus Den. Indienii foarte superstițioși nu prea îndrăzneau să se aventureze prin locurile acestea foarte puțin ospitaliere... Înțeleg acum de ce adversarul nostru n-a pus sentinele și de partea aceasta... Monștrii aceștia făceau o pază cu mult mai severă...

— Sper că nu vom zăbovi mult timp pe aici, zise ofițerul. Văd că amfiteatrul răspunde spre o altă galerie pe unde sper că vom ajunge la șerif și la oamenii săi.

Vânătorul de bizoni nu răspunse. Ca și tovarășul său, zărise și el galeria în chestiune, totuși trebuia lucrat cu cea mai mare prudentă.. Nu era exclus ca bandiții să păzească această ieșire. Făcând un semn lui Nebraska Joe, Cactus Den îi șopti câteva cuvinte la ureche. Colosul răspunse printr-un semn afirmativ cu capul; apoi, locotenentul și cei doi indieni, care se opriseră la un ordin al lui Cactus Den, îl văzură îndepărtându-se printre grămezile de oase fosile.

Trecură câteva minute, lungi ca niște secole. Jackson aruncă torța și o stinse cu piciorul. Cerbul Agil și Antilopa, care, singuri, erau înarmați, strângeau nervoși mânerul tomahawkurilor lor...

Un zgomot ușor le aduse la cunoștință că mutul se întorcea din recunoașterea sa... Prin gesturi mari, indica vânătorului că ieșirea era păzită de vreo douăzeci de oameni. La această veste, Vânătorul Preriilor se îngălbeni. Ce putea face dezarmat, contra acestor adversari? Odată în plus, trebuia să facă uz de șiretenie pentru a putea forța acest blocus.

Locotenentul nu scoase nici un cuvânt... Gândul îi zbura la iubita sa Molly. Oare Cavalerul Negru izbutise s-o scoată din Catedrală Deșertului?...

Cactus Den, la rândul său; nu știa ce hotărâre să ia, când Cerbul Agil care se îndepărtase pentru câteva secunde, se apropie în goană de el.

— Fratele meu să fie atent, îi șopti el la ureche... Căinii de Picioarele Negrie sunt pe urmele noastre...

Vânătorul Preriilor se întoarce... Un zgomot de pași se auzea din direcția Catedralei Deșertului... Desigur că au descoperit fuga prizonierilor lor...

— Mii și milioane de coyoti! Înjură Cactus Den, iată-ne prinși între două focuri!...

CAP. VI

CORIDORUL SUBTERAN

Situația celor cinci cercetași devenea din ce în ce mai critică... Trei dintre ei erau dezarmați... Ce rezistență puteau opune dușmanilor lor? Cerbul Agil se grăbi să întindă pușca sa lui Cactus Den, apoi, scoțând o săgeată din tolă, întinse arcul și așteptă hotărât. Urmăritorii fiind siguri că vor pune mâna pe fugari neglijau să ia cele mai elementare precauții... Se auzea din ce în ce mai aproape zgomotul oaselor sfărâmate sub mocasinii lor.

— Trebuie să ne ferim să facem vreun zgomot, sfătuia vânătorul de bizoni; paznicii defileului nu cunosc încă prezența noastră aici... Picioarele Negre desigur că au fost preveniți de căpitanul Dynamite și lansați pe urmele noastre. De aceia trebuie să profităm de această situație și să evităm orice împușcătură care ar putea alarma pe paznici care fac de pază afară.

— Ce crezi că ar fi bine să facem? întrebă locotenentul Jackson... Mai devreme sau mai târziu vom fi înconjurați și, dacă nu vom da noi alarma, fi sigur că Picioarele Negre vor avertiza pe complicii lor... N-ar fi mai bine să beneficiem de o surpriză, căci, ei nu cunosc prezența celor doi Siouxi înarmați... Ei! cred că au de-a face cu trei evadați dezarmați și inofensivi...

— Raționamentul tău este foarte bun, replică Vânătorul Preriilor. Totuși, cred că este bine să evităm orice contact cu pieile roșii și s-o apucăm spre galeria care înconjoară prin stânga amfiteatrul... Coastele stâncilor sunt accidentate, dar că ne va fi posibil să ajungem pe acolo la prietenii noștri. Desigur, întreprinderea nu este lipsită de risc.. Ne vom expune focului dușmanilor, dar un alt mijloc de salvare nu găsesc...

Cei doi Siouxi, consultați la rândul lor, fură de părerea vânătorului de bizoni. Antilopa avea, dealtfel lassoul său atârnat de centură ceea ce ușura foarte mult planurile micii trupe... Numai era nici un minut de pierdut: Picioarele Negre se apropiau din ce în ce mai mult, în cel mult zece minute se vor afla pe locul unde se opriseră cei cinci fugari.

Fără să mai șadă o clipă pe gânduri, toți cinci începură să se

cațere pe zidul de stânci care înconjură cimitirul fosilelor...

După un marș penibil, care, dură mai bine de o jumătate de oră, cercetașii ajunseră în fața unei coloane de peste o sută de metri înălțime, care se înălța ca o sentinelă avansată printre grămezile de stânci colțuroase... În vârf se afla un bloc uriaș în echilibru careu dădea un aspect de ciupercă preistorică... Monumentul natural desigur ca domina întreaga regiune înconjurătoare... Mai mult, o masă confuză de coline din pământ roșu, care se întindeau sub acest observator, forma o adevărată fortăreață naturală.

— Dumnezeu să ne apere! exclama Cactus. Den... De aici vom putea ține piept diavolilor roșii dacă se vor încăpățâna să pună mâna pe scalpurile noastre și, cine știe poate, că vom izbuti să semnalăm prezența noastră Fiului Tunetului și lui Bob Doyle, care nu trebuie să fie departe!..

Cu băgare de seamă, cei cinci prieteni trecură peste o serie de pietre și se adăpostiră după niște. mici coline... De jur împrejur, pământul era crăpat, ca și cum un cataclism puternic s-ar fi abătut cu mii de ani înainte, asupra acestei regiuni. Nebraska Joe, care voi să se aventureze în direcția unui perete, simți deodată cum îi fuge pământul de sub picioare și trezi într-un fel de groapă, de unde prietenii îl scoaseră cu multă greutate.

— Hotărât, mormăi Cactus Den, nu mai știi unde să pui piciorul pe pământul acosta care se prăbușește la fiecare pas. Însfârșit, să nu păcătuim plângându-ne: am găsit aici un adăpost ideal și sunt sigur că dușmanii nu ne vor descoperi atât de curând...

Cerbul Agil, care se plasase ceva mai în față aștepta cu arcul în mână. Încercând să străpungă obscuritatea cu privirea sa de vultur și să ghicească ce se făcuse cu Picioarele Negre. Indienii, ajunși la locul pe care îi prăsiseră cei cinci aventurieri, se opriră nehotărâți. Cinci dintre ei aveau torțe și la lumina lor șovăitoare, încercau în zadar să descopere pe pământ urmele acelor pe care îi urmăreau. Cactus Den și prietenii săi își luaseră măsurile în această privință.

Nehotărâți, crezând că dușmanii lor se, îndepărtează direct spre defileul care constituia ieșirea din amfiteatru, Picioarele Negre se hotărâră să-și continue marșul lor și să se unească cu santinelele, pentru ca împreună cu ele să extermină mai ușor pe fugarii reduși la neputință. Din adăpostul lor, cercetașii văzură cele cinci lumini de torță îndepărtându-se spre ieșire. Vânătorul

de bizoni nu se putu împiedica de a scoate un suspin de satisfacție. Aceasta eroare a diavolilor roșii le putea da puțința să evadeze din Catedrala Deșertului. Adunându-și prietenii se pregăti să ție un sfat, când un incident neprevăzut veni să modifice planurile sale.

Locotenentul Jackson se plimba examinând mica fortăreață naturală, când un scârțâit neașteptat se auzi... pământul îi fugi de sub picioare și nefericitul ofițer dispăru din fața privirilor tovarășilor săi. În zadar aceștia din urmă îl strigară și încercară să-l scoată din periculoasa sa situație; nu primiră nici un răspuns... Desigur că șocul fusele prea puternic. După câteva secunde, Cactus Den se hotărî să pornească în ajutorul nefericitului locotenent.

Desfășurând repede lassoul lui Antilopa, arunca un capăt în deschizătura căscată și porunci lui Nebraska Joe și Cerbului Agil să ție cu putere de celălalt capăt; apoi bâjbâind în întunec și izbindu-se de numeroasei asperități, se lăsă să alunece prin misterioasei crăpătură pe unde dispăruse Jackson.

Timp de câteva secunde, Vânătorul Preriilor se simți atârând în vid apoi, piciorul său se izbi de o suprafață solidă... Cramponându-se solid de lassou, el constată că se găsea într-un fel de subterană care părea că se continuă pe o lungime de câțiva metrii. De abia făcu însă câțiva pași și se izbi de o masă întinsă lângă un perete... Era corpul ofițerului lui... Respirația sa regulată îl asigură că șocul nu fusese mortal.

În câteva cuvinte, vânătorul de bizoni puse în curent cu descoperirea sa pe tovarășii săi, care așteptau neliniștită aplecați peste orificiul crăpăturii. Cerbul Agil cobora la rândul său și, îngenunchind lângă cel rănit, puse mâna pe plosca sa și se sili să-l aducă în simți fire. Antilopa, scoțând o torță din tolba sa, o aruncă Vânătorului Preriilor... La lumina ei; în timp ce Sachemul se ocupa de locotenentul rănit, Cactus Den examina cu atenție subterana pe care o descoperise de o manieră atât de neașteptată.

— *By God!* mormăi vânătorul, întreaga regiune se aseamănă cu un imens șoricar. Groapa, în realitate nu este altceva decât o simplă peșteră. Galerii naturale pornesc în toate direcțiile... Mai mult încă, osemintele se găsesc în număr mai mare aici, decât la suprafața. N-ar fi exclus să descopăr un coridor subteran pe unde să putem părăsi această blestemata Catedrală a Desertului. Hotărât, Dumnezeu, veghează asupra noastră și cred că

dușmanii noștrii Picioarele Negrie s-au cam grăbit cu strigătele lor de victorie...

Încântat de descoperirea pe care o făcuse, Vânătorul de bizoni se întoarse lângă locotenentul Jackson, care mulțumită îngrijirilor, sachemului, își revenise în simțire. Nebraska Joe și Antilopa se coborâra și ei în peștera misterioasă; mirați, priveau la galeriile care se întindeau în fața lor... Unele erau pe alocuri prăbușite, totuși; lăsa un loc de trecere suficient pentru a permite cercetașilor să scape poate de a fi ajunși de urmăritorii lor..

Cinci minute după aceea, Cactus Den dădu porunca pentru continuarea marșului...

Niciodată, desigur, o ființă umană nu mai călcase prin aceste paragini și șeful outlawilor trebuia să ignoreze acest labirint de galerii, care, de mii de ani șerpuiau sub teritoriul pe care și la ales ca refugiu. Oseminte antideluviene aparținând speciilor celor mai diferite, pardoseau aceste catacombe. Câte specimene de monștrii ale epocilor îndepărtate se odihneau aici închis în sicriul lor de argilă!... Rinoceri, astăzi dispăruți din America, reni, tapiři, oploși despre care era foarte greu să-ți faci vreo idee, atât de mult se deosebeau de formele și dimensiunile animalelor care trăiau pe suprafața globului, se îngrămădeau cu miliarde în jurul celor cinci tovarăși. Cranii, oase de mărimi gigantice, care zăceau pe ici și colo, le dovedea cât de intensă și de formidabilă trebuie să fi fost viața prin aceste regiuni vremea când omul încă nu-și făcuse apariția pe acest continent misterios și când Europa și cu Asia nu erau decât niște insule împrăștiate în mijlocul unui ocean imens.

Mult timp încă Cactus Den și tovarășii săi își continuară astfel drumul fără a scoate un cuvânt. Începuseră să dispereze că vor ajunge la vreun rezultat și torța se consumase pe trei sferturi, când o puternică răbufneală de aer făcu să tremure flacăra, la două sute de pași în fața lor, cei cinci bărbați zăriră, deasupra capului lor, o uriașă deschizătură prin care pătrundea razele soarelui.

— Salvați! Suntem salvați! exclamă locotenentul vesel.

— Puțină răbdare, îl întrerupse vânătorul de bizoni. Trebuie mai întâi să ne dăm seama de locul exact unde ne aflăm. La ce ne-ar servi să ne entuziasmăm, dacă această ieșire ne va conduce din nou în mijlocul domeniului căpitanului Dynamite. Să fim prudenți. Dealtfel, crăpătura pe care o zărim este prea mică

ca să putem trece prin ea; va trebui s-o lărgim în mod considerabil. Agil ea o maimuță, Antilopa zvârli lassoul și-l fixă solid de ieșitură unei stânci. Apoi, cu tomahawkul în mână se cățara de-a lungul peretelui calcaros și izbuti să ajungă până la deschizătura prin calfe pătrundea în valuri lumina zilei.

În câteva minute, tovarășii săi îl văzură practicând o deschizătură suficientă pentru a-i permite trecerea; apoi, printr-un salt care ar fi făcut onoare celui mai bun echilibrist, dispăru din fața privirilor lui Cactus Den, Jackson, Cerbul Agil și Nebraska Joe. Inima Vânătorului Preriilor bătea să se rupă. Mica sa trupă va putea însfârșit să facă joncțiunea cu gardienii lui Bob Doyle și cu Siouxii Fiului Tunetului?

Vânătorul de bizoni nu știa ce să mai gândească, când un zgomot de voci se auzi. S-ar fi spus că o luptă violentă se încinsese în fața orificiului ai

— Înainte, prieteni... strigă el. Antilopa se află în pericol... Repede să-i sărim în ajutor...

Situația Antilopei era într-adevăr, dintre cele mai primejdioase. Siouxul, ieșind afara, privise împrejur și constată nu fără oarecare plăcere, că ieșirea răspundea chiar la poalele Catedralei Deșertului, când un grup de aventurieri, înarmați până în dinți se repezira asupra lui.

— Vam spus, striga o voce, că aceasta crăpătură comunică cu vizuina bandiților! Iată, un diavol roșu care încearcă să șteargă putina! Jos cu acest vierme!...

Trei oameni se repezira asupra Siouxului. Unul din ei, un adevărat colos; se pregătea să-i zdrobească capul cu patul armei, când răsună un strigăt scos de Cactus Den...

— *Hello, Bove!* De când ați început să vă asasinați aliații?

Surprinși, cei trei bărbați deteră drumul lui Antilopa și se îndreptară spre noul venit...

— Cactus Den! exclamă ei!... *By god!* Șeful te credea mort!

...

— Mort! Pe legea mea, nici prin gând nu-mi trece! Își bătu joc vânătorul de bizoni. După cum vedeți mai trăiesc încă. În orice caz, cu o altă ocazie, să nu vă mai utilizași forțele împotriva prietenilor voștri!...

— De unde să fi știut... bâlbâi colosul rușinat. De pe la mijlocul nopții așteptăm semnalul vostru... Siouxii împreună cu noi, am înconjurat Catedrala Deșertului și nu așteptam decât ordinul de atac... Ce-ați făcut în acest timp?

— Nu ne-am pierdut timpul, *old fellow*, fi sigur. Unde se află Bob Doyle?

— Iată-l că vine eu Dick O'Sullivan. Nu mai are astâmpăr!...

Adunându-și mica trupă, Cactus Den se îndreptă spre șerif, care, văzându-l ridică brațele la cer.

— Cât ai întârziat, Den! exclamă el... Nu știam ce să mai gândim despre voi.. Va trebui să mai așteptăm până se va întuneca.

— Putină răbdare, replică Vânătorul Preriilor... În orice caz, ia toate dispozițiile pentru a ataca vizuina banditului cât mai curând posibil; vă voi arăta o trecătoare pe unde vom putea ataca pe bandiții pe la spate.

Bob Doyle vei să-l interogheze pe vânătorul de bizoni, dar numai avu timp: un războinic sioux sosi în goana și îi șopti câteva cuvinte la ureche. Cu fața roșie de emoții Bob Doyle se întoarce spre Cactus Den și Strigă:

— Numai înțeleg nimic, Den! Fiul Tunetului mă anunță că a zărit semnalele voastre și că trebuie să pornim imediat la atac!...

CAP. VII

PRIMUL ASALT

În timpul lipsei lui Cactus Den și a tovarășilor săi, Albii și Siouxi îi continuară înaintarea. Fiul Tunetului și Bob Doyle, acționând cu cea mai mare prudentă, înțelesesă că poziția Catedralei Deșertului era inexpugnabilă printr-un atac de front. Trebuia o armată întreagă, însoțită de tunuri, pentru a veni de hac acestei gigantice fortărețe naturale. De aceea se hotărâră să nu precipite lucrurile și să obțină prin viclenie ceea ce nu se putea cuceri în mod rațional prin forță

Fără știri de la cercetașii lor, forțele aliate, părăsind colina care le servea de adăpost, se apropiară în mijlocul nopții de grupul de stânci a cărei masă sumbră se ridica, impresionantă, în mijlocul câmpiei albe. Obscuritatea favorizase mișcările trupelor lui Bob Doyle și ale Fiului Tunetului.

Tentativa Vânătorului Preriilor și a camarazilor săi nu fusese de altfel străină la reușita acestei prime manevre. Bandiții, descoperind cadavrele, celor două Picioare Negre, înțelesesă că mai mulți dușmani au reușit să pătrundă în viziunea lor; de aceea, căpitanul Dynamite se sili să pună mâna pe acești îndrăzneți și bănuind că erau urmați de o trupă mai impozantă, luă hotărârea să lupte până la victoria finală,

Primul care fusese surprins de bandiți fu Ursul Cenușiu. După ce opuse rezistență eroică adversarilor săi, Siouxul sucombă sub marele lor număr. Însfârșit, Demonul Pământurilor izbuti să pună mâna pe cercetașii care izbutiseră să se urce pe creștetul platformei. Totuși, nu fusese destul de îndemânatic pentru a captura și pe Cerbul Agil și Antilopa. Misterioasa prezență a Cavalerului Negru în inima Catedralei Deșertului, evitase ca cei doi Siouxi să cadă și ei în mâinile banditului.

Toate aceste evenimente, care se desfășurau în interiorul refugiului, său, reținuseră atenția căpitanului Dynamite și permise miciei expediții să-și îndeplinească cu ușurință manevra sa.

Nerăbdători, sachemul și Bob Doyle, așteptaseră în zadar semnalul pe care-l conveniseră cu cei șase cercetași. Siouxi și Albii se întrebau, cu neliniște, dacă nu cumva i se întâmplase

vreo nenorocire lui Cactus Den și tovarășilor săi.

Soarele între timp se ridicase fără ca situația să se fi modificat întrucâtva. Restul se cunoaște; Siouxul atacat fusese salvat la timp de vânătorul de bizoni și paznicii albi nu întârziaseră să-și de-a seama de greșeala lor.

Bob Doyle, Cactus Den și camarazii săi, se îndreptară însfârșit spre peștera care ținea loc de cartier general și unde Fiul Tunetului era pe cale să dea niște ordine la câțiva din războinicii săi. La intrarea cercetaților, marele sachem se ridică în picioare.

— Oah! Fratele meu Inima Cinstită n-a dat oare chiar acum semnalul de atac? Semnalele l-au anunțat pe Fiul Tunetului că un foc mare a fost aprins deasupra stâncilor blestemate...

— Fratele meu Fiul Tunetului vorbește în enigme, replică Cactus Den, foarte mirat de vestea acestui semnal misterios. Inima Cinstită nu putea să aprindă un foc pe creștetul Catedralei Deșertului deoarece în aceeași clipă se găsea printre frații săi roșii!

— Dar cine ne semnalează atunci? Întrebă Bob Doyle foarte intrigat și el. Să fi descoperit inamicul prezența noastră și să încerce astfel să ne atragă într-o cursă? Mărturisesc, Den, că sunt din ce în ce mai perplex... Ce trebuie să facem după părerea ta și cine poate fi autorul acestui misterios semnal?

— Presupun că-i Cavalerul Negru... Tot el este acela căruia îi datorăm salvarea noastră.

— Drace! exclamă șeriful, cine poate fi acest misterios personaj pe care-l întâlnești pretutindeni, chiar și în apartamentele private ale Demonului Pământurilor Blestemate. Aș da cinci ani din viață pentru ai cunoaște identitatea... Ce motiv îl împinge să contracareze planurile dușmanilor noștrii?

— Nu știu, replică vânătorul de bizoni. În orice caz, datorită lui mă aflu în clipa de față în viață! Când l-am părăsit, se pregătea să pornească în ajutorul lui Molly...

— Molly!... Ai văzut-o pe Molly?... Întrebă Dick O'Sullivan, dornic să afle știri despre sora lui.

În câteva cuvinte, locotenentul Jackson îl puse la curent cu evenimentele oare avuseseră loc în fortăreața bandiților, în timp ce Cactus Den continua să discute cu Fiul Tunetului și cu Bob Doyle în privinței enigmaticului semnal.

— După toate probabilitățile, omul cu gluga trebuie să fie autorul focului, continuă Cactus Den. Dar de unde ne cunoaște semnalul?

— Minutele sunt scurte, îl întrerupse Fiul Tunetului și bravii războinici Siouxi așteaptă să pornească la luptă...

— Să pornim imediat la ofensivă. Vom intra în vizuina dușmanului prin trecătoare subterană. Vă propun deci următoarele: o sută de războinici sub conducerea Vulturului Roșu, vor ataca defileul păzit de Picioarele Negre. În acest timp, alții și ceilalți Siouxi vor intra în subterană, atacând pe outlawi și Picioarele Negre pe la spate.

În mai puțin de zece minute, alții și Siouxi, preveniți în grabă, se pregătiră să îndeplinească manevra proiectată.

Douăzeci de războinici fură lăsați în peșteră pentru a păzi caii, în timp ce Vulturul Roșu, cu o sută de Siouxi, se îndreptă târându-se spre defileu.

În curând, războinicii indieni ajunseră în apropierea postului păzit de Picioarele Negre și de câțiva outlawi... Crezând că au de-a face, cu o bandă izolată, bandiți deschiseră foc asupra Vulturului Roșu și indienilor. Un formidabil strigăt de războiu răspunse la împușcăturile lor. Siouxii se repeziră la asalt, împușcăturile se succedau ucigătoare, peste patruzeci de războinici zăceau morți, atinși de gloanțele Picioarelor Negre, dar camarazi lor, sărind peste întăriturile de stânci care protejau pe outlawi, se repeziră asupra lor agitând tomahawkurile lor. Urmă o învălmășeală atroce. Puștile deveniră inutile, Siouxii sub comanda Vulturului Roșu luptau ca niște tigrii.. În câteva minute, avanpostul dușman fu cucerit și scalpurile pline de sânge ale Picioarelor Negre și ale outlawilor împodobeau centurile bravilor Siouxi. Vreo cincizeci de bandiți și Picioare Negre, atrași de împușcături veniră în ajutorul camarazilor lor. O nouă luptă corp la corp se încinse în mijlocul defileului.

În acest timp, grosul forțelor aliate pătrunse în gangul subteran. Unul după altul înaintau vajnicii luptători conduși de Cactus Den, care mergea în frunte.

În ciuda ranei sale, locotenentul Jackson, ținuse să facă parte și el din expediție.

În fine, aventurierii ajunseră la locul, unde în cursul nopții, căzuse ofițerul. O deschizătură mare se căsca deasupra capetelor lor, comunicând cu cimitirul monștrilor. Primul care se strecura prin această ușă naturală fu Cactus Den. Înaintând câțiva pași el constată că amfiteatrul cu fosile era pustiu. La dreapta sa se înălța masa impozantă a Catedralei Deșertului.

Toți alții și o mare parte, din Siouxi ieșiseră din coridorul

subteran. Apropiindu-se Fiul Tunetului, Vânătorul Preriilor îi explica în câteva cuvinte situația și-l puse la curent cu intențiile sale. Era hotărât să pornească Bob Doyle și cu ceilalți albi în urmărirea ajutoarelor pe care Ralph Thunder le trimitea în direcția defileului. În câteva minute, șeriful și oamenii săi, la care se mai adăugaseră Nebraska Joe și Antilopa, se repeziră, sub comanda lui Cactus Den, pe urmele outlawilor.

Treizeci de Siouxi, răniți în cea mai mare parte, rezistau încă în jurul sadismului lor, intonând cântecul lor de moarte, când niște împușcături bine susținute siliră outlawi să bată în retragere: Cactus Den, Bob Doyle și ceilalți albi soseau în ajutor!

Puțini fură cei care reușiră să se refugieze în Catedrala Deșertului pentru a-l anunța pe căpitanul Dynamite de groaznica înfrângere suferită și care-l priva de un sfert din efectivul său începând din clipa aceea, intrarea spre vizuina Demonului Pământurilor Blestemate era forțată.

În timp luptătorii își pansau în grabă rănile. Fiul Tunetului reunea în cea mai mare ordine pe războinicii săi, iar Bob Doyle dădea ultimile sale instrucțiuni albilor.

CAP. VIII

O LOVITURĂ ÎNDRĂZNEAȚĂ

În ciuda cuvintelor de îmbărbătare pronunțate de Aroona, Molly O'Sullivan era foarte neliniștită. Tânăra fată își petrecu cea mai mare parte a nopții rugându-se în fața rusticului crucifix care atârna pe un perete.

Era trecut de ora două dimineața, când o siluetă își făcu, apariția la capătul coridorului care dădea spre închisoarea fetei.

Umbra ajunsese fața intrării din peșteră, înainte ca paznicii să fi remarcat ceva, repede ca fulgerul, necunoscutul se strecură în închisoare, Zărindu-l, Aroona se ridică imediat și se apropie de el.

— Căpitanul n-a venit încă? întrebă mascatul.

— Nu, răspuns, indiana...

Exact în clipa aceea, se trezi și Molly, iar Aroona se grăbi s-o liniștească, făcându-i în același timp semn să tacă.

Cavalerul Negru duse un deget la buze... O sentinelă, care desigur că auzise un zgomot, se apropia de ușa închisorii. Reținându-și respirația, omul cu gluga se lipi de perete, iar Molly și cu Aroona se prefăcură că dorm.

— *By God!* mormăi banditul intrând în peșteră și examinând pe cele două captive... de ce vorbiți... Oare nu vă ajunge toată ziua pentru a pălăvrăgi?

Sărind ca un tigru, Cavalerul Negru îl izbi cu pumnul în ceafă.. Sentinela se prăbuși neînsuflețită, la pământ... Înfășurându-l într-o piele de bizon, necunoscutul apucă lassoul care atârna pe un perete și-l legă fedeleș. Nu neglija să-i pună și un căluș în gură, iar indiana îi luă armele.

— *All right!*... murmură mascatul. Să mergem... Trebuie să plecăm de aici înainte de a se da alarma.

Urmată de Aroona, Molly porni pe urmele misteriosului necunoscut. Mana ei nervoasă strângea cuțitul luat de la bandit.

O jumătate de oră, fugarii își continuă drumul prin obscuritate... Deodată, un zgomot de voci răsună pe coridorul pe care se aflau. Un grup de oameni prevăzuți cu torțe înaintau în direcția lor.

— Suntem pierduți! mormăi Cavalerul Negru.

— Ce este de făcut? întrebă Molly neliniștită.

— Numai avem decât o singură șansă: să ne refugiem sus pe platformă. Poate că nu vom fi urmăriți până acolo de călăii noștri!

Făcând cale întoarsă, necunoscutul, urmat de cele două femei, se înfundă în întunericul coridorului fugind din calea celor care veneau și încercând să ajungă la scara naturală, care ducea spre vârful unui turn.

În prada unei exasperări nebune, căpitanul Dynamite ajunsese în fața grotei unde Molly O'Sullivan fusese închisă... Dar de abia păși în peșteră și scoase o serie de înjurături îngrozitoare: închisoarea era goală... Fiica comandantului și indiana dispăruseră! Numai într-un colț, o formă se zbătea cu disperare. Beat de furie, căpitanul Dynamite se repezi în direcția mogâldeții...

Șeful bandiților, îngenunchie lângă nefericita santinelă și îi smulse călușul.

— Căpitane!... Căpitane!... urlă nenorocitul... Omul Negru!... Au fugit?...

— *By God!* ce stați și mă priviți ca niște coyoti! mugi Ralph Thunder, apucând biciul californian care atârna la centura sa. Nu înțelegeți că prizoniera a evadat și că trebuie să punem mâna pe ea înainte de a părăsi Catedrala Deșertului?...

Și biciul şuierând prin aer izbi în primele rânduri ale bandiților.. Strigăte de durere și de spaimă răsunară în peșteră... După ce furia; sinistrului personaj se mai potoli, ei se repeziră pe urmele fugarelor.

— Omul negru!... A zis omul negru! exclamă Ralph Thunder, mergând cu Gomez în fruntea outlawilor. Ce are oare acest individ misterios cu mine, de îmi contracarează mereu planurile?

— Nu știu nimic despre el, căpitane, replică mexicanul... Nu pot pricepe de ce te urmărește cu atâta înverșunare... la să vedem... printre dușmanii tăi... amintește-ți puțin!... Nu poate fi Cactus Den, nici locotenentul Jackson, nici prostul acela de Nebraska Joe.

Banditul ar mai fi continuat să enumere astfel pe adversarii șefului său, când un zgomot de voci îl readuse la realitate... Bandiții, care mergeau în avangardă, zăriseră trei umbre, care dispăruseră cât ai clipi din ochii în direcția scării care ducea spre platformă.. Mai multe împușcături se auziră, trase la întâmplare în direcția fugarilor...

Îndepărtând brusc pe oamenii săi, căpitanul Dynamite, cu

revolverul în mână, trecu în fruntea grupului.

— Îi am! exclama el... Predați-vă! Sus mâinile, sau trag!...

O detunătură răspunse la această somație a banditului. Ne știind ce atitudine să adopte, șeful outlawilor se opri. Fugarii profitară de acest răgaz pentru a mai urca. Câteva trepte.

— Blestemățiile! Voi avea în curând scalpul tău! vocifera căpitanul Dynamite. Care și reluase ascensiunea, în timp ce în urma lui, Gomez și oamenii săi se îngrămădeau într-o dezordine indescriptibilă.

Scara naturala, fiind oarecum strâmta, nu le permitea să înainteze decât doi câte doi din front; câte odată chiar, erau obligați să meargă în șir indian. Atât de mult fusese uzata trecătoarea. Treptele din ce în ce mai fragile, nu ofereau dealtfel decât o soliditate relativă...

Deodată, fiica comandantului scoase un țipăt de spaimă... O parte din scara care ducea spre platformă se prăbușise. Gemând, Aroona se așezase pe ultima treaptă. Orice înaintare devenise imposibilă. Bietele femei se vedeau puse în fața a două soluții: să se arunce în vidul ce se căsca la picioarele lor, sau să cadă din nou în mâinile Demonului Pământurilor Blestemate!

Cavalerul Negru zărise și el teribilul accident care venea să contracareze fuga sa... La câțiva pași în urma lui, șeful outlawilor înainta rânjind, fiind sigur că însfârșit va pune mâna pe enigmaticul său adversar. Scoțând strigăte groaznice, bandiții se îngrămădeau pe trepte.

— *Hello boy!* strigă căpitanul Dynamite; către omul negru. predă-mi pe cele două femei și îți salvezi viața. Îți dau cuvântul meu de onoare!

Drept răspuns, Cavalerul Negru întinse revolverul în direcția șefului bandeii.

— Vino de le ia! urlă el. Acoperind cu corpul său pe cele două protejate.

CAP. IX

SEMNALUL

În fața atitudinii hotărâte a adversarului său, Ralph Thunder sovăi. Omul cu glugă îl ținea la respect cu revolverul și în ciuda situației sale critice, avea asupra lui un oarecare avantaj.

Profitând de un moment de neatenție din partea adversarului său, șeful outlawilor se repezi asupra lui... Sub privirile îngrozite ale celor două femei, căpitanul Dynamite și Cavalerul Negru se rostogoliră pe treptele scării în timp ce bandiții scoteau urlete de triumf, așteptând victoria șefului lor

După două minute de eforturi disperate, necunoscutul reuși să se dezlege și lovi cu putere în adversarul său. Atins în plină falcă mizerabilul scoase un muget de durere și-i dădu drumul.. Repede ca fulgerul, Cavalerul Negru se ridică, tocmai în clipa când Lopez Carillo, văzând primejdia care-l amenința șeful său, se repezea în ajutorul său. Banditul ridică pumnalul, gata să lovească în misteriosul personaj. O detunătură se auzi și banditul atins în mijlocul frunți fu precipitat în gol, în timp ce căpitanul Dynamite îngrozit făcu câțiva pași înapoi silind pe outlawi săi să coboare câteva trepte.

— *Hello boy!* rânji atunci omul cu gluga, nu prea ești grăbit să-ți pui amenințările în aplicare...

— Cine știe, demone! strigă șeful bandiților furios.

— Cine sunt, Ralph Thunder? Vei afla încurând... Până atunci te previn că la ceai mea mică tentativa de a te apropia din nou de mine îți voi zbură creeri!

Unul din outlawi, profitând de discuția dintre Cavalerul Negru și căpitanul Dynamite, duse arma la ochi, dar necunoscutul, depășindu-î gestul îl culcă la pământ cu un glonte de revolver. Ca la un semnal, bandiții făcură cale îndoarsă, lăsând pe șeful lor și pe locotenentul său singuri în fața acestui adversar invincibil. De teamă să nu cadă și ei la rândul lor victima gloanțelor misteriosului personaj hotărâră să urmeze exemplul complicilor lor.

— Victoria ta nu este decât temporară! rânji Ralph Thunder... Oricine al fi, nu uita ea te mai afli aici în puterea mea. Nici o păsărică n-ar fi în stare, în clipa de față să iasă din Catedrala

Deșertului... Bagă bine de seamă: peste câteva ore te vei convinge singur ce înseamnă să ma înfrunți.

Drept răspuns, Cavalerul Negru descarcă de două ori revolverul în aer, ceea ce avu ea rezultat sa grăbească retragerea celor doi adversari.

După plecarea căpitanului Dynamite, Cavalerul Negru căzu pe gânduri... Trebuia sa aducă la cunoștința micului corp expediționar, că sosise momentul să atace Catedrala Deșertului... Era sigur că bandiții încă nu bănuiau prezența dușmanilor lor...

Dar, pentru a putea alarma pe Bob Doyle și pe Fiul Tunetului trebuia neapărat să ajungă sus pe platformă... Ori, drumul în direcția aceea îi fusese barat prin prăbușirea a douăsprezece trepte... Pe altă parte, nici nu se putea gândi la coborât, deoarece bandiții n-ar fi ezitat o clipă săi doboare.

Deodată, Cavalerul Negru care se așezase pe una din trepte, se ridică și începu să examineze cu atenție locul unde se găsea... Ridicând capul, zări la o distanță de câțiva metrii deasupra lui o stâncă care ieșea din perete... Fără a mai sta pe gânduri, desfăcu lassoul căre-i atârna la centură și după ce se convinse că lațul funcționa bine, îl repezi în sus. Descriind un arc mic, frânghia se desfășură cu repeziciune și se prinse solid de stâncă.

Cavalerul Negru nu era singur... Avea de trecut de cealaltă parte a prăpastiei două femei.. După ce șovăi puțin, se apropia de Molly și de Aroona și le puse în curent cu situația. Amândouă acceptară.

La un semn afirmativ al tinerei fete, omul cu gluga îi porunci să se prindă bine de gâtul său: apoi, făcându-și vânt. Se apucă cu putere de lassou și se lansă în vid, în timp ce indiana, rămasă singură, privea îngrozită la acest tur fantastic de gimnastică.. Un minut după aceea, fu trecută și Aroona de partea cealaltă a obstacolului...

Strigăte de furie izbucniră jos la poalele scării... niște împușcături răsunară, dar gloanțele se turtiră inofensive de perete.

Omul eu gluga nu-și pierdu timpul, ci se grăbi să urce cele douăzeci de trepte care duceau spre unul din uriașele turnuri naturale. Aventurierul înainta cu repeziciune, părând să cunoască foarte bine toate ascunzișurile „Catedralei”... După câteva secunde, ajunse în fața unei trape care-i bara trecerea... Încordându-se cu hotărâre reuși să ridice acest obstacol... Molly

și Aroona se grăbiră să se strecoare în turn... Cu o lovitură de picior Cavalerul Negru închise la loc trapa... Cei trei fugari ajunseră însfârșit la ținta lor.

Necunoscutul nu-și pierde însă timpul, ci apropiindu-se de o crăpătură aflată lângă un perete, scoase diferite obiecte: o manta și niște cutii pline cu hârtii... Apoi, adună mână de iarbă uscată pe care o așează într-un fel de pânză săpată de natură în mijlocul turnului... Câteva minute după aceea un fum des se ridică deasupra Catedralei Deșertului...

— Am avut noroc, exclamă însfârșit Cavalerul Negru... Semnalul a fost dat... înainte de prânz, albi și Siouxii vor ataca fortăreața căpitanului Dynamite...

Misteriosul personaj se pregătea să alimenteze focul, când niște lovituri violente izbiră în trapa care ducea spre platformă... Outlawii izbutiră să ajungă la deschizătura pe unde fugarii scăpaseră.

— Veniți repede! strigă omul cu glugă către cele două femei; singur nu voi putea rezista până la capăt!

Molly și Aroona se repezără și-și uniră forțele cu acelea ale protectorului lor.

CAP. X

REZISTENTĂ ÎNDÂRJITĂ

— Alarmă! Suntem trădați! Siouxii au reușit să forțeze Defileul Tomahawkului!

Mexicanul Gomez, locotenentul căpitanului Dynamite, fugea prin galeriile subterane căutându-și șeful, pentru a-l pune la curent cu groaznicul eveniment.

— Unde este șeful? Întrebă Gomez. Făcându-și drum printre grupurile de bandiți.

Un texan îi spuse unde-l văzuse pe Demonul Pământurilor Blestemate.

După ce dete câteva ordine, mexicanul se repezi spre locul unde șeful outlawilor se silea să zdrobească rezistența pe care i-o opunea Cavalerul Negru.

— Alarmă! Alarmă! Siouxii atacă Defileul Tomahawkului... urlă Gomez. Cu hainele sfâșiate, respirând cu greutate, mexicanul povesti șefului său în ce condiții se produsese agresiunea.

— Asediatorii sunt în număr de o sută și fi vom putea zdrobiți cu ușurință, conchise Gomez... Totuși, mi-e teamă ca această ofensivă să nu fie începutul uneia mai grave. De aceea n-am ezitat să trimit cincizeci de oameni în ajutorul apărătorilor Defileului Tomahawkului.

— Ai făcut bine, replică căpitanul Dynamite, buimăcit de știrea adusă de locotenentul său.

Cu regret, Demonul Pământurilor Blestemate coborî scara și dădu oamenilor săi semnalul de retragere. Îi venea foarte greu să facă cale înapoi tocmai acum, când credea că va pune mâna pe Cavalerul Negru. Încă odată, întâmplarea venea în ajutorul misteriosului personaj.

În mijlocul amfiteatrului, dezordinea atinsese culmea și discuțiile erau gata să degenereze într-o încăierare sângeroasă, când Ralph Thunder apăru pe neașteptate, urmat de Gomez. Șeful outlawilor se urcă pe o ladă și privi încruntat la oamenii săi.

— Știți ce soartă vă așteaptă, strigă el, dacă nu veți reuși să opriți înaintarea Siouxilor. Sper că veți dovedi acestor diavoli că nu sunteți niște lași și ca urletele lor nu vă înspăimântă...

— Trăiască căpitanul! strigară outlawii agitând armele. După

ce entuziasmul se mai potoli, căpitanul Dynamite își împărți cu grijă forțele de care dispunea.

Ordine scurte se auziră. În fruntea a două zeci de oameni aleși printre cei mai buni trăgători din bandă, căpitanul Dynamite se postă pe coridorul care lega amfiteatrul cu cimitirul de fosile. Scoțând strigăte de triumf, îmbătați de victoria pe care o repurtaseră până atunci, Siouxii înaintau repede printre oasele monștrilor.

Căpitanul Dynamite și complici săi deschiseră foc ucigător. Atins în mijlocul frunți Antilopa se prăbuși ca un stejar, în timp ce alți douăzeci de războinici mușcară la rândul lor pământul, a doua salvă trasă fu tot atât de ucigătoare. În fața acestei primiri sângeroase, Siouxii se opriră dezorientați. Cactus Den în fruntea coloniștilor albi se avântă în luptă. Încurajați de sosirea aliaților lor albi, Fiul Tunetului, Cerbul Agil și Vulturul Roșu și toți bravii lor intrară la rândul lor în scenă.

Adăpostiți în dosul stâncilor, bandiții apărau cu disperare intrarea din amfiteatru.

Un eveniment neașteptat puse însă capăt acestei rezistențe și semănă panică printre cei asediați..

Fiul Tunetului și Siouxii săi, sărind peste micile coline de pământ roșu, năvăliră cu un uragan spre galeria subterană. Zdrobiți de marele lor număr, outlawii încercară în zadar să scape prin fugă; în mai puțin de un minut fură masacrați până la unul.

Mai fericit decât complicitii săi, căpitanul Dynamite, reuși să se refugieze în amfiteatru și să dea alarma.

Demonul Pământurilor Blestemate gesticula dând ordine oamenilor săi, care se repezeau spre citadelă...

În fruntea războinicilor săi, Fiul Tunetului înainta, lovind furios eu tomahawkul în dreapta și în stânga.

— Împiedicați pe Dynamite să intre în citadelă! urlă Vânătorul Preriilor, văzând că Ralph Thunder se spere ușă fortăreței în zadar, încercă Cactus Den să se apropie de șeful outlawilor; înghesuiala care domnea în jurul lui, îl împiedecă să ajungă până la el. Nebraska Joe fu mai norocos, reușind să-l rețină pe șeful bandei de braț. Scoțând o înjurătură sălbatecă banditul se întoarse, dar colosul ținea bine... Mizerabilul se vedea pierdut, când Șarpele Galben care dădea și el înapoi spre Catedrala Deșertului, aplică o puternică lovitură de măciucă mutului peste cap. Uriașul se prăbuși ca o masă inertă scoțând un strigăt de

durere. Fără a mai pierde un minut, șeful bandiților se avântă spre ușă, urmat de ultimi credincioși care mai rămăseseră în viață. Doua minute mai târziu ușa grea, împinsă de niște brațe puternice se închidea împiedecând asediatorilor accesul în citadelă.

CAP. XI

CUCERIREA CATEDRALEI DEȘERTULUI

— Spargeți ușa! strică Cactus Den, care se agita ca un diavol... Victoria este a noastră!

Locotenentul Jackson descoperi în amfiteatru un stâlp enorm. Ridicat pe umerii a douăzeci de războinici, catapultul improvizat izbi eu putere în ușă. La a unsprezecea lovitură, obstacolul se prăbuși sărind în țândări. Siouxii având în fruntea lor pe Fiul Tunetului, năvăliră în citadela outlawilor.

Sărând peste cadavrele bandiților care împiedicau înaintarea, marele sachem se repezi ca un tigru spre Șarpele Galben, care se apăra cu disperare. Strâns înlănțuiți, cei doi indieni se rostogoliră pe jos într-o îmbrățișare mortală. Șarpele Galben se înăbușea încetul cu încetul sub pumnul viguros al șefului sioux care-l strângea de beregată. Cu o puternică lovitură de tomahawk, Fiul Tunetului reuși să sfărâme țeasta aliatului lui Ralph Thunder... Atunci, în fața luptătorilor îngroziți, fără să se sinchisească de gloanțele care bâzâiau ca albinele în jurul lui, marele sachem scoase cuțitul său de scalpat. Câteva secunde mai târziu, părul Șarpelui Galben împodobe centura marelui șef al siouxilor. În acest timp, lupta continua cu îndârjire... Demonul Pământurilor Blestemate, mereu în primele rânduri, lupta cu un curaj extraordinar. Unul câte unul, Picioarele Negre și outlawii cădeau în jurul lui pentru a nu se mai ridica niciodată.

Vânătorul Preriilor nu se mai afla decât la doi pași de căpitanul Dynamite. Cu patul revolverului, el se debarasa de un bandit care voia să-i ațîne calea..

— Între noi doi acum, Demon al Pământurilor! strigă atunci vânătorul de bizoni. Predă-te...

Drept răspuns, Ralph Thunder duse arma la ochi și trase. Glonte smulse căciula de castor de pe capul lui Den, dar nu i făcu nici un rău. Atunci, șeful outlawilor se consideră pierdut... Hotărât își îndreptă revolverul spre inimă și apăsă pe trăgaci. O împinsătură brusca însă devie proiectilul care se înfipse într-un cadavru... Bob Doyle intervenind cu energie strângea cu pumnul său puternic mâna căpitanului Dynamite și-l sili să dea drumul armei.

— În numele legii, Ralph Thunder, ești prizonierul meu! strigă șeriful din Deadwood.

Demonul Pământurilor Blestemate scoase un muget de furie. În zadar, chemă el în ajutor pe ultimii săi credincioși... Catedrala Deșertului era cucerită. Outlawii și Picioarele Negre fuseseră uciși până la ultimul.

Desfăcându-și lassoul, Bob Doyle îl legă strâns, în timp ce Cactus Den îl ținea la respect cu arma sa.

Cactus Den și Jackson se repeziră spre ascunzătoarea Cavalerului Negru. Ca să evite orice întârziere, ei țipară cine sunt.

Pumnul viguros al omului cu glugă ridică trapa. Cei doi se furișară lângă misteriosul său aliat. Un strigăt de nedescrisă bucurie se auzi. Plină de fericire, Molly O'Sullivan se repezi în brațele logodnicului ei, în timp ce Cavalerul Negru discuta cu vânătorul de bizoni.

În acest timp, în mijlocul morților și răniților care zăceau în fața porții Catedralei Deșertului Nebraska Joe își revenea încetul cu încetul în simțire.. Lovitura care i-o aplicase Șarpele Galben fusese foarte puternică. Sângele îi curgea din abundență din frunte orbindu-l. Fără să se sinchisească de durerile atroce pe care le resimțea, izbuti să se ridice și să se târască câțiva pași.

În zadar încercă mutul să-l strige pe Cactus Den. Sunete nearticulate îi ieșeau din gâtlee. O sudoare rece îi curgea de-a lungul șirei spinării, iar tâmpilele îi zvâcneau să se spargă. Colosul, slăbind din ce în ce mai mult, înțelese că rana sa era fără de scăpare. Dominându-și durerea, se târî de-a lungul fortăreței căutând o intrare pe unde să-i fie posibil să intre, pentru a muri în brațete *pardului* său...

Deodată, nedespărțitul tovarăș al lui Cactus Den se opri: ajunsese în fața unei deschizături prin care corpul său putea trece cu ușurință.. O lucire de speranță se aprinse în ochii lui. Adunându-și puterile, se strecură și pătrunse într-o pivniță adâncă, care se întindea pe o adâncime de zece metri sub el.

Mutul distinse silueta unui om. Care având o torță în mână, se îndrepta spre niște butoiașe îngrămădite lângă un perete.

Îngenunchind repede, individul, care nu era decât Gomez. Locotenentul căpitanului Dynamite, scoase din buzunar un fitil și introduse un capăt într-un butoiaș.

Intrigat, colosul se întrebă ce făcea individul acolo... Nu întârzie însă să fie lămurit în această privință: outlawul punând

mâna pe torță, aprinse repede fitilul; apoi, făcând cale îtoarsă ieși în goană din pivniță.

CAP. XII

SACRIFICIUL LUI NEBRASKA JOE

Luând o hotărâre eroică, rănitul se decise să se arunce asupra flăcării care consuma fitilul și să-o înăbușe cu propriul său corp, înainte de a-și îndeplini oribila ei sarcină. Mutul se afla la o înălțime de zece metri de locul unde flacăra consuma fitilul și căderea putea fi mortală. Totuși, Nebraska Joe nu ezită nici o clipă: viața iubitului său *pard* era în joc. Puțin îi păsa că și-o sacrifică pe a lui. Făcându-și semnul crucii, rănitul se aruncă în gol...

Un strigăt de agonie răsună în pivnița cufundată acum în întunec... Nebraska Joe își fracturase baza craniului, dar prin sublimul său sacrificiu, reușise să-și salveze prietenul de la catastrofa... O tăcere impresionantă domni timp de câteva minute peșteră...

Minutele trecură. Deodată, se auzi un zgomot de pași.. Sfărâmând uși pivniți cu umărul, vânătorul de bizoni și Cavalerul Negru năvăliră în depozitul de muniții a căpitanului Dynamite.

— Pe Jupiter! exclamă omul cu gluga. Pericolul a fost îndepărtat!...

Vânătorul Preriilor nu răspunse: la lumina torței pe care o avea în mână descoperise un corp cu brațele întinse în cruce și care parca-l privea cu niște ochi larg deschiși.

— Mii și milioane de coyoti! mi-au ucis *pardul*! strigă Cactus Den, cu un accent durere imposibil de descris.

Îngenunchind lângă cadavrul lui Nebraska Joe, Cavalerul Negru nu întârzie să și dea seama în ce împrejurări murise mutul... Descoperise fitilul stins.

— Bietul camarad! strigă el. Ne-a salvat viața la toți! Ticăloșii au vrut să arunce Catedrala Deșertului în aer și sunt sigur că, fără intervenția lui Nebraska Joe, ar fi reușit... Ce părere ai, Den?

Vânătorul de bizoni nici nu ascultă cuvintele pronunțate de necunoscut. Pierdut în durerea sa, apucase mâna colosului și o duse la buze. O lacrimă se scurse de-a lungul obrazului său ars de soare..

Cavalerul Negru respectă această durere mută... Dându-se câțiva pași înapoi, se sprijini de perete, lăsând pe Cactus Den să-

și ia supremul rămas bun de la acela care-i fusese tovarăș de aventură. Buzele vânătorului de bizoni se mișcă încetitor... Se ruga pentru acela, care nu șovăise o clipă să-și sacrifice viața ca să o salveze pe a sa.

— Dormi în pace, camarade! șopti el. Prietenul tău nu te va uita niciodată. Nu-ți spun adio, *old fellow*, ci la revedere. La revedere într-o lume unde oamenii nu se ucid între ei și unde domnește pacea eternă. *Pardul* tău, când va veni ora, va fi fericit să te regăsească acolo!

Vânătorul Preriilor se ridică clătînându-se, zdrobit de emoție. Ca și cum s-ar fi deșteptat dintr-un vis urât, își duse o mână la frunte.

— Nu este momentul pentru a mă lăsa doborât de durere, strigă el. Căpitanul Dynamite are să-mi achite acum, o datoria în plus... Dragul meu prieten este mort: va fi răzbunat, o jur!

Vânătorul de bizoni redevenise aventurierul fără teamă și fără de reproș; o hotărâre neclintită se citea în ochii săi: Cactus Den era hotărât să-și facă singur dreptate.

După ce închise ușa pivniței unde se odihnea nefericitul său tovarăș, Cactus Den, urmat de Cavalerul Negru, se înapoie în sala cea mare a Catedralei Deșertului, unde Bob Doyle, Fiul Tunetului, Cerbul Agil, locotenentul Jackson și Dick O'Sullivan se pregăteau să ție un sfat. În câteva cuvinte, Cactus Den îi puse la curent, cu eroicul sfârșit al lui Nebraska Joe,

— Iată o nouă victimă care vine să ne îndolieze victoria, strigă șeriful din Deadwood.

— Vor fi răzbunați, *old fellow*, răspunse vânătorul de bizoni cu o voce întunecată. A sosit momentul ca mizerabilul care a terorizat mai bine de un an regiunea, să-și primească pedeapsa. Să fie adus imediat prizonierul aici și executat pe loc!

— Putină răbdare, Den, îl întrerupse Bob Doyle. Legat cum este, căpitanul Dynamite nu poate să scape. În clipa când ai venit cu necunoscutul tău prieten, tocmai discutam cu marele sachem, care cerea să-i fie predat prizonierul.

— Fața-palidă ne-a masacrat turmele de bizoni, strigă Fiul Tunetului... Fața-palidă trebuie să ne fie predată pentru a fi legat la stâlpul de tortura pentru ispășirea crimelor!

După o discuție dintre cele mai animate, sachemul renunță la șeful bandiților în schimbul prăzilor bogate luate de la outlawi.

— Crede-mă Doyle, zise Cactus Den, nu este bine să lași lucrul de azi pe mâine. Bagă de seamă... Individul este foarte șiret...

Cine îmi garantează că nu va reuși să evadeze?

— Ne iei drept niște incapabili și niște orbi, *old fellow?* răspunse Șeriful... Fii liniștit, banditul nu ne va scăpa din mână și-și va primi pedeapsa pe care o merită...

Căpitanul Dynamite continuă să zacă întins pe pielea de urs unde fusese aruncat. Zărindu-l pe Cactus Den, tresări și începu să-l înjure ca un turbat.

Dar Vânătorul Preriilor fără să se sinchisească de înjurăturile pe care-i le adresa mizerabilul, examinează cu atenție legăturile sale. Scoțând un suspin de satisfacție, Cactus Den îl îndepărtă pe șeful outlawilor cu piciorul, în timp ce acesta încerca în zadar să-l scuie în față.

— Liniștește-te, șarpe blestemat!... Ora pedepsei se apropie...

Cu o înjurătură groaznică răspunse la aceste cuvinte.

Ralph Thunder, galben de furie, se smucea neputincios în legăturile sale.

Convins de inutilitatea eforturilor sale șeful outlawilor, se resemna să aștepte evenimentele... încetul cu încetul, întunericul din peșteră creșcu...

CAP. XIII

LEGEA LUI LINCH

— Sus cu banditul!... La spânzurătoare cu el!... Legea lui Linch!...

Strigăte de furie și de indignare îl primiră pe Demonul Pământurilor Blestemate, opt zile mai târziu, când sub supravegherea albilor și Siuxilor, își făcu apariția în micul orașel Deadwood. Mâini amenințătoare se întindeau în direcția outlawului pe care Bob Doyle, Cactus Den și Cavalerul Negru încercau în zadar să-l apere de furia mulțimii.

Prizonierul ar fi fost rupt în bucăți, dacă Dick O'Sullivan și cu o duzină de paznici nu ar fi sărit în ajutorul camarazilor lor. În picioare, pe scaunul trăsorii sale Abraham Ismael strălucea de bucurie.

— Liniștiți-vă *old fellows*, strigă Șeriful, ridicând brațul sus. Dreptatea se va face!

Dar urletele mulțimii avide de sânge se multiplicară, acoperind ultimele cuvinte ale lui Bob Doyle...

— Legea lui Lynch!... Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte!... La moarte cu Demonul Pământurilor Blestemate.

Paznicii fură obligați să dea înapoi din fața mulțimii înfuriate și pe un drum ocolit se îndreptară spre râul Cheyenne.

Însfârșit Șeriful descalecă și se apropie de bandit. O liniște impresionantă se lăsă asupra întregii asistențe...

— Ralph Thunder, striga Bob Doyle a sosit clipa să-ți primești pedeapsa pentru crimele tale!... În câteva minute vei apărea în fața Judecătorului Suprem! Ai vreo dorință de formulat?...

— Nici una! răspunse banditul cu o voce încărcată de ura... Fii blestemat, tu și prietenii tăi!

Bob Doyle nu răspunse la aceste zadarnice insulte....

Atunci Cactus Den înaintă cu lassoul în mână, în câteva secunde izbuti să facă un laț și să-l petreacă pe după gâtul mizerabilului, în timp ce omul cu gluga fixa repede celalalt capăt al frânghiei de creanga unui copac...

— Am jurat să-ți petrec funia pe după gât. Prietenii îmi sunt martori... Îmi țin cuvântul dat, strigă Vânătorul Preriilor.

La rândul sau Cavalerul Negru se apropie de condamnat.

Ajuns la câțiva pași de el se oprii...

— Ți-am promis Căpitane Dynamite, că-ți voi dezvălui identitatea mea, în ziua când vei avea funia petrecută în jurul gâtului și ziua aceea a sosit...

Sub privirile spectatorilor stupefiați, acel personaj își scoase gluga și masca! Strigăte de uimire răsunară din toate părțile...

— Lean Ribbed Jack!

Cactus Den, Bob Doyle și coloniștii din Deadwood erau fericiți că-l regăsesc pe intrepidul cavaler al preriilor a cărui moarte o deplânseseră cu toții...

Un strigat oribil de durere puse capăt ovațiilor. Profitând de neatenția generală, Fiul Tunetului sărise jos de pe mustangul său și se îndreptase spre prizonier... Înainte ca paznicii să fi avut timpul să intervină, indianul flutură în mână scalpul Căpitanului Dynamite...

— Oah! striga el. Frații mei și Fețele Palide pot acum să-și îndeplinească sentința...

Ralph Thunder era groaznic la vedere... Pentru a pune capăt suferințelor acestuia, Bob Doyle dădu ordinul să fie executat!

SFÂRȘIT

CUPRINS

PARTEA I CĂPITANUL DYNAMITE.....	4
CAP. I DILIGENȚA FORTULUI BIG HORN.....	4
CAP. II CACTUS DEN INTRĂ ÎN ACȚIUNE.....	9
CAP. III BARUL AMBULANT AL LUI ABRAHAM.....	13
CAP. IV FIUL TUNETULUI.....	17
CAP. V DANSUL SOARELUI.....	21
CAP. VI UCIGAȘII BIZONILOR.....	24
CAP. VII LA STÂLPUL DE TORTURĂ.....	29
CAP. VIII CAVALERUL NEGRU.....	33
CAP. IX MUH-WOHWA.....	38
CAP. X CAPTIVA.....	42
CAP. XI CĂPITANUL DYNAMITE.....	46
CAP. XII CAVALERUL NEGRU REAPARE.....	50
CAP. XIII SECUREA RĂZBOIULUI.....	55
CAP. XIV MĂCELUL DIN PEȘTERĂ.....	58
PARTEA II CATEDRALA DEȘERTULUI.....	61
CAP. I UN MESAJ MISTERIOS.....	61
CAP. II PRIN PĂMÂNTURILE BLESTEMATE.....	66
CAP. III ÎN PUTEREA DEMONULUI.....	69
CAP. IV PRIZONIERII CĂPITANULUI DYNAMITE.....	73
CAP. V CIMITIRUL MONȘTRILOR.....	77

CAP. VI CORIDORUL SUBTERAN.....	81
CAP. VII PRIMUL ASALT.....	87
CAP. VIII O LOVITURĂ ÎNDRĂZNEAȚĂ.....	91
CAP. IX SEMNALUL.....	94
CAP. X REZISTENȚĂ ÎNDÂRJITĂ.....	97
CAP. XI CUCERIREA CATEDRALEI DEȘERTULUI.....	100
CAP. XII SACRIFICIUL LUI NEBRASKA JOE.....	103
CAP. XIII LEGEA LUI LINCH.....	106
CUPRINS.....	108

Editura „DANUBIU“

publică tot ce-i mai impor-
tant în literatura
universală